ȘTEFAN ZAIDES
PARADISUL CELUI CARE A SFIDAT LUMEA

CUPRINS

1. Sat mângâielnic…

I.

Niciodată Arberg nu fusese atât de mânios. Colombina știa de ce e el în stare la mânie sau atunci când cineva îi încurcă socotelile. Acolo, în orășelul acela prăpădit din Alpi, unde îl cunoscuse, doctorul dăduse o dovadă concludentă în acest sens.

Privind retroactiv, tinerei femei i se părea totul mult mai limpede și anumite fapte din trecutul nu prea îndepărtat al doctorului apăreau acum — cert — în adevărata lor lumină. Își aminti de locatarul acela nenorocit… Omul trebuise să moară pentru că o văzuse pe ea împărțind niște invitații idioate, chipurile trimise de poliție, prin care oamenii erau chemați să-și țină pliscul.

Fără s-o vrea, Colombina intui că judecă pornită fiind împotriva lui Arberg. Dar numai pentru o clipă simți această remușcare, căci aceasta se topi imediat într-o alta, și mai puternică; o obseda imaginea omului căzut pe caldarâm, răpus din pricina precauției exagerate a lui Arberg; o obseda chipul

uluit al victimei, zâmbetul acela crispat, care parcă striga cu disperare: „Dar de ce? De ce m-ați ucis?! Ce v-am făcut?”

Ea trăsese. Degetul ei arătător declanșase glonțul… gloanțele criminale care îi luaseră omului viața. Degetul ei. *Ea.* Dar autorul de fapt al omorului era *El.* El — Zeul. Idolul ei de atunci. Cel care o fascinase și care, știind aceasta, profitase și-o transformase într-o ucigașă.

Colombina tresări speriată. Avusese senzația că ultimele gânduri le strigase cu glas plin de ură. Dar și mai mult o speriase gândul acesta rostit — nici ea nu știa cum — că El, Arberg, este „idolul de atunci”.

„De atunci?!”

Adică de astăzi…

„Doamne, sunt nebună?” se certă singură femeia. „Oare nu-l mai iubesc? Ar fi îngrozitor.”

În camera de alături se auziră pași. I se păru că sunt pașii lui Faller. Venea în vizită la ea?

Era el, într-adevăr.

Un fel de repulsie i se citi în priviri când primi salutul doctorului Faller. Omul înțelese și oftă descumpănit. Nu, n-o putea înțelege, totuși, pe această femeie! Voi să i-o spună, dar Colombina i-o luă înainte:

— Nu prea aveți cu ce vă ocupa timpul! răbufni ea ursuză. Ați venit iar să-mi cântați câteva note din aria calomniei?!

Doctorul rămase pironit în mijlocul încăperii. Mâinile sale lungi se bălăbăneau caraghios pe lângă trup — nu știa ce să facă cu ele.

— Înțeleg bine oare? glăsui el uimit.

— Chiar foarte bine, îl repezi ea.

Îl dezarmase. Sinceritatea ei brutală — ca și a altora, de altfel — îl descumpănea pe doctor. Nu era un intrigant, nu se pricepea să „repare lucrurile” atunci când interlocutorului nu-i mai conveneau spusele lui.

— Dar, Colombina… căută el un ton mai apropiat.

— Vă rog, doctore!

— Doamnă…

— Doctore, vă rog să ieșiți!

— Lasă-mă cel puțin să-ți ex…

— Afară! zbieră ea ca ieșită din minți. Apoi, ceva mai liniștită: Ieși sau îl strig pe Arberg!

II.

Greendess se strecură în încăpere cu priviri speriate, scormonind cu ochii prin cotloanele mai întunecate, parcă pândit de-o anume primejdie.

— Doamnă Colombina!?

— Da.

— Am… (Se apropie și mai mult.) Am venit să vă chem la doctorul Arberg și să vă dau… (Mâna lui se precipită spre brațul femeii)… acest bilețel.

Se roși tot.

— E de la dumneata?

— N-nu… (Roșeața acoperi în întregime chipul tânărului). Adică, ba da. E de la mine, dar. De la doctorul… Doamne, m-am încurcat! Se scuză el, pierdut. Apoi, rostind totul dintr-o suflare: E din partea doctorului Arberg.

Văzându-i stinghereala, Colombina rise. Îi plăceau — așa cum îți place o păpușă sau un bibelou — trăsăturile tânărului inginer. Felul său de a roși la apropierea femeilor, gingășia pe care o punea, inconștient parcă, în tot ceea ce făcea, spre a-i fi pe plac, i se păreau de-a dreptul amuzante. Auzindu-i însă ultima remarcă, aproape îi smulse bilețelul, pe care-l repezi apoi în fundul unuia dintre buzunarele costumului ei și spuse cu o voce rece:

— Bine, mulțumesc, poți să-i transmiți că mi l-ai dat.

Greendess plecă repede și Colombina, după ce lăsă o anumită distanță între ea și tânăr, îi porni pe urmă: Arberg o aștepta.

III.

Arberg o aștepta furios. Adică nu mult mai furios decât o oră înainte, totuși îndeajuns ca să-i strige să se miște mai repede.

— Iată cum stau lucrurile, vesti el ca de obicei. Domnii aceia din Consiliul localității l’Eglise-â-Mer au respins ultimatumul meu.

— Au… îndrăznit?! se miră, sincer indignat, tânărul Greendess.

— Da… rânji Arberg. (Și Colombina, transpusă, revăzu același rânjet ca și atunci când îi poruncise: „Nătărăul trebuie ucis dacă a îndrăznit să te vadă!”) Molinius, citește! Porunci el.

Un tip înalt și cărunt, slab, cu un barbișon tremurându-i firav sub bărbie, răsfoi un ziar de mare tiraj și căută, vădit emoționat, un anume articol, după care citi:

„Domnul Karl Founderie, președintele Consiliului comunal, a ținut să ne precizeze, râzând: Dați-mi voie să nu cred în amenințările nebunilor. Căci acest domn Arberg, care se autointitulează «Stăpânul lumii», trebuie să fie un nebun”.

— „Stăpânul lumii”?! lăsă Colombina să-i scape printre buze, contrariată.

— Da, „Stăpânul lumii”!! preciza sacadat Arberg. Și. După câteva clipe de apăsătoare tăcere, îi făcu semn lui Molinius să reia cititul.

— Domnule Founderie, trebuie să vă spun că noi credem în existența acestui domn Arberg.

— Dumneavoastră sunteţi ziariști. Credeți în existența lui Arberg pentru că vă convine, ca să zic așa. Din întreținerea acestei legende, dumneavoastră, presa, n-aveți decât de câștigat parale. Multe parale! Pe când noi, cei din l’Eglise-ă-Mer, n-avem de câștigat de pe urma lui nimic. Or, de pe urma șederii doctorului Minelli aici, în satul nostru, da, avem de câștigat. Atunci de ce să-l alungăm noi pe doctorul Minelli!? Pentru că așa vrea nebunul acela... Arberg?

— Domnule Founderie, totuși...

— Lasă, domnule, nu ne temem noi de acest...

— Destul, Molinius! spuse Arberg ferm. Mi-am făcut datoria să-i avertizez. Și încă în termeni destul de energici ca să le bage mințile în cap unor oameni cumsecade. Nu mai rămâne decât să acționăm. Așadar, la treabă! Sferoidele 1, 2 și 4 să fie gata de drum! Montați la ele aparatele „Vidom”! Tu, Colombina — se întoarse el, ironic amabil, către tânăra femeie —, o să mergi cu mine, în aerodina 4.

IV.

De sus, de la peste 20 000 de metri, așezarea părea un sătuc de pitici. Se evidenția totuși, de un alb marmorean, biserica veche înălțată pe o stâncă, la ale cărei poale oceanul se zbuciuma negru.

— Privește-o! mugi Arberg, e l’Eglise-â-Mer! mai este *încă,* vreau să spun.

Colombina privea jos în abisul de iad. Priveliștea era, într-adevăr, fără seamăn. Razele lunii, albe, poleiau cu o brumă ușor argintie casele mici, care se aciuaseră sub stânci.

— Coboară, doctore! îi porunci lui Faller. Și sferoidul începu a se cufunda în oceanul aerian cu o viteză fantastică. Voi, cei din 1 și 2, urmați-ne! Ordonă el, clar, în microfonul fixat în spatele fotoliului din fața sa. Doctorul Faller căută să prindă privirile femeii, dar Colombina, ușor agitată, n-avea ochi decât pentru cele ce bănuia că aveau să se petreacă curând. Simțea că ceva cumplit avea să se întâmple și, în același timp, o chinuia o ușoară senzație de vomă. Îi era greață de toate: de Arberg, cu aerele sale de stăpân al universului, de doctorul Faller, cu nemulțumirea sa veșnică, dar totdeauna incapabil să ia vreo hotărâre, de micile stângăcii ale frumosului Greendess, de toate…

Pentru o clipă privirile ei poposiră, prin pereții limpezi ai aerodinei, pe întinderea neagră a oceanului cotropit de întuneric, apoi peste peisajul de basm al micii localități maritime. Să tot fi avut 100 de case. Deși miez de noapte, pe strada principală, șerpuind de-a lungul falezei joase, o pereche de îndrăgostiți se plimbau agale, un bărbat cu ochelari citea un ziar de seară, împingând un cărucior de copil… La hotel „Astoria” — firma albastră, de neon, se vedea distinct — portarul moțăia proptit de ușorul porții…

Imagini pașnice ale unei mici localități de vilegiatură.

Îl privi, tot mai neliniștită, pe Arberg. Omul tăcea, cu figura calmă, cu mici broboane de transpirație sub buza inferioară. Cunoscându-l de mult şi în intimitate, Colombina știa că *El* lua acum o hotărâre. Ce hotărâre, nu știa; nu-i spusese nimeni cum avea de gând Arberg să-și îndeplinească amenințarea.

V.

— Acum! spuse Arberg în microfon, de parcă ar fi așteptat, calm și pașnic, să-i toarne cineva apă să se spele pe mâini.

Sferoidul 2 se afla suspendat la nici 30 de metri deasupra satului, undeva peste acoperișurile primăriei.

Ceva tresări în sufletul Colombinei. „Acum — ce?” ar fi vrut să întrebe. Dar de pe buze nu-i scăpă niciun cuvânt. Se uită din nou la Arberg. Broboanele de sudoare îi potopiseră fața. O lumină rea, difuză scăpase ușor de sub masca de om calm.

— Arberg... șopti, înspăimântată, Colombina.
— Taci, te rog, spuse, imperturbabil, bărbatul. E rândul tău, Vorberg! Ordonă el apoi în microfon. Dar ce se întâmplă?! Sferoidul 1! Treci odată!
Un vuiet surd urca din adâncuri. Nu mai fusese până atunci acest zgomot. Colombina privi iar uscatul. Țipă îngrozită. Nu-și mai putea dezlipi privirile de cele văzute. Marea turbase. Plete uriașe de apă se revărsau peste micul sat. Casele cădeau prăvălite de șuvoaie, apoi ieșeau năuce la suprafață, clătinate pe spinarea balaurului fluid.
— Arberg, te rog!... Se agăță de brațul lui, dar el o așeză la loc, în scaun.
— Dacă te mai agiți... îi spuse, neterminându-și fraza, pentru că imediat își apropie gura de microfon, poruncind rar și apăsat.
— Hai, încă o dată Sferoidul! treci în vrie! Treci în vrie! Hei, Vorberg, în vrie! Creați trombe!! Trombe vreau!
Un surâs de satisfacție îi înflorea, treptat, pe față. Zărindu-l, Colombina gemu surd: „Doamne!...”
În clipa aceea privirea ei descoperi pe creasta unui val un petec alb, mic: căruciorul de pe faleză. Simți în urechi scâncetul copilului — deși, firește, nu l-ar fi putut auzi —, apoi îl văzu pe Arberg împungând cu degetele în spinarea uriașă și repetând mecanic: „Și noi, Faller! Și noi, în vrie, Faller! Și noi!! Valul cel mare... Potopul care să-i șteargă de pe pământ!”
Sferoidul aerodinal se îndepărtă vertiginos. Apoi viră deasupra oceanului și, cu viteză sporită, se întoarse spre sat. Arberg se aplecă cât putu, străpungând în întuneric, prin fâșiile de lumină aruncate de reflectoare, adâncurile de sub el.
— Dobitocule! răcni deodată sărind în picioare și năpustindu-se, peste trupul lui Faller, asupra tabloului de comandă. Dă drumul aparatului de vid, nenorocitule!!! Faller nu mai avu răgazul să execute ordinul lui Arberg, pentru că mâinile acestuia declanșaseră deja aparatul pe care îl numise o clipă înainte.
Colombina nu-l mai văzuse vreodată atât de agitat. Părea să-și fi ieșit cu totul din fire, dacă nu cumva...
O putere nevăzută trăgea aerodina către adâncuri, dar fără nădejde, căci nava continua, totuși, să zboare foarte jos. Deasupra așezării. Simți apoi trepidând totul sub ei, în vreme ce clocotul acela de cascadă deveni dintr-o dată mai puternic.

Când privi în urmă, un fluviu uriaș de apă venea pe traiectoria sferoidului, distrugând totul, măturând totul…

VI.

Doctorul Faller stătea lângă ea pe sofa. O muzică lentă, orientală scălda liniștitor încăperea.

— Să închid radioul, doamnă? făcu el.

— Nu, șopti ea, lasă-l! Spune-mi, Faller, ce e acela „Vidom”?

Faller surise:

— E opera lui Greendess-senior. Aparatul creează un asemenea câmp de vid, încât face ca mase mari de fluid, lipsite de presiunea care le ținea înlănțuite între maluri, să țâșnească întocmai unui…

Colombina oftă:

— Știu, doctore… Am văzut… Dar după ce a venit valul cel mare, a fost…

În acea clipă, o voce de femeie rosti în franceză, din difuzorul aparatului de radio, o poezioară; avea un glas egal, melopeic.

Femeia spunea:

Sat mângâielnic
Pe neteda piele verde
Și-acești nori de țărm de peste mare,
Niciodată tu nu mă vei fi părăsit.
O! Atât de precoce fericire
De-mi vor zâmbi dintre merişori
Adierile unui copil ce fost-a acolo…[1]

Vocea din difuzor tăcuse de mult, când Faller întrebă:

— Parcă spuneai ceva?!

— N-nu, nimic, doctore. Bună seara.

Dar în clipa în care Faller ieși, un suspin îi scăpă de pe buzele care murmurară:

— Și totuși Arberg n-a fost totdeauna astfel… Nu, el…

2. Înălțarea la cer

I.

Cândva îi plăcuse să stea tolănit pe scaunul vreunei cafenele și să soarbă alene aromatica licoare neagră. Cândva. Acum,

nopțile de nesomn, care urmau unor astfel de plăceri, i se păreau prețuri prea piperate. Mult prea piperate pentru a-și mai permite luxul. Pentru că, oricum, era un lux. Un lux care nu mai putea fi permis la anii lui și la sănătatea lui. Citise într-un magazin duminical despre implicațiile pe care putea sconta un bolnav de rinichi băutor de cafea.

Cândva, deci, îi plăcuse. Și îi plăcea și acum aroma particulară a cafelei. Drept care purta veșnic la el mici plicuri cu praful negru-cafeniu adorat, proaspăt ieșit dintre dinții măcinătorii. Când și când mirosea aceste pliculețe, și dorul de cafenea și de mulțimea aceea colorată, atât de diversă și totuși atât de obișnuită, a cafenelelor îi trecea.

în schimb, rămăsese un statornic prieten al neîntrecutelor păhărele cu coniac. Avea acasă o *coniacotecă* puțin întâlnită și ar fi putut să țină oricând lungi prelegeri despre nu știu care soi de strugure și despre chinurile chimice prin care ar fi trebuit să treacă pentru a se transforma, în sfârșit, în fermecătoarea băutură. Atât de fermecătoare incit zilnic, fără să-i pese câtuși de puțin dacă era singur sau se afla în prezența cuiva, nu pleca de acasă până nu-și arma sticla plată, pe măsura căreia își croia, de ani și ani, buzunarele din spate ale pantalonilor. Cunoscuții făceau haz pe seama oricum vizibilei umflături, care tresărea de sub haină în timp ce comisarul se plimba, gesticulând, prin încăpere; ceilalți însă, cei mulți, și care nu-i cunoșteau tabieturile, considerau totdeauna că în buzunarul acela al comisarului se afla, la locul lui, un pistol. El nu le dezmințea bănuiala, dar nici nu le-o întărea. Decât atunci când, însetat, nu mai putea rezista ispitei de a trage o dușcă; în clipa aceea, cu aerul cel mai firesc din lume, scotea vasul de sticlă turtit și, din căpăcelul-pahar, sorbea liniștit băutura. Nu poftea niciodată pe nimeni să-i guste coniacul, dar dacă singur te pofteai, comisarul te servea cu simplitate, neuitând să-ți ureze în urmă un tradițional „să-ți fie de bine!”

Acum se văzuse nevoit să intre — ah, de când nu mai pășise într-un asemenea templu!... — într-o cafenea. În cafeneaua pe care o urâse dintotdeauna nu pentru că ar fi fost cea mai mizerabilă din Ontero, ci pentru că avea cea mai nepotrivită dintre denumiri: „Dolce vita”! Și tocmai în această „Dolce vita” îi

fu dat să intre după ani de la divorțul public între el și asemenea localuri.

Chinurile meseriei!

I se păruse cunoscut chipul acela ușor congestionat și se luase după omul înalt, cu pardesiu cafeniu, și care, la fiece zece pași, arunca priviri cercetătoare în urmă.

II.

De dimineață nu se gândise că tocmai astăzi ar fi putut să vină clipa în care, în sfârșit, mult așteptatul Samson Corendio Arberg avea să apară. Nu. Credea în clipa aceasta — o așteptase atâta vreme —, dar nu-și imaginase că întâlnirea dintre ei doi se va petrece atât de simplu.

Stătuse în birourile vămii întreagă dimineața. Jucase dame cu Caballi și, deși se plictisise de moarte, câștigase joc după joc. Apoi, deodată, simțise cum îl cuprinde o ușoară durere de cap. Un fel de cerc nevăzut îi strângea capul — mai ales tâmplele — ca într-o chingă neîndurătoare.

Avea o sănătate de fier — lasă-i încolo de rinichi! — și ea devenise proverbială. Așa că, oricum, și de s-ar fi văitat, nu i-ar fi acordat nimeni nicio atenție. Îndrăzni totuși să-i ceară un hap lui Caballi, dar omul îi rise în nas și, precipitându-se către vamă, unde adăstau niște proaspeți sosiți, îi aruncă, râzând:

— Soarbe mai bine o gură de coniac, că-ți trece!...

Și ieși.

Comisarul nu se supără. Era obișnuit cu familiarismul, uneori destul de vulgar, al vameșilor. Îi iertase de mult, pentru că acceptase dinainte zarurile proaste pe care le aruncase venind să stea aici, pe capul lor, la vamă, mai bine ci? Trei săptămâni. Și apoi, vorba lui Napoleon: „Pe mine mă puteți ucide, dar nu jigni!...”

Se ridică fără grabă și, îndreptându-se către cuier, își afundă mâinile în buzunarele largi ale hainei lui Caballi. Era imposibil să nu dea acolo peste ceva pilule. Ceea ce și găsi. Găsi niște strașnice aspirine „Bayer” și-și însuși una dintre ele. Ar fi luat-o cu coniac. Și chiar făcu obișnuitul gest de a-și scoate sticla, dar renunță degrabă. Trecuseră mai bine de două ore de când sfânta licoare se terminase. De n-ar fi fost jocul de dame și compania, oricum necesară, a lui Caballi, de mult ar fi dat dracului și pândă, și tot, și s-ar fi dus după o rezervă proaspătă.

Așa își tot amânase singur plecarea și, iată, îl prinsese, drept răsplată, nenorocita asta de durere de cap.

Privi pilula pe toate fațetele, o studie dispreţuitor, apoi o înghiți îngrețoșat. În lipsă de altceva, sorbi din paharul care se afla pe biroul vameșului-șef. Apa i se păru sălcie și caldă și, fără să vrea, se trezi înjurându-l urât, printre dinți, pe Caballi, care deprinsese netrebnicul viciu de a nu bea decât bere, după obiceiul elvețian, și numai acasă.

Se plimbă o vreme prin birou, aruncând priviri neatente celor câțiva automobiliști care treceau dinspre Elveția, apoi se hotărî dintr-o dată și plecă. Îl salută din trecere pe Caballi, ocupat cu unul dintre turiștii străini, apoi părăsi drumul vămii și o apucă pe calea cea mai scurtă, dar și cea mai abruptă, care ducea spre oraș.

Urcușul pieptiș, nerăbdarea de a-și umple mai repede „rezervorul”, indiferența cu care i se păruse a-l fi salutat, la plecare, vameșul — toate acestea îl sâcâiau, îl oboseau și-l făcură, în cele din urmă, să recunoască: „S-a dus tinerețea, am trecut de 50 de ani…”

Străbătea de acum o stradă presată nesăbuit între două șiruri murdare de case, când, la câțiva pași înaintea sa, desluși dintr-o dată silueta unui bărbat înalt, într-un pardesiu cafeniu destul de larg, care purta într-o mână o valijoară din piele. Ceva destul de vag îl trezi din nervozitatea distrată în care se afla și-i deșteptă instinctul de copoi. Necunoscutul — cu pardesiul său cafeniu, deasupra căruia se umfla calota neobișnuit de mare a unei pălării, așa cum poartă, de obicei, americanii provinciali — îl auzi, se vede treaba, căci întoarse indiferent capul.

Comisarul grăbi pasul — deși i se păru că necunoscutul nu-l remarcase — și acest lucru fu o imprudență. Individul întoarse din nou capul și pe chipul său bălai, puțin congestionat, zvâcni o tresărire.

— El e! i se năzări atunci comisarului.

— El e! bănui, fulgerător, și necunoscutul.

Apoi totul nu mai fu decât o goană nebună, o întrecere de forță.

în cele din urmă, tocmai când comisarul simți că urmăritul — mult mai tânăr și mai viguros — avea să se distanțeze și să dispară pe una dintre ulicioarele Pieței Vieneze, acesta făcu

imprudența să intre la „Dolce vita”, locul unde Costelli ar fi dorit cel mai puțin să fie târât. Lucrul acesta îl necăji pe comisar mult mai mult decât dacă i-ar fi dat cu ceva în cap şi-l trecu imediat pe lista ofenselor personale…

III.

Acum se văzu nevoit să intre, și cafeneaua, cu zumzetul atât de cunoscut, cu pitoreasca înfățișare a localurilor la ușa cărora te dezbari de necazuri, îi făcu, cel puțin pentru o clipă, să retrăiască amintiri pe care le credea șterse de mult din memoria sa.

în fundul sălii, pe o estradă care plutea fantomatic pe o mare de fum, un cap bucălat, ce izvora dintr-un corp ca de șarpe, se legăna melopeic în fața unui microfon. Uneori însă, alte accente, voit sprințare, spărgeau neașteptat timpanele celor prezenți. Stridența și, totodată, disperarea napolitană din cântecul irosit între buzele chanteusei îl făcură pe comisar să-și revină, ochii săi poposind tot mai des — popasuri iscoditoare și istovitoare — pe chipurile celor din local. Omul cu fața congestionată dispăruse undeva, pe scara îngustă care unea parterul cu primul etaj al clădirii, sau se pierduse în amestecul pestriț al mulțimii de consumatori? Îl căută îndelung, dar zadarnic. Samson Corendio Arberg intrase în pământ. Intrase în pământ? Doamne-Dumnezeule! Dar călugărul acesta franciscan, atât de modest îmbrăcat și mergând cu privirile pocăit ascunse, n-aduce destul de bine cu domnul Arberg?!

De bucuria revederii, comisarului îi pieri pofta de a-și reînnoi — fie și la barul cafenelei! — provizia de coniac.

Zâmbind ascuns de travestiul amicului — numai diavolul putea să-și imagineze așa ceva —, el păși pe urmele cuviosului frate franciscan ce-și îngăduise o plăcere atât de pământească: popasul în mijlocul lumii pierdute de la „Dolce vita”. Căci, într-adevăr, călugărul coborâse treptele scării despre care comisarul nu știa — dar bănuia îndeajuns pentru a fi, până la urmă, încredințat de acest adevăr — că urca într-un cer de plăceri.

întâmplarea rânduise într-un mod atât de ticălos lucrurile, încât Costelli fu nevoit să-și amintească de mai multe ori că, dacă aveau să-i mai cadă pe mână alte afaceri de acest fel, va trebui să-și croiască un al doilea buzunar strategic sub brăcinarul din spate al pantalonilor.

Între timp, fratele franciscan, harnic, își mișcase destul de repede picioarele lungi sub rasa care-i mătura urmele. Bietul comisar! Deși alerga aproape, se părea că truda îi este în zadar, viteza sa dovedindu-se, de la o clipă la alta, mult inferioară celei a cuviosului părinte. Necazul era cu atât mai mare cu cât vedea din nou scăpându-i printre degete peștele pentru care pescuise atâta amar de vreme în nenorocita aia de vamă. Și, odată cu peștele acesta, avea să-și ia adio și de la mult visatul premiu de 30 de mii de dolari, pe care una dintre cele mai mari bănci mondiale îl oferea pentru arestarea lui Arberg.

Necazul, și mai cu osebire premiul pe care îl simțise parcă în palmă și care amenința să se spulbere ca un puf de păpădie, îi înzeci eforturile. Pentru că la el furia se transformă în energie. Brossio Calvin, de la Interpol, glumea adesea pe seama acestui defect al prietenului său, defect pe care se pricepea atât de bine — și o făcuse în nenumărate rânduri — să-l exploateze în interesele serviciului său. Ori de câte ori comisarul refuza câte o însărcinare — cum se întâmplase, inițial, și de această dată — sau o accepta fără nicio tragere de inimă, Brossio îi oferea câte un prilej de supărare în legătură cu afacerea respectivă, zădărând astfel încăpățânarea atât de creatoare a lui Costelli.

Nu voise să se amestece în această afacere, pentru că i se păruse de la bun început peste puterile unui singur om ca el. Dar Brossio îl luase după rețetă:

— O, desigur, poți să refuzi, dragul meu. Doar și eu i-am spus șefului că e ceva prea larg (așa vorbea el despre

— O marile afaceri) pentru un cvasi pensionar ca tine. Așa că, vezi, ceea ce fac eu acum e simplă tatonare. Și ca să te convingi, poftim, fii atent câteva clipe. Treci colo în fotoliul de lângă fereastră și fii un simplu spectator, da?

Nu mai așteptase încuviințarea comisarului. Sunase și în birou intrase un zdrahon cu „mină de intelectual" — cum îl clasă, imediat, Costelli. Brossio îi pusese acestuia câteva întrebări fără vreo importanță anume, apoi îi permisese să se retragă.

— Ei, ce spui? i se adresase, în cele din urmă, lui Costelli.

— Nu vezi legătura? Chiar n-o vezi, da? Râsese brusc înveselit Brossio Calvin. Păi ăsta-i omul pe care mă gândesc să-l propun șefului să se ocupe de afacere. Și știi de ce?

Costelli îl privise lung, cum își avea obiceiul în astfel de situații, adică: „Dă-i drumul, bătrâne, cântă tot, că pe mine nu mă dai gata cu una, cu două, am răbdare cât pentru zece!”

— Păi seamănă ca două picături cu mâna dreaptă a lui Arberg, doctorul Faller. Îl răpim pe Faller, li-l bag pe gât, ca fiind drept acesta, pe Colio Fernandez și gata... (își lovi mâinile una de cealaltă, de parcă totul ar fi fost, într-adevăr, atât de simplu pe cât voia el să pară.)

— Ești nebun! sărise din fotoliu, drept în mijlocul încăperii, Costelli. E polițist acest Fernandez?

— Nț!

— Ești nebun! răcnise iar Costelli. Și în clipa aceea Brossio înțelese că prietenul său încuviințase să se ocupe de afacere, iar Costelli realiză mult prea târziu ca să mai dea înapoi faptul că intrase într-un joc prea îndrăcit pentru vârsta sa.

*

Stradella pe care mergeau acum — mai bine spus pe care alergau cei doi — se izbea brusc de intrarea masivă a unui bloc cu vreo șase etaje. Cenușie în acest prag de înnoptare, construită fără gust, într-o manieră cubistă, cu ferestrele dreptunghiulare tăiate în zidurile drepte, lipsite de balcoane, era o clădire ridicată pentru specularea unor oameni nevoiași.

Franciscanul mai privi o dată în urmă, apoi străbătu repede, câte două, cele câteva trepte de la intrarea blocului, dispărând pe ușa uriașă, din fier sudat, pe care, ori din grabă, ori din vreo altă pricină, o lăsă deschisă.

Comisarul îl urmă imediat cu sufletul la gură. Abia pe treptele strimte, care urcau dracu’ știa unde, își aminti cu părere de rău — și poate era primul regret de acest fel în lunga sa carieră — că nu are la el nicio armă. Lumina slabă, liniștea suspectă, întretăiată la intervale egale de pașii fugăritului, îi poticniră lui Costelli curajul tocmai în momentele în care, indiscutabil, i-ar fi trebuit mai mult ca oricând.

— E astenia, gândi el ca să se liniștească. Angoasele încep să-mi danseze și mie împrejur. Dar nu ține! Îşi mai spuse, și iuți pașii, urcând, cu un nod în gât, treptele acelea prăpădite, care nu se mai terminau.

Curând i se păru a nu mai auzi bocănitul sandalelor pe trepte. Se opri o clipă, derutat, dar scârțâitul sinistru al unei uși îl

proiectă iar înainte, pe urmele lui Arberg, care încerca, desigur, să dispară în vreo încăpere. Simțea tot mai mult cum îl părăsesc puterile, apoi cum capul începe să i se învârtească într-un dans amețitor. În clipele acelea însă, nimic nu-l mai putea împiedica să-și continue urmărirea, nici măcar geamul ușii prin care trecu ca un bolid.

Se trezi pe betonul unei terase, și prima lui grijă fu să se ridice. Nici nu-i trecu prin minte să se privească dacă s-a tăiat în vreun ciob sau nu — nici nu mai avu vreme. O lumină puternică, ciudată se înălță ca un ghem de foc, și clădirea se cutremură toată din temelii. Privirile lui uimite urmăriră globul de plasmă care dispărea în înalturi, până ce acesta se micșoră cât o minge de tenis. Un val fierbinte de aer îl păli peste față și îl orbi pentru câteva clipe. Sfârșit, simți cum picioarele i se înmoaie și se lăsă să cadă greoi pe dalele terasei.

într-un târziu, dădu să se ridice, bolborosind o rugăciune, dar care în gura lui sună mai mult ca o chinuitoare întrebare rostită către cel pe care singur îl mai credea în stare să dea răspuns nedumeririlor sale:

— Doamne-Dumnezeule! Dacă aceasta n-a fost o minune, a Lunci robul tău Giorgio Costelli este bun de dus la spital.

Cu ajutorul unei lămpi de buzunar începu să studiez» dalele din capătul celălalt al terasei, de unde se înălțase globul acela de foc. Descoperi, într-un cerc perfect, cu diametrul de 3–4 metri, urmele unei arderi puternice; mai văzuse aceste semne în vremea războiului, pe stâncile de la Cassino, unde bombele incendiare ale aliaților arseseră cu nesaț piatra. Cercul acesta era la fel și parcă, totuși, nu. Îl pipăi cu mina, dar și-o retrase degrabă — pietrele frigeau. În clipa aceea, o voce care venea din cer îl strivi sub uluială:

— Ți-a scăpat premiul printre degete, comisare… Ha-ha-ha! Dar nu fi supărat. Poți avea o bătrânețe asigurată și altfel decât vânând oamenii. Într-o săptămână, dacă vei fi cuminte, ai să găsești în cutia ta poștală un Cec: du-te la bancă şi ridică 10 000 de dolari.

— Dar…

— Nimic, nimic, prietene — oricum îi meriți și nu trebuie să-mi mulțumești. Oricine în. Locul meu ar fi fost prins — doar te-ai silit atâta! Îți cer numai să te lași păgubaș de a mă mai căuta…

Samson Corendio Arberg nu poate fi prins. În schimb, mă poţi supăra — gândeşte-te la ce te poate aştepta de la o asemenea supărare, dacă eu însumi sunt gata să-ţi plătesc 10 000 de dolari numai ca s-o preîntâmpin!

Vocea păli pe negândite, la fel cum se şi făcuse auzită. Şi, ridicându-şi privirile, comisarul zări deasupra orăşelului o stea de mărimea Luceafărului stingându-se în depărtări. Apoi sinistrul glob de flăcări la a cărui înălţare fusese martor se mistui în bezna nopţii.

3. Dispariţii ciudate

I.

Cele două submarine ieşiseră de acum în larg. Rada portului militar rămăsese undeva în urmă, nu se mai zărea de mult, şi, în general, de uscat nu mai erau legaţi decât de puntea nevăzută a undelor. Niciun ordin însă n-avea să-i mai abată din cale. Misiunea lor fusese hotărâtă încă în urmă cu o lună. Comandanţilor li se atrăsese în mod serios atenţia să pună, atunci şi acolo, tot soiul de întrebări ce le-ar fi putut trece prin minte în legătură cu ordinul primit. Odată ieşiţi din acel birou şi din acel anturaj, le era cu desăvârşire interzis să mai discute cu cineva orice lucru legat, în vreun fel anume, de misiunea încredinţată.

Ei, cei doi comandanţi ai submersibilelor atomice — mândria flotei! —, fuseseră îndelung pregătiţi din punct de vedere psihologic pentru ziua sau, mai bine spus, pentru noaptea aceasta. Li se picurase în suflete, fir cu fir, zi de zi şi timp de luni şi luni, otrava misiunii lor divine de a salva omenirea. Erau militari, bine plătiţi, şi mai departe decât orizontul îngăduit de umbra cozorocului şepcii nu vedeau, nu voiau să vadă. Astfel, mentorilor lor nu le fusese prea greu să le prezinte genocidul drept o misiune umanitară. Cu atât mai mult cu cât conturile deschise pe numele celor doi ofiţeri şi onorate larg din alte conturi, cele ale Ministerului de Război, spuneau mult mai multe decât limbajul sărac al ideologiei ce le fusese predată. Traiul într-o lume în care totul era pe bani, unde singura şi cea mai de vază recompensă era banul, completa arsenalul reuşitei operaţiunii şi întărea garanţia că remuşcările n-aveau să pună stăpânire niciodată pe minţile celor doi comandanţi.

Noaptea fusese aleasă excelent. Furtuna izbucnise cu o violență nebună de cu seară; trâmbe mari de apă erau răsucite de vânt, încolăcite ca niște șerpi uriași, zvârlite spre cer, prăvălite apoi peste colții rânjiți ai valurilor. Dar ce-ar fi putut face uraganul împotriva supertehnicii celor două submarine!?

Doctorul Faller urmărea prin magnetotelescop năvalnica tălăzuire a oceanului. Privea prin excelentul aparat pe care chiar el îl inventase. Un trust american îi oferise 8 milioane de dolari pentru el și fusese tentat să accepte oferta. Se ivise însă un japonez care, și el în numele unui trust din țara sa, îi promisese o sumă dublă. Faller căzuse apoi într-un fel de beție a cifrelor. Nu, nu din lăcomie! Ci, așa, din curiozitatea nesăbuită a căutătorului de a râvni mereu să vadă ce o să fie și *după aceea*... Așa că refuză și oferta japonezului, și pe cea a americanului. Și, într-adevăr, nu trebui să aștepte prea mult și se ivi un al treilea. Un scandinav. Oferise de la prima încercare 20 de milioane de dolari. Ceea ce — s-o recunoaștem — îi cam oprise inginerului respirația. Asta arăta ori că trustul scandinav era la curent cu ofertele anterioare, ori că se dovedea prea darnic sau numai teribil de neinițiat pentru un trust de afaceri. Dar cum ultima alternativă nu se potrivea cu reprezentantul unui trust, rămânea prima presupunere. Inginerul Faller rezistase și de astă dată, spre stupoarea misitului, oare urcă oferta într-atât încât cifrele i se părură amețitor de ridicate până și lui, unui om al cifrelor!

— N-o vând, i-o retezase în cele din urmă Faller.

— Bine, dar e o sumă colosală! a urlat misitul.

— O fi... a ridicat, nepăsător, din umeri inventatorul.

Omul a privit zăpăcit sărăcia apartamentului în care se afla, apoi a plecat. Nu mai înainte de a-și fi permis răgazul să-l încunoștințeze:

— O să cer mandat pentru mai mult din partea trustului meu. Deși... se zbârli el, o asemenea sumă n-a mai fost oferită nicicând cuiva.

— Se poate, a zâmbit flegmatic Faller, pentru că nicio invenție ca a mea n-a mai fost „oferită” pe piață niciodată.

Scandinavul plecase înghițit de scara murdară și întunecoasă care cobora în Benderstrasse.

Rămase el, singur, cu gândurile sale. Nu, nu-i era teamă că aveau să-i fure invenția. Cu el lupta trusturilor ar fi fost inegală. Pentru ele, desigur. Armele lui, în apărarea creației sale, la care trudise peste 20 de ani, nu erau cele obișnuite: safeuri cu cifru la bănci elvețiene, brevetări în cinci continente ș.a.m.d. Nu. El își lăsase invenția într-un loc mult mai sigur — știut numai de el. El singur știa unde se aflau planurile invenției, calculele… Iar de la el… O, de la el nu se putea afla decât ceea ce *voia el* să se afle. Încercaseră cândva și cei de la Gestapo să-l „stoarcă”. După săptămâni de tortură, neaflând nimic, se mulțumiseră să-l lase liber. (Liber — vorba vine, căci fusese supravegheat permanent, ori pentru a-i dibaci astfel ascunzătoarea, ori pentru a-l feri de contacte cu puterile aliate sau cu terțe puteri interesate.)

Seara, târziu, la multă vreme după plecarea precipitată a ultimului misit, îl vizitase un alt necunoscut. Era…

Doamne, dar cât de ciudat debutase convorbirea, apoi cunoștința lor!

— Vă ofer 50 000 de dolari, i-a spus direct, cu un aer sigur, necunoscutul.

— Nu vi se pare… prea mult? A râs evident amuzat Faller.

— E enorm de mult, prietene!… a răspuns netulburat și parcă puțin obosit omul care-i călcase pragul. Pentru că nu ți-am spus încă întregul preț pe care ţi-l ofer. La cei 50 000 trebuie să adaugi prietenia mea…

(Faller tresări, nu știa nici el anume de ce.)

— … și o participare integrală la țelul meu.

Se înfiripase apoi între ei doi un lung dialog. Sau, mai corect spus, un lung monolog al necunoscutului, întrerupt arareori de interjecțiile slabe, nesigure sau, dimpotrivă, exaltate, patetice ale inginerului.

Faller cedase de mult, captivat de ideile și elocința vizitatorului său. Dar acesta continua să vorbească.

Zorii tulburi îi aflaseră în fața ceștilor pline de zațul uscat al cafelei și de scrumul țigărilor.

Obosit, necunoscutul se ridică să plece.

— Dacă ne-am înțeles, prietene Faller, poftim cecul pe numele dumitale. Suma este îndestulătoare pentru a-ți permite să părăsești localitatea, să pleci de pe continent și să mă regăsești

în orașul de pe coasta estică, de care ți-am vorbit. La revedere, prietene!

— Pe curând, doctore Arberg, oftase parcă inginerul, şi mâna sa strânsese, într-un gest pe care nu-l mai cunoscuse niciodată, mâna puternică, cu vene proeminente a celui care pleca.

Peste câteva zile, Arberg trecea Alpii, în Italia.

II.

Doctorul Faller urmărea prin magnetotelescop tălăzuirea năvalnică a Atlanticului. Ecranul, destul de mare, îi permitea să privească totul ca într-o oglindă fermecată. Fluxul magnetic purtat pe unda laserului proiecta pe ecran o ciudată radiografie a obiectelor urmărite. La o simplă comandă, acest „negativ” al imaginii se schimba automat într-o fotografie fidelă, în culori, a obiectului. O altă comandă întețea fluxul transmiterii, puterea de pătrundere și localiza câmpul vizual în interiorul obiectului. Era o adevărată simfonie a căutării, O continuă apăsare pe clapele unei orgi de comandă această urmărire a celor două submarine.

Dincolo de crestele înspumate, sub masele de ape, cele două submersibile spintecau liniștea neagră a adâncurilor, îndreptându-se fiecare spre ținta lui. Pentru Faller — ca și pentru cele câteva sute de marinari îmbarcați pe cele două nave ale morții — totul era clar. Și el avea un ordin de îndeplinit. Un ordin pentru a cărui împlinire avea să folosească tot ceea ce mintea umană creasе mai ciudat în domeniul tehnicii. Și poate că din acest punct de vedere nimic nu-l deosebea de „ceilalți” — oamenii celor două submarine.

Și, totuși, se părea că ceva îl deosebea de ei. *El,* doctorul Faller, *știa* pentru ce luptă, pentru ce se zbuciumă. *Credea* în ceea ce își fixase drept țel al vieții sale. Nu putea — și, evident, nu voia — să accepte că, într-un anume fel, un țel și o credință aveau și ceilalți oameni din adâncurile mării.

„Țelul vieții sale!...”

își aminti — ca, de altfel, în multe alte dăți, în ultima vreme — de lunga discuție pe care o avusese cu Arberg în acea noapte de pomină când se cunoscuseră. Recapitulă — aproape cuvânt cu cuvânt — fraza aceea... Aceea care declanșase în el resorturi nebănuite și îl pornise pe acest drum pe care mergea astăzi: „Vom statornici, doctore, prin forța tehnicii — îi spusese atunci

Arberg — o lume fără necazuri, fără morți năpraznice și fără popoare chinuite de foame… ori de ambiții de cucerire… ori de ură pentru trecuturi negre și neuitate… ori la cheremul ambițiilor unui singur individ!…”

Aceste cuvinte deveniseră crezul său, aceste cuvinte rostuiseră scopul vieții sale…

Și acum, iată: o mină de nesăbuiți, sub pretextul că ar „salva” omenirea, încercau să asasineze jumătate din ea printr-un atac atomic!?

Faller smuci nervos maneta comenzii de altovriaj, și uriașul sferoid aerodinal se înșurubă nevăzut în atmosferă. La fel de imperceptibil, acul altimetrului sări de la 18 300 la 30 000 m.

Zbura, așadar, la 30 000 m deasupra oceanului.

Aici, în tăria de neclintit, era o adevărată zonă a liniștii, în atmosfera rarefiată, aerodina plutea lin, lăsând în urmă o coadă lungă alb-argintie, vaporoasă, ca de cometă.

Privi ceasul de bord — mai avea timp destul.

Îl cuprinse o tainică neliniște. Ceva — el singur n-ar fi fost în stare să explice ce anume — îl apăsa. Era ca acea tensiune chinuitoare care te muncește în clipele atât de lungi ce urmează faptelor nesăbuite și nedorite, dar consumate. Dar el nu săvârșise *încă* nimic! E drept, ținea în mină soarta a peste trei sute de oameni. Dar tot atât de adevărat era că și ei, acești trei sute — sau, mă rog, comandanții acestora — țineau în mână, la rândul lor, soarta a peste trei miliarde de oameni, soarta și viitorul unei planete…

Se mai liniști. Pentru câtva timp, apoi, ca un sfredel i se înfipse în creier: „Dacă judecăm astfel, eu, Faller, țin în mână, atunci, soarta umanității!?… Destinele întregului glob!… Doamne, niciodată n-aș fi crezut asta, deși Arberg, în acea noapte de pomină, care mi-a creat acest destin, mă încunoștințase. Și, uite, trăiesc cu adevărat acest moment înălțător, de părinte al micului nostru glob terestru. Părinte!…”

Da, părinte. În această calitate avea să acționeze.

Pentru a feri de la pieire întreaga omenire, trebuia să-i condamne pe cei trei sute de fii neascultători. Mai mult, va încerca să-i salveze și pe aceștia. Dar dacă se vor împotrivi? Vor fi sacrificați cei puțini…

Cât de logic era totul — doar Arberg însuși, de-atâtea ori, îi limpezise lucrurile! — și el, ca un copil, își încolăcea mereu gândurile în jurul a tot soiul de prostii.

„Puțini — îl macină totuși un gând —, dar sunt oameni!” Întotdeauna se gândise cu groază la clipa în care avea să fie nevoit să ia viața unui om, unui semen de-al său. Viața unui om! Se temuse mereu să ridice viața fie și unui singur om, iar acum, iată, acum se vedea nevoit — nu avea altă ieșire — să trimită morții nu un singur om, ci *trei sute!!*

Privi alarmat ceasul cu cuarț, care număra timpul în zecimi de miimi. De secundă. La viteza cu care aeronava străbătea tăriile cerului sau abisurile marine, numai zecimile de miimi de secundă puteau să-i. Dea certitudinea unui itinerar de securitate.

560 de secunde îl mai separau de momentul-cheie.

Coborî într-un vârtej amețitor. Se înșuruba fără zăbavă în iadul clocotitor al oceanului. Submarinul aflat în submersie nu se mai vedea acum decât ca o fuzee; pe ecranul magnetotelesoopului se deslușea limpede, în toată mărimea sa, cu instalații de rachete, cu ieșindurile dizgrațioase ale torpilelor.

Trecu pe lungimea de undă a submarinului deasupra căruia se stabili. Auzi distinct în cască isterica disperare a radiotelegrafistului:

— Alo, alo!!… Deasupra noastră s-a stabilizat un obiect ciudat. Un fel de farfurie zburătoare… Ni s-au oprit motoarele și instalațiile de manipulare. Farfuria…

Fu întrerupt. Panica nu intra în calculele celor de la bază:

— Imbecililor! Tocmai acum vi s-au năzărit farfurii zburătoare?! Vă ordon s-o distrugeți cu torpile clasice, dacă vi s-au defectat instalațiile de manipulare. S-a înțeles? Transmite imediat căpitanului Harrison: cu torpi-le cla-si-ce!

îndată Faller zări câteva obiecte negre, fusiforme, urcând din abis. De uimire — nu se așteptase la asemenea prostie din partea celor de pe submersibil —, rămase cu privirile agățate de ecranul magnetotelescopului, pe care vedea crescând primele două torpile… Abia în ultima clipă se reculese. Declanșa câmpul magnetic proteguitor de respingere. Ceva răbufni în adâncuri și marea se cutremură.

Așadar, toată strădania sa de a-i întoarce din calea morții, de a-i imobiliza numai și apoi de a-i deposeda de rachetele cu focos atomic fusese zadarnică. Nenorociții parcă se înverșunaseră să declanșeze propria lor pieire.

Sferoidul coborî tot mai în adâncuri. Apa dispărea sub acțiunea razelor magnetice în miriade de bule mici ca ploițele unui sifon. Ajunse la numai câțiva metri de navă. Uriașul submersibil — pe lângă care chiar și aerodina părea o jucărie — începu să geamă, să se frământe și să trepideze. Radioburghiul magnetotelescopului îi permise lui Faller să devină martorul nevăzut al panicii care se statornicea la bordul submarinului.

— Ne scufundăm!... urlau îngroziți matrozii, alergând disperați pe culoare.

— Toată lumea la posturi! tuna vocea căpitanului.

— Pereții se dezmembrează...

— În sala reactorului e apă!...

— Blestemata asta de farfurie!...

O umbră se așternu pe figura inginerului. Când doctorul Faller acționă la maximum câmpul magnetic de respingere, mâna îi tremură. Strivit între apăsarea fluxului magnetic și peretele uriaș al oceanului, submarinul se fărâmița. Cute adânci îi brăzdară lui Faller chipul, și ochii săi, până atunci ca azurul cerului de mai, erau acum acoperiți de cenușiul tristeții.

Trupuri omenești fără viață dansau lugubru prin apa mării, executând salturi disperate către suprafață, propulsate de puterea oceanului. Reflectoarele spintecau întunericul prin care șuvoaie șerpuitoare de ulei — uriașe panglici de sânge — urcau încet.

Stinse reflectoarele. Beznă.

Sferoidul țâșni dintre valurile furtunii și se aprinse dintr-o dată pe cerul negru, ca o stea; lunga lui coadă alb-argintie părea, în pustiul oceanului, tristul convoi al sufletelor celor mistuiți de genune.

III.

Uraganul se dezlănțuise și mai aprig — neîntrecând totuși furtuna din sufletul lui Faller, cu nimic mai puțin răscolitoare atunci când ajunse de pe urmă celălalt submarin. El nu mai făcu nicio încercare de întoarcere pe calea cea bună a păcătoșilor. În câteva minute, submersibilul atomic „Orth-II” zăcea pe același

fund de mare pe oare, puțin înainte, răposase și colegul său „Sher-I”.

Colindă o vreme pe deasupra oceanului la joasă altitudine. În cască, asemenea unor chemări zălude, i se încrucișau acum apelurile disperate ale celor două baze, care nu bănuiau tristul sfârșit al navelor lor. Mai tare însă și mai poruncitoare răsuna vocea Comandamentului. Central.

Faller o porni cu iuțeala fulgerului, înghițind distanțele. Zburând de acum peste continent, la înălțimi amețitoare și cu toate luminile stinse, el poposi deasupra țtinui uriaș oraș. Ochiul său de vrajă începu să fixeze culoarele unei imense clădiri aflată pe malul unui fluviu, în mijlocul unei întinse păduri. Acum, în magnetotelescop apăreau, ca niște păpuși, generali și amirali cu tâmplele ninse de ani și ambiție, cu mințile roase de ură. Erau neliniștiți. Furioși. Se căinau, dar nu pentru soarta celor peste 300 de oameni, ci pentru că atât de pregătita și așteptata operație XT dăduse faliment.

IV.

Otto Faller își cumpără un ziar. Un ziar cu file multe și de mare tiraj. Șterse cu privirea tot ceea ce nu-l interesa și se opri asupra unei știri din pagina 12. Citi:

O MISTERIOASĂ DISPARIȚIE

Mashitalla, 18 iulie. După cum suntem informați de Ministerul de Război, submersibilul „Sher”-I a dispărut în chip ciudat în largul coastelor Abrigonei. Contactul radio cu baza s-a întrerupt la orele 19,40 a.m., când nava se afla în submersia cerută de un exercițiu obișnuit.

în împrejurări asemănătoare a dispărut și submarinul de același tip „Orth”-II.

La bordul celor două nave atomice, mândria marinei militare, se aflau 358 de oameni.

Atât.

încolo — nimic. Ba. Culmea ironici și a minciunii: submersibilele s-ar fi aflat într-un exercițiu… obișnuit.

În zilele care urmară, ziarele se umplură de știri care nu făceau decât să confirme că submersibilul „Sher”-I și colegul său dispăruseră cu adevărat. Se deschideau anchete, se citeau slujbe în catedrale pentru pomenirea sufletelor celor răposați etc. Etc. Etc.

O vreme, Faller se plimbă abătut pe faleza micii localităţi Teripizoqua. Apoi, deodată, crescu. În el mândria celui ce-a învins. Ucisese, o drept, dar ce importanţă aveau cele câteva sute de viermi pe care îi strivise faţă de întreaga omenire pe care o salvase? Se întristă însă din nou. Şi cenuşiul serii care cobora i se strecură şi în suflet, cernându-l. „Viermi”, era cuvântul folosit de Arberg…

4. Colombina

I.

Comisarul n-ar mai fi povestit nimănui întâmplarea de pe terasa sinistrului bloc din stradella Concinni 17. Cunoştea firea oamenilor îndeajuns de bine pentru a-şi imagina cel puţin îndoiala cu care aceştia ar fi primit cele relatate de el. Se mulţumi deci să le arate locatarilor curioşi legitimaţia sa de poliţist şi să dea tăcut din umeri drept răspuns la întrebările lor sâcâitoare despre cele petrecute pe acoperişul casei în care locuiau.

După care se duse acasă şi se culcă.

Dimineaţa însă, aruncându-şi privirile pe paginile întâi ale ziarelor, citi o ştire care, deşi pentru moment nu-i spuse mare lucru, îi lăsă, totuşi, în subconştient un semnal de alarmă. Era prima din noianul de ştiri şi reportaje senzaţionale care aveau să apară în mulţimea marilor cotidiene de pe glob. Dar, cel puţin în aceste momente, Costelli n-avea de unde bănui aceasta.

Iată ştirea astfel cum fusese ea tipărită de ziarul local „Il Torinese”:

UN OBIECT CIUDAT NEIDENTIFICAT DEASUPRA REGIUNII NOASTRE

Ieri seara, târziu, o mulţime de concetăţeni au putut fi martorii unui fenomen neobişnuit. Un glob alb-strălucitor, de mărimea unei portocale, a evoluat vreme de mai multe minute pe cerul regiunii noastre spre stupefacţia generală, întrucât nici noi şi nici alte ziare n-am anunţat — şi n-am fost anunţate — despre evoluţia, în seara amintită, a vreunui satelit artificial al Pământului. După cum declară mai mulţi cititori, care au telefonat la redacţie, ciudatul obiect, de mărimea unei mingi de fotbal, a fost văzut şi deasupra oraşului Ontero.

Spre părerea noastră de rău, nu suntem în măsură să dăm cititorilor vreo explicaţie cât de cât plauzibilă în legătură cu mai

multe probleme ce se desprind din cele relatate până acum. Totuși câte ceva tot putem spune în legătură cu aceasta. Dl. Cesare Protti, portarul imobilului 65 de pe strada Garibaldi, contrar părerii altor concetățeni ai săi, care au povestit că obiectul observat deasupra orașului Ontero a fost de mărimea unei mingi de fotbal, susține că ar fi avut mărimea unui butoi. El mai susține că, aflat la acea oră pe terasa blocului la care lucrează, a văzut cum globul de foc a țâșnit parcă din pământ, dintr-o regiune al cărei perimetru este marcat de străzile Garibaldi și Fecioarei, stradella Concinni și calea Milano. Un alt martor ocular, d-na Minerva Coradoni, care, greșind drumul, se găsea cu autoturismul propriu în stradella Concinni, susține că, deși se afla în plină viteză, mașina ei s-a oprit brusc câteva secunde. Domnia-sa a declarat că, în clipa în care a coborât să vadă ce se petrece cu motorul automobilului — care abia a putut fi repornit —, a zărit foarte de aproape o sferă strălucitoare, cam de mărimea unui dirijabil, înălțându-se cu o viteză amețitoare.

Anunțăm pe cititorii noștri că, odată intrați în posesia unor noi date, vom reveni, informându-i în continuare asupra neobișnuitului fenomen petrecut deasupra regiunii noastre.

— Drace! suspină comisarul. Și eu care credeam că totul n-a fost decât o iluzie, o rătăcire de o clipă a minții mole obosite!

Fu ispitit să ridice receptorul și să comunice redacției cele știute de el, dar se răzgândi repede. Povestea, destul de neverosimilă, nu putea decât să-i dăuneze. În schimb — se gândi — n-ar fi rău să repete vizita la cafeneaua „Dolce vita”.

II.

Se îmbrăcă, își umplu cu coniac rezerva și o porni spre cafenea.

Aerul proaspăt îl învioră plăcut. Era un soare cald de toamnă, și parcul orășenesc adunase pe bănci o mulțime de copilași însoțiți de bonele, bunicile sau mămicile lor. Meditând la copii, la liniștea unui cămin — pe care el nu-l întemeiase niciodată — și la bătrânețea care se apropia implacabil, comisarul se trezi că pașii îl poartă către imobilul din stradella Concinni. Ca întotdeauna, urmă primul imbold al gândirii, își schimbă planurile și-și spuse că era chiar foarte nimerit să mai dea o raită pe la „locul, faptei^.

Cu gândul să investigheze mai pe îndelete terasa, urcă scările cunoscute. Îl opri însă unul dintre locatarii care, în seara trecută, ținuseră morțiș să-l legitimeze, confundându-l pe comisar cu cine știe ce neisprăvit.

— Bună, domnule comisar, îl salută el vesel..

— Bună ziua.

— Ha-ha-ha-ha! Toma necredinciosul, ai?! râse locatarul, şi-l bătu ușor, amical cu mâna pe umăr.

Comisarul îl privi nedumerit — nu într-atât însă pentru a-l face bănuitor pe interlocutor.

— Toma… necredinciosul?! repetă el. Cum așa?

— Păi!… Odată ce ne-ați invitat personal pe fiecare… — și încă în scris! — … să nu scoatem o vorbă despre cele petrecute aseară, ce rost mai are să ne controlați?! Noi, pentru poliție…

Mut de cele auzite, comisarul se oprise pe o treaptă și, în total dezacord cu preceptele sale, privea nedumerit acum la tipul vesel din fața sa.

— Și ce păpușică de poștăriță v-ați ales să ne trimiteți răvașul!… O bomboană, zău așa!

— Ei, se reculese, în sfârșit, comisarul, fac și eu ce pot, deh!

— Ha-ha-ha-ha! Mare pișicher! Izbucni iar omulețul din fața sa, înălțându-se pe vârfuri pentru a-l bate cu palma pe umăr. Apoi i se apropie cu buzele de ureche, șoptindu-i tainic: Știi, eu mă aflam întâmplător… cu totul întâmplător… lângă ușă când mi-a sosit răvașul și, așa, dintr-o simplă curiozitate… cu totul dintr-o simplă curiozitate… m-am uitat prin ochiul magic. Atunci am văzut-o pe Colombina…

— Colombina?!

— Poștăriță!… Că ea era, să nu spui nu, c-am văzut-o cum mă vezi și cum te văd și n-am să te cred că nu era ca… Acuma, între noi fie vorba, bună bucățică! Știi, dacă nu mă striga nevastă-mea, zău că ieșeam după ea!

— Craidonule, craidonule! se prefăcu comisarul amuzat.

— Am văzut-o — acum e anul — la „Dolce vita”, dansând… Ptii, ce m-a mai băgat în draci!!! Dom’le, simțeam că amețesc, auzi! Avea un picior!… Da’ dacă n-ai bani — se dezumflă el, supărat parcă —, tot degeaba! Și se desambală complet.

— Și zi, ți-a plăcut răvașul, ai?

— La uite-l! Ce parfum!… și, scoțând din buzunar un cartonaș de mărimea unei cărți poștale, îl duse încântat la nas.

— Pot să-l văd și eu? îi ceru comisarul și, nemaiașteptând răspunsul, i-l trase dintre degete.

Era o invitație în termeni comuni prin care locatarii blocului erau chemați *in corpore* să dea ascultare îndemnurilor poliției și să nu relateze nimănui cele petrecute cu o seară înainte.

Comisarul nu apucă să cugete cât de cât asupra cel puțin ciudatei invitații, că omul vru să-și ia înapoi cartonașul și, întinzând mâna după el, spuse:

— Acum, ce să zic! în afară de faptul că s-a cam zdruncinat blocul din țâțâni, de credeam că acuși-acuși se duce dracului!… habar n-avem să se fi întâmplat ceva. Că doar n-om fi în stare — adăugă el șiret, cu privirile țintă la ochii comisarului — să credem balivernele ăstora de la „Il Torinese”, nu?

Comisarul râse aprobator. Spuse:

— Doar sunteți oameni serioși!

— Păi sigur! continuă jocul și veselul mărunțel. Așa zic și eu, nu? Da’ ce faci — se impacientă el —, nu-mi dai cartonul?

— Dacă nu te superi…

— A, șmechere, o controlezi pe porumbița, ai? De fapt — făcu el iar pe misteriosul —, adevărul e că n-am rezistat ispitei și tot am ieșit după fată, chipurile să-mi mai dea un carton, așa că ia-l, că eu mai am unul. La revedere!

— La revedere și mulțumesc!

Omul coborî cu vioiciune treptele întunecoase, iar comisarul le urcă, să-și vadă mai departe de-ale lui, care tare i se păreau a se fi încurcat.

Când să treacă pragul terasei, auzi jos, în stradă, câteva împușcături. Intuind ce se petrecuse, un junghi arzător îi fulgeră inima.

Coborî treptele în fugă.

Jos în stradă, pe caldarâm, omulețul cu care se întreținuse câteva clipe mai înainte zăcea într-o baltă de sânge. Pe chipul lui înțepenit apunea un zâmbet încurcat, de nedumerire.

III.

— Ambele gloanțe sunt de calibrul amintit?

— Bineînţeles, pistol de damă, da, dar… al cui? Rosti el ultimele trei cuvinte mai mult pentru sine.

— Bine, bine, la revedere! mai spuse comisarul, vădit iritat și lăsă receptorul în furcă. Apoi, ca pentru sine: „Parcă eu mă gândeam c-or să-mi spună ei al cui e pistolul! Dar zi-le morgiști și pace!”

Ieși din cabina telefonică și traversă vizavi, la „Dolce vita”. Deși vremea nu înaintase prea mult către prânz, localul era plin.

Trecu prin perdeaua din mărgele care ținea loc de ușă și păși larg în cafenea.

Nu-i acordă nimeni nicio atenție.

Rămase o vreme în mijlocul sălii, căutând parcă din ochi un loc liber, ca să se așeze, apoi, surprinzând căutătura nestatornic-speriată a omului de la „filtru”, se îndreptă spre el. Era un tip măsliniu, meridional, slab și deșirat, cu o privire sașie, cu nasul lung, proptit într-o mustață țepoasă, de un negru aprins și, cum îl văzu pe comisar că vine spre el, dispăru după tejgheaua uriașă.

Costelli adăsta un timp lângă bar și se servi singur din sticla de whisky cea mai apropiată. Un tremur prelung îi străbătu trupul dinspre stomac către gură și un nod amar i se prinse pe esofag. „Brrr!!!” se zburli comisarul, „nenorocită băutură! Cum or fi turnând-o ăștia în ei?!” Între timp, ochii lui scociorau în mulțimea pestriță. Semne care să-i atragă luarea-aminte — niciunul. În schimb, ochii săi cercetau instinctiv unghiul scării despre care acum aflase că duce în mod sigur sus, la etajul plăcerilor; și fusese atât de mult atras de blestemata aceea de scară, încât hotărî că trebuie s-o urce neapărat. Nu, nu pentru a o acuza pe Colombina de asasinarea omulețului acela simpatic și vorbăreț... Femeia își luase, desigur, toate precauțiile. Ci, mai ales, pentru a o cunoaște îndeaproape. Numai că lunganul acesta prăpădit de sicilian — căci sicilian era — nu mai avea de gând să iasă de sub tejgheaua barului.

Supărat de prostia măsliniului, luă sticla de whisky și o ciocni nervos de tabla tejghelei; probabil că în interior lovitura avu efectul unui tunet, căci, împinsă ca de un resort, mustața zburlită zbură de dedesubt, subliniind cu negrul ei lucios mirarea și, poate, spaima din privirile sicilianului.

— Nu de alta, dar credeam că te-a strangulat careva acolo, surise comisarul Costelli, pronunțându-și vorbele ca și cum ar fi continuat un dialog început mai de mult cu slăbănogul.

Acesta însă îi aruncă o privire dușmănoasă.

— Adică, ce? N-am voie să-mi văd de-ale mele?! mirii el cu un glas nebănuit de gros.

Costelli se trase puțin de sub streașină nasului măsliniu care se coborâse peste el și, privindu-l de jos în sus într-un anume fel, numai de el știut, grăi:

— Ușurel, puiule, ușurel! Te supără cumva prezența unui client în plus în cafenea? Dacă da, spune-mi-o franc! Am s-o șterg de îndată… (Măsliniul se mai limpezi la căutătură)… De îndată ce-mi termin treaba! Continuă, imperturbabil, Costelli. (Măsliniul își încrucișă iar privirile într-un gest dușmănos)… Și pentru că ești nerăbdător să mă vezi plecat, fă bine și-mi spune: scara de colo unde duce?

— La ce? mirii mustăciosul.

— Cum „la ce"?! se minună comisarul de un astfel de răspuns.

— La ce ți-aș spune?

— A, asta ai vrut să zici… Mă rog, mă rog!… Dacă nu-ți place mutra mea, poate ți-o place slujbulița pe care o fac de vreo trei decenii, și Costelli îi vârî sub crucișul ochilor insigna de polițist.

Măsliniul se aprinse la față și luciul feței sale galben-tuciurie se transformă într-un violet-vinețiu de te lua groaza.

— Asta trebuia s-o faci de la bun început, șefule, se înmuie el. Ce m-ai tot fiert, de era să te lovesc, până la urmă, cu o sticlă în cap?…

Comisarul rise.

— … Da' dacă îl crezi pe patronu' vreun fraier, te-nșeli!! Avem autorizație în regulă… Știe și don comisar-şef Paruggio… Așa că nu văd la ce…

— Întinde-o cât mai puțin cu vorba și răspunde-mi la întrebare! i-o reteză Costelli.

Sicilianul înghiți parcă pe nemestecate, se întrerupse la jumătatea frazei, apoi, după ce-și trase puțin răsuflarea, spuse:

— Seara urcă la „etajul plăcerilor".

— Bănuiam. Dar, ia spune-mi, domnișoara Colombina e sus?

— E ocupată… la camera numărul 4…

— Aha…

— Și dacă vrei s-o știi, rosti sicilianul triumfător, e la dânsa don comisar-șef Paruggio.

— Aha! făcu iar Costelli. Am să aştept să plece. Dar, până atunci, fă bine şi-o anunţă să nu mai primească pe nimeni, că vreau eu s-o vizitez.

Măsliniul îl privi sfidător, dădu să-i toarne un whisky, dar, văzându-l pe comisar că acoperă, scârbit, paharul cu palma, se lăsă păgubaş, îşi şterse mâinile năduşite de pantalonii negri, cu vipuşcă lucioasă, îşi potrivi papionul de la gâtul lung, pe care tremura mărul lui Adam, şi se mistui pe o uşiţă din spatele barului.

„Asta înseamnă, gândi Costelli, ori că o anunţă la telefon, ori că în camera din spate se află o scară care duce la etaj”. În aşteptare, mai privi de câteva ori prin local, dar nici de această dată nu-i fu stârnit interesul de vreun tip anume. În schimb, deodată îl descoperi pe Paruggio, care cobora scara roşu-mânios.

Veni drept la bar, privi scrutător în jur, apoi se opri în dreptul lui Costelli.

— Dumneata eşti de la poliţie?

— Da. Îmi daţi voie, comisarul Costelli… Giorgio Costelli, se recomandă calm.

Dar Paruggio îl lăsă cu mâna întinsă şi, furios încă, îi ceru legitimaţia.

La fel de calm ca mai înainte, Costelli îi arătă insigna de la Interpol, şi comisarul-şef i-o întoarse pe o parte şi pe alta.

— Interpol?! reuşi el să se potolească şi să-şi rostească mirarea.

— Exact.

— Păi… Păi cum aşa! La mine în oraş, şi eu să nu ştiu nimic?! Trebuie să vă atrag atenţia că Interpolul nu se poate suprapune organelor naţionale. Este un fapt stabilit demult şi…

Costelli se apropie de urechea comisarului-şef şi-i şopti câteva vorbe. Pe dată, figura acestuia se destinse într-un zâmbet pe care şi-l dorea prietenos, dar care părea de la o poştă slugarnic şi. Speriat, şi adăugă repede:

— O, iertaţi-mă. Trebuia să-mi închipui… Sigur, sigur, vă dau tot sprijinul… Dacă doriţi, chiar acum urc cu dumneavoastră…

— Îmi pare bine de întorsătura faptelor, se maimuţări puţin comisarul, dar prefer să urc singur. Vă mulţumesc.

Strânse mina comisarului-șef, apoi urcă greoi treptele ce duceau către primul etaj. În oglinda din susul scării mai zări pentru câteva clipe chipurile contrariate ale măsliniului și comisarului-șef Paruggio, apoi coti pe coridor și ciocăni ușor la ușa cu numărul 4.

— Intră! se auzi dinăuntru o voce catifelată, plăcută, de femeie tânără.

Comisarul apăsă clanța și pătrunse în încăpere.

în fața lui, pe o sofa largă, așezată turcește, se afla o tânără care vorbea încă la telefon și-i făcu semn din priviri să se așeze într-un fotoliu.

— La revedere, Faller, și sărutări pentru... patron!

Puse receptorul în furca aparatului, apoi coborî în întâmpinarea comisarului, care se ridică să se prezinte.

5. O arsură stranie

I.

Alfred van Koole se juca undeva între tufele de ienupăr presărate ca niște popice, ici-colo, pe necuprinsul gazonului. Joia și duminica, renumitul teren de golf, proprietatea tatălui său, un armator bogat, de două ori candidat la președinția acestui stat septentrional, se umplea de o lume veselă și colorată; atunci Alfred n-avea voie să se joace. Dolly, doica neagră, atât de bună cu el în restul săptămânii, se transforma subit în aceste două zile într-un adevărat dragon. Sutele ei de perechi de ochi îl supravegheau continuu să nu evadeze din încăperea-dormitor în care îl ținea sechestrat pe marea de iarbă.

Căci terenul de golf părea o adevărată mare ale cărei se tălăzuiau până departe, pe câteva sute de acri. Își avea chiar și insulele ei, micile-i pustiuri și depresiuni, pirații ei... Păduri liliputane de ienupăr răsăreau în calea mingilor, care trebuiau să zboare pe deasupra lor, să treacă peste grindurile de nisip, să istovească atenția supra încordată a jucătorilor, tresărind peste pârâiașe naturale și, abia într-un târziu, rănite în zeci de locuri de bătaia bastoanelor, să se odihnească în gropița ocrotită de un cilindru metalic — semn neîndoielnic că și-au atins ținta...

Toate aceste obstacole făceau de neegalat terenul de golf van Koole şi-l transformau într-o împărăție a fericirii pentru micul sechestrat.

La cei 12 ani ai săi, Alfred nu realiza încă pe deplin tragedia pe care o trăia. Simțea — și asta mai ales în aceste nesuferite zile de joi și de duminică — apăsarea nesfârșită a claustrării sale în camera-dormitor, groaza ce se citea adesea în ochii bătrânei doici când își surprindea pupilul escaladând vreuna dintre ferestre către libertate. Atunci buna doică se repezea ca o leoaică, îl trăgea brutal de pe prichiciul ferestrelor şi-l repezea supărată în îmbrățișarea moale a vreunui fotoliu.

— Eu spus de atâta ori la domn Alfred ascultă. Domn Alfred însă încăpățânat este și supără la bătrâna și nefericita doică. Dacă domn Alfred nu ascultă, doica pedepsește la el… amenința ea mereu cu aceleași vorbe.

Alfred se prefăcea îmbufnat și doica se repezea la el sufocându-l cu îmbrățișări alintătoare. Apoi tot ea plângea și blestema — pe cine, ea singură știa! —, ocărându-şi, totodată, propria persoană pentru ticăloșia ei.

II.

Alfred scăpase, în sfârșit.

Zadarnic l-au căutat pe o mare întindere împrejur și doica, și ceilalți servitori. Alfred dispăruse fără urme.

Ascuns tocmai într-o scorbură din malul repedelui Oxriver, băiatul a tăcut mile atunci când ceata de servitori trecea, lămurind, pe lângă vizuina sa. Apoi, târându-și piciorul infirm, a ieșit tiptil din ascunziș. Dându-și seama că scăpase de urmăritori, rise singur. Scoase grăbit ustensilele, ascunse încă din ajun sub pletele unei sălcii, se aşezară pe un tăpșan și începu să pescuiască. Într-un târziu însă îl potopi tristețea. Bătrâna Dolly, doica, avea să fie certată de „stăpân”, adică de domnul van Koole. Era atât de aspru domnul van Koole, încât până și el, Alfred, fiul său, se obișnuise să-i spună „stăpânul”. Van Koole s-a supărat, a zbierat, l-a zguduit bine de umeri, dar în cele din urmă ochii i s-au umezit și a terminat prin a-l implora:

— Sunt tatăl tău! Tatăl tău, pricepi?! Așa trebuie să-mi spui: tată! Înțelege-mă: te rog mult de tot să-mi spui „tată”!

Băiatul n-a priceput mare lucru, dar i-a spus, totuși, „tată”, spre marea bucurie a domnului van Koole. În lipsa acestuia însă, îl numea tot „stăpânul”, ca și bătrâna Dolly.

Apoi venise o zi în care Alfred, mult mai încredințat de puterea piciorului pe care, altădată, pur și simplu nu-l simțea, reușise să

se ducă până în sala cea mare a bar-clubului, unde s-a pitit după o draperie uriașă. În club nu se aflau decât domnul van Koole și bătrâna negresă.

— Dolly, îl auzi Alfred pe tatăl său, ai grijă ca băiatul să nu iasă azi; ne vin o mulțime de vizitatori și nu vreau încă să…

Bătrâna oftă o dată lung, din toți rărunchii și, parcă prinzând curaj, îl întrerupse:

— Apoi, stăpânul, Dolly tot mai greu oprește domn Alfred… Domn Alfred băiat mare acum… Greu înțelege de ce închidem la dânsu' joi și duminică. Domn Alfred mereu cățărat ferestre, Dolly prins la el și adus înapoi… Dolly nu mai poate opri domn Alfred. Stăpânu'…

— Dol-ly, scrâșni van Koole, vrei să mă nenorocești? Mai ai răbdare. Doar nu-l iubești tu pe Alfred mai mult decât mine! Nu vezi că băiatului îi merge mai bine de la un an la altul?! mai ai răbdare puțin, își muie el glasul. Vrei să se spună că van Koole are un băiat beteag?! De ce? De ce, când, poate, se va însănătoși?

Bătrâna începu să se smiorcăie.

— Bine, stăpânu', bine, bine, bine… O să am grijă, bine, bine, bine, bine…

III.

Alfred știa acum de ce n-avea voie să iasă din casă joia și duminica. Or, dacă atât trebuia să aibe grijă — să nu se întâlnească cu nimeni —, de ce nu i s-ar permite să stea aici, pe la marginea terenului, unde rareori ajungea vreun jucător mai înfierbântat?!

Fruntea i se descreți și pescuitul îl absorbi cu totul. Curând, prima păstrugă se zbătu prinsă în cârlig. Din acel moment, băiatul nu mai avu ochi și gând decât pentru pluta care se zbuciuma, speriată parcă, pe unda de cleștar a râului.

Deodată, ceva ca un zvon ajunse din crângul de ienuperi la urechea lui. Parcă trezit dintr-un vis, tresări speriat. Îşi strânse degrabă undițele și se vârî, transpirat de spaimă, în văgăuna sa.

Era și timpul.

Pe poteca de sub mal se apropiau doi oameni.

Alfred se ghemui în fundul văgăunii.

— Van Koole are noroc, auzi o voce.

— Noroc porcesc ca toți cei de teapa lui... răspunse o alta mai subțire, mai melodioasă.

Curios, Alfred dădu puțin în lături perdeaua de iarbă și la câțiva pași îi zări pe cei doi: erau un bărbat și o femeie. Doamne, dar cum arătau! Parcă ar fi fost cosmonauți!! Costumele, de-un azuriu aprins, se mulau perfect pe trupurile lor, iar alături, pe covorul de frunze, odihneau niște calote transparente, căștile de zbor probabil.

Femeia î. Și tot întorcea capul, privind neliniștită în susul malului. Era de o frumusețe cum rar văzuse copilul chiar și în fotografiile pe care le decupa din reviste. Părul negru, scurt contura o frunte albă, netedă, sub care se tăiau adânc doi ochi cu tainice sclipiri de smarald.

— Se pare că nu-i urât pe aceste meleaguri, spuse ca.

— Nu... îi răspunse laconic bărbatul.

— Și când te gândeşti, doctore Faller, că ramolitul ăla de comisar o fi crezând și acum că frumoasa Colombina și-a sfârșit zilele în apele tulburi ale lagunei veneţiene.

Chicoti scurt, dezvelind niște dinți sidefii, mărunți și regulați ca de șoricel.

— Știi că Arberg mi-a spus despre Costelli că ar fi sosit pe continent?

— Ce vorbești? Are haz, bătrânul!... și femeia chicoti iar.

În clipa aceea, bărbatul ţâşni nervos în picioare.

— Sa Mergem, spuse el.

— Nu mai stăm?

— N-are rost. Cu van Koole oricum nu ne mai putem răfui, sunt prea mulți azi în jurul său, și treaba asta am putea-o face numai oprind aerodina în mijlocul lor. Or, Arberg a interzis cu desăvârșire operații de acest fel. S-o lăsăm pe altă dată...

Se ridică și femeia și amândoi dispărură pe poteca șerpuind printre ienuperi.

IV.

Imediat ce putu, Alfred se târî din ascunzătoarea lui și, șontâc-șontâc, o porni pe urmele celor doi.

Se trânti apoi sub cupele verzui ale arbuștilor și rămase mut. Nu atât pentru a nu-și trăda prezența, cât mai ales pentru faptul că, în micul luminiș înconjurat de ienuperi și tuia, cei doi poposiseră lângă un obiect ciudat. Era ceva care semăna

perfect cu desenul din cartea de geografie reprezentând planeta Saturn și inelul ei. La fel se prezenta și obiectul acela. O sferă — care băiatului i se păru uriașă, dar care nu putea să aibă mai mult de patru metri în diametru — înconjurată de un inel a cărui circumferință măsura la extreme circa 10 metri. Totul construit dintr-un material care — ca un soare pitic — emana o lumină a cărei intensitate varia de la argintiul cel mai intens la albul străveziu, aproape incolor.

Pe o scăriță din același material, prima urcă femeia; bărbatul urcă și el, părând imediat să se retragă în corpul obiectului scărița și continuând să scruteze, câteva clipe, păduricea de ienupăr.

Apoi…

V.

îl găsiră noaptea, târziu.

Cu clinii *îl* găsiră.

Iar el se trezi abia când botul uriașului lup canadian i se plimbă, umed și fierbinte, de-a lungul obrajilor. Tresări atunci și țipă. Doica se repezi la el.

La lumina puternică a unor lanterne îi priviră fața, mâinile. Se cutremurară. Dolly începu să țipe și să se bată gazon, ca o apucată.

O luară și o aruncară într-un land-rover; în aceeași mașină îl urcară și pe băiat.

— Te doare? îl întrebă unul dintre polițiști.

— Nu! făcu băiatul. Acum nu mă mai doare…

Polițistul se întoarse uimit către șofer.

— Ei, ce zici?! Fața lui, mâinile lui sunt numai o rană și el zice că nu-l doare…

La Spitalul marinei din Mashing îl urcară în grabă într-un lift şi-l instalară rapid pe masa de operații de la chirurgie.

Chirurgie X. Aici erau aduse cazurile mai puțin obișnuite.

— Or să-l ungă cu ceva alifii, or să-i facă o injecție și gata! o consola o soră pe bătrâna negresă, care o ținea tot într-un oftat.

Sosi și van Koole. Rămase pironit lângă ușă până ce încăperea se umplu de oameni în halate albe.

— Te doare? îl întrebă pe copil unul dintre medici.

— Acum, nu, nu mă mai doare, răspunse Alfred.

— Poți să ne spui ce... cum s-a întâmplat? Îl mai întrebă același doctor.

Băiatul le povesti totul de-a fir a păr.

Când termină, privi contrariat fețele celor din jur: aveau cu toții ochii rotunzi de mirare și se uitau năuciți la el. Numai doctorul cel oacheș, care-l chestionase, se întoarse ușor către o soră, pe care o întrebă în șoaptă:

— Cum stă cu temperatura?

— Normal, suspină parcă sora.

— Hm! făcu doctorul. Și, luând o lupă, începu să examineze rănile de pe fața și mâinile copilului. Hm! Mai făcu el o dată, predând lupa unui bătrân specialist. Vreți să priviți și dumneavoastră?

VI.

— Nenorocitul! spuse Faller sărind ea ars din șezlongul în care-și bea cafeaua. Citește și tu, doctore! Îi întinse el lui Arberg ziarul.

O ARSURĂ STRANIE

O arsură stranie provocată unui copil de 12 ani de o puternică rază luminoasă de origine necunoscută va fi examinată la un consult de specialiști la Spitalul marinei din Mashing. Rănile — pe față și pe mâini — au forme geometrice perfecte: două cercuri concentrice și mai multe puncte de dimensiuni egale. Potrivit afirmațiilor personalului medical de supraveghere, arsurile își schimba mereu culoarea, trecând de la roșu intens la cafeniu, apoi la galben și reluând, cam la interval de două ore, ciclul.

— Ei? întrebă mai mult din priviri Faller.

— Ciudat. Ori copilul o fi uitat totul, ori dispoziţii severe ale poliției opresc difuzarea unor știri mai precise despre noi... murmură pe gloduri Arberg, mângâind încet mina catifelată a Colombinei. În orice caz — continuă el — va trebui să urmărim mai atent ziarele.

6. Clorofilienii (I)

I.

Colombina ajunsese de mult la concluzia că Arberg nu e un om de rând.

Nu era un bărbat frumos. Sau, mă rog, nu se bucura de acea frumusețe comună atât de îndrăgită de femei. Arberg era tipul nordicului altoit pe spița mediteraneană. Brunet, cu ochii de un albastru senin, Arberg avea în priviri acea iluminație stranie pe care o posedă fie oamenii foarte inteligenţi, fie nebunii.

Era înalt: 1,85 metri. Colombina nu-i ajungea cu creștetul nici până la umăr. Era înalt Arberg, dar destul ele abil pentru a nu crea între el și cei cu care venea în contact niciun fel de distanță fizică. Nu. Distanța — care se mărea cu timpul, pe măsură ce subjugarea cunoscuților devenea totală — era de ordin, psihic, ținând mai degrabă de extraordinara sa putere de a-și fascina semenii.

Colombina nu făcuse excepție. Se număra și ea, la fel cu multi alții, în contingentul cel mare al cunoștințelor doctorului. De fapt, al sclavilor săi. Colombina era printre ei.

Erau liberi — era liberă — să facă ce pofteau, dar se nimerea că totul, dar absolut totul se petrecea cum intuise, cum ordonase sau cum calculase doctorul Arberg.

Erau robiți fluidului ce izvora din fiece vorbă rostită de el.

De *El!!*

De fapt, Arberg își pierduse, pentru toți colaboratorii, orice alt nume. Rămăsese un maiestuos El, pronunțat întotdeauna și de toți oamenii lui cu respect, aproape cu pioșenie. Pentru că — socoteau ei — Arberg știa mai multe decât oricare altul; pentru că El, Arberg, știa ce trebuia să facă spre a i se realiza, până în cele mai subtile detalii, poruncile, prevăzând totul. Toți colaboratorii săi erau savanți cu faimă în țările de unde fuseseră ademeniți. Dar oricare dintre ei recunoștea convins meritele Lui. Dăduseră tot ceea ce puteau da și străduința lor cea mai scumpă era să facă totul pe placul Lui. Dacă *El* se declara mulțumit, erau mulțumite cele mai sensibile și vibrante coarde ale simțirii, lor.

Colombina știa: mulți dintre acești oameni remarcabili adunați aci, la Craterth, aproape că nu-l cunoșteau personal: îl văzuseră o dată sau de două ori, atunci, la începutul aventuroasei întreprinderi, îl ascultaseră vrăjiți cum le destăinuia prodigioasele-i proiecte de regenerare a omenirii. Deveniseră iubiți! Săi robi, care îl idolatrizau şi-l ascultau orbește.

Un singur om nu s-a lăsat subjugat de Arberg: inginerul Bud Christien.

II.

Colombina îl cunoscuse pe Christian într-o vreme în care destinul ei nu se împletise cu acela al doctorului Arberg. Avea *12* ani pe atunci și trăia în satul ci natal, o comună de munte, prăvălită pe o costișă însorită şi ascunsa de valuri largi de vii, vestite încă din vremea romanilor.

Acolo, sub poalele alpine, fata oacheșă, cu cozile groase cât mina, lipăind pe rochița de stambă, se întâlnise într-un început de toamnă, în vie, cu bătrânul savant.

Bătrânul!...

Pe atunci abia de-i încărunțise părul. Dar pentru ea, codana ale cărei priviri abia străbăteau în viață, omul înalt, cu părul puțin bălai, cu ochi limpezi și priviri calde, părea un patriarh.

Se opriseră, minunându-se, unul în fața celuilalt. El, omul umblat prin lumea întreagă, contrariat de apariția acestei ciute sălbatice, cu ochii ca murele, licărind speriat în găvanele de lumină, boltite de sprâncene bogate, și cu picioarele rumene, de domniță, smălţuite de argintul prafului de deal. Ea, fetișcana, gândindu-se cu teamă dacă barba colilie nu-i a sfântului cel din icoană, cel atât de darnic. În praguri de iarnă, cu ciubotele copiilor.

Și tot un dar îi făcuse să se împrietenească.

Un pumn de bomboane pe care savantul le scosese de undeva, din adâncul buzunarelor sale. O poftise, și dânsa, nu încă scăpată de emoția neașteptatei întâlniri, le ciugulise una câte una din palma mare, puternică.

Apoi se tot duseseră la vale, până în sat.

Savantul trăsese la abate. Băuse pe nerăsuflate o ulcică mare, plină ochi cu vin roșu, stătut vreme îndelungată în buțile popii, apoi se urcase în automobilul deschis cu care sosise în zori și se pierduse, aidoma sfântului amintit, într-un nor de argint.

Ani în șir după aceea — deși venise războiul —, codana se tot interesase de „bătrânul domn”, cum îl numea ea. Și nu fără mirare, de fiecare dată, afla că era un mare savant, că iscodise din mintea lui avioane care mergeau mai repede decât sunetul, că o lume întreagă îl aprecia și se închina în fața cunoștințelor sale.

într-o seară de iarnă — după ani și ani —, când codana devenise femeie și-și găsise rostul în lume, citise într-o gazetă franțuzească despre o teribilă invenție a „bătrânului domn”: sferoidul aerodinal. „Farfuria zburătoare” — cum o denumiseră atât de inventivii și mereu pușii pe șagă gazetari francezi.

Sferoidul aerodinal...

Înţelesese și nu prea cele citite. Pentru că ei i se îndreptau gândurile mai mult către „bătrânul domn” decât către nevoia de a pricepe cele ce se scriau despre năstrușnica lui invenție.

Și cum presa nu-și înnoadă niciodată atenția de un anume fapt, cu vremea nu. Se mai scrisese nimic despre „bătrânul domn”.

Codana îl dădu uitării. Preocupată de vârtejul vieții proprii, nu mai avea timp și pentru amintiri. Ele sunt, probabil, apanajul bătrâneţii.

Colombina abia se năștea în codana după care alergau privirile bărbaților, gândurile lor nu cele mai nevinovate. Avea 23 de ani și, seară de seară, sala umplută până la refuz a teatrului unde dansa trepida de aplauze. Erau aplauzele ei, numai ale ei, de la cei mulți, pe care nu-i vedea niciodată decât ea pe o masă compactă, nedistins conturată, ce se vălurea sub ploaia de lumini a reflectoarelor.

III.

Apoi venise rătăcirea. Pierderea numelui. Apariția Colombinei.

Și într-o zi l-a întâlnit pe *El.*

înalt, cu fața albă luminată de doi aștri albaștri, cu streașină părului negru, ușor ondulat. Încă înainte de a-l vedea, l-a simțit străpungând-o cu privirea. S-a întors atunci ca vrăjită, s-a apropiat cu pași înceți, dar siguri și s-a așezat la masa lui. El o primi cu vorbele și gesturile cu care primești pe cineva apropiat, de care te-ai despărțit numai de o clipă. A comandat ceva de băut, apoi a întrebat-o simplu:

— Ce mai faci?

Nu i-a răspuns. Adică a vrut să-i răspundă, dar gura ei era parcă lăcătuită. Numai când mâna lui mare, catifelată i s-a oprit îndelung pe degete, încălzindu-i-le cu o dogoare chinuitor de plăcută, a reușit să îngaime:

— Bi-bine…

îl privi lung, insistent, cercetător. Da, era el, omul pe care-l visase, după care alergase de fetișcană și pe care, în rătăcirile ei, nu-l aflase. Acum, iată-l aici, aproape, lipit de ea. Dacă vrea, poate să-l sărute, să-l mângâie… La noapte avea, desigur, să-l viseze. Înalt, puternic, cu părul negru ușor ondulat fluturat de vini. Va avea, firește, și o spadă în mâini, o spadă uriașă, pe măsura lui, cu care s-o apere.

Doamne, ce de prostii spune! De fapt le gândeşte numai, căci de le-ar fi spus, El ar fi râs.

încet, încet, spaima îi trecea.

— Frumoasa mea, îi spuse el cu o voce egală, dar pe care ea o recepționă ca pe ceva dumnezeiesc. Ești frumoasă, nu? O mai întrebă, și în glas îi tresări o undă de nesfârșită tristețe și, poate, de suferință.

— Dacă spui tu…

Spaima întâilor clipe îi trecea, încet, încet. Dar în sânge se năștea o beție necunoscută și nedorită.

Nedorită?! Da’ de unde!

Era beția simțurilor voit adormite atâta amar de vreme, acum redeșteptate și care, neostoite, arzânde de dor, se lăsau pradă percepției.

Degetele lui o mângâiau ușor pe frunte, pe bărbie.

Sângele îi fierbea. Clocotea prin vene, irumpea năvalnic în inimă, de unde culegea forță, și mai lua de acolo ceva: era un curaj mai vechi, moștenit din străbuni, de la bunica Evă, care, cea dintâi, își jertfise nemurirea pentru fericirea dragostei.

— Trebuie să fii tare bun, tu… fură cele dintâi cuvinte ale ei după acea tăcere îndelungată.

Pe Arberg lumina din ochii fetei îl potopise și, de ce nu, pentru câteva clipe îl vrăjise. Ea pe el. *El* — atotputernicul care-și putea înfrâna oricând și în orice împrejurare pasiunile — era gata să se ridice și s-o strângă în brațe. Așadar, frumoasa Colombina era lângă el, era a lui.

își aminti lunga poveste a căutării ei. Numele și adresa le găsise în însemnările bătrânului savant Bud Christien. De la el — primul și singurul om de știință care refuzase să colaboreze — furase Arberg planurile încă neterminate ale sferoidului

aerodinal. Iar între planuri găsi această însemnare: *Colombina Dapper.*

Află apoi că o căutase la fiecare dintre adresele ei din Italia. Cu agenții Interpolului pe urmele lui, cu poliția a cinci state scotocindu-i fiece urmă, Arberg jurase s-o găsească și, iată, o găsise. Era lângă el, era a lui.

IV.

Fusese a lui și rămăsese a lui.

Știa — îi povestise Arberg — totul sau aproape totul despre El. Suferințele lui, marea lui pasiune, ideile lui și, de ce nu, chiar și forța lui erau acum și ale ei.

Arberg o iubea pe ea și numai pe ea.

Celelalte femei ale coloniei erau specialiste în diferite domenii — și acesta și era rolul lor pe lângă Arberg. Doar ea, Colombina, îi stătea în preajmă pentru dragoste. Cu capul. În poala ei uita el de necazuri, făurea planuri. Ea și, abia apoi, doctorul Faller aflau mai întâi ideile sale.

Dar nici ea și, desigur, nici Faller nu aflaseră vreodată de unde își culegea — și mai ales cum — informațiile.

Crezuseră într-o vreme că le obținea numai pe bani. Uneori însă era de-a dreptul imposibil măcar să gândești că a fost mituit președintele cutărui stat sau primul său consilier! Atunci de unde?

Și totuși dr. Arberg reușea să afle cele mai intime secrete ale statelor. Ori de câte ori pleca singur cu sferoidul argintiu, monoloc, se întorcea cu astfel de informații.

Ursuz — cum era adesea —, Arberg, întrebat odată cum de fusese înștiințat de acel ordin supersecret al misiunii celor două submarine, a zvârlit din colțul buzelor: Clorofilienii…

— Clorofilienii?! tresări Colombina, ăștia cine mai sân t?

— Niște ființe… mai spuse doctorul, vădit nemulțumit de întorsătura lucrurilor, și ieși din încăpere.

Femeia rămase singură, cu întrebările și nerăspunsurile ei. Apoi merse și ea în zăvoiul mic din fața casei. Acolo, în mijlocul horei de argint a mestecenilor, o găsi doctorul Faller.

7. Operația „Ciquaciqua”

I.

Hărțuit de pretutindeni, rămas fără bani, cu un singur cartuș în rezerva pistolului „Mauser”, Pedro Alvares da Ciquaciqua se

retrăsese în junglă. Acum se odihnea istovit, nu numai fizic, pe tulpina unui arbore doborât de furtună. Era un trunchi viguros, încă tânăr, dar în care trăsnetul, doborându-l, brăzdase adânc o spărturii vineție.

Omul găsise, se vede, prea multe asemănări între propriu-i destin și cel al arborelui, pentru că mina sa stângă se plimba continuu, într-o mângâiere plină de afecțiune, pe coaja crăpată, aspră. Un zâmbet de milă se aciuise, dar numai pentru o frântură de timp, pe chipu-i palid, supt, cu priviri speriate. Se lăsase să alunece trudit în iarba moale de sub trunchiul arborelui. Era o fărâmă de umbră.

Un șarpe galben-verzui, gros cât mina, se târî nepăsător în apropiere. Involuntar degetele lui Pedro se crispară pe revolver, apoi ochi fără să stea pe gânduri. Trase de la mică distanță și corpul reptilei tresări în spasmele morii i în același timp cu detunătura. Totuși izbânda nu se zugrăvi pe chipul omului. Dimpotrivă, o groază nebună îi schimonosi fața, care i se destinse apoi într-un rânjet timp. Se ridică, își privi lung „Mauserul”, îl aruncă în sus, îl prinse, iar îl aruncă, iar îl prinse… în vreme ce picioarele lui țopăiau într-un dans dement, cu atât mai bizar cu cât barba lungă, crescută în dezordine, flutura și ea ca lianele junglei Amazoanelor în care se rătăcise şi în care avea să piară…

II.

Așa îl găsiră. Dănțuind nebunește, mușcându-şi mâinile. Chinuindu-și picioarele zdrelite de atâta umblet.

îl legară burduf.

îl luară ca pe un covor la spinare şi-l depuseră pe platforma sferoidului.

Porniră.

Când da Ciquaciqua se mai liniști, Arberg îl întrebă în spaniolă:

— Vrei un gât, căpitane? și-i arătă un termos burduhănos.

Omul înghiți în sec, se gândi o vreme — dorința i se citea pe față —, apoi înclină aprobativ din cap. Arberg se aplecă și-i dădu să soarbă o gură. Pedro înghiți greu lichidul, apoi ochii săi luciră înfometați, ceea ce fu semn pentru doctor să-i mai îngăduie o sorbitură.

Pilotul Herman se întoarse întrebător către Arberg, care, surâzând, îi spuse:

— Nicio grijă, nu-i alcool, e numai o foarte concentrată supă de pasăre. O să-i facă bine, deși, așa slăbit cum e, o să-l îmbete mai repede decât o porție de whisky.

III.

Arberg îi făcu semn să intre. Între timp, căutătura lui colinda iscoditoare pe trupul voinic, uriaș aproape, al celui oprit, intimidat parcă, în pragul biroului îi mai făcu o dată semn să se apropie și, văzându-l tot nehotărât, îi păși în întâmpinare cu mâna întinsă, schițând un zâmbet cald de încurajare. Astfel că, în clipa în care strânse amical mâna vizitatorului, o parte din căldura sa se transmise ca un fluid magic omului, colorându-i obrajii și strecurându-i, odată cu curajul vorbirii, și un tremolo de emoție.

— Vă rog să mă scuzați, dar... știți...

— Știu, știu... surâse iar doctorul, apăsându-și cu un ticăit ușor fusul ceasului. Toți am trecut prin situații asemănătoare — poate și mai grele — și iată-ne, dragul meu, drepți și căliți pentru noi lupte.

I se păru că a fost prea emfatic, clar reacția omului îi dovedi că n-aruncase nicidecum vorbele în vânt.

— Eu, doctore, sunt cu totul la dispoziția dumneavoastră, pentru că...

— Nu, dragă, nu astfel! îl opri Arberg cu un. Gest care îl invită hotărât la tăcere. Nu astfel concep cu să lucrez cu oamenii.

— Dar vă datorez viața, sunt...

— Te rog, lasă-mă să fiu mai explicit! îl opri iar Arberg. Primo: nu-mi datorezi nimic, actul salvării dumitale fiind o datorie umanitară. Secundo: eu colaborez numai cu oameni egali... Deci *co-la-bo-rez!* Dacă acest cuvânt nu-i destul de explicit, voi vorbi și altfel: lucrez numai eu prieteni.

Da Ciquaciqua zâmbi, vădit măgulit, și destinderea chipului său reliefă și mai pregnant trăsăturile moștenite de la jumătatea din strămoșii săi — indienii.

— ... Și pentru că lucrurile sunt *acum* destul de clare... (Pedro aprobă ușor din cap) să trecem la fapte.

— Poate ar fi mai bine ca înainte de aceasta să povestesc de-a fir-a-păr...

— Ce anume să-mi povestești? Știu, oricum, totul despre dumneata și despre relațiile dumitale. Nu te mira! A cunoaște

mai multe decât dumneata despre propria-ți persoană înseamnă a cunoaște totul! Spuse Arberg cu un glas normal, așezându-se comod într-un fotoliu și neobservând sau numai prefăcându-se a nu observa uimirea tot mai evidentă de pe chipul latino-americanului. Deci: dumneata ești — mai bine zis, *ai fost* — omul colonelului Jesup Lopez Ramon y Guya, actualul președinte, și — după ambiția lui — viitorul președinte…

— Da… bâigui Pedro.

— Faptul că l-ai ucis pe generalul Cortez eu îl pun numai în sarcina dictatorului… a lui Ramon y Guya.

Da Ciquaeiqua simțea tot mai mult nascându-i-se în gâtlej un foc înnecăcios, ce-l ardea, îl ardea… întocmai ca atunci, în jungla Amazoanelor, în care se refugiase după asasinat și unde se rătăcise, pradă sigură aprigei păduri. Din nou nu mai pricepea unde voia să ajungă salvatorul și interlocutorul său, încotro țintea, dezgropându-i trecutul, un trecut, ce e drept, nu atât de îndepărtat pe cât îi dăduse de înțeles a i-l fi considerat câteva clipe înainte.

— Nu trebuie să te neliniștești, spuse Arberg, parcă ghicindu-i gândurile. Dacă punctez anumite etape ale ultimelor dumitale aventuri — să le zicem așa… —, o fac pentru a clarifica traiectele viitoarei și mult prea apropiatei noastre colaborări… Și, după câtiva pași făcuți în tăcere prin birou, continuă: Așadar, rupând-o complet cu dictatorul, crima — căci a fost o crimă — rămâne exclusiv în sarcina acestuia. Deci: Ramon y Guya este un criminal. Un criminal care trebuie pedepsit. E sarcina noastră. Dumneata îl cunoști… îi cunoști tabieturile cel mai bine. Fiind sarcina noastră să-l pedepsim, dumneata va trebui să aduci la împlinire aceasta!

Pedro simți cum i se prăvale tavanul pe creștet. Gemu galben în fotoliu:

— Eu?!

— Da, dumneata! spuse calm Arberg. Aşează-te! Porunci el la fel de calm și fixându-l pe căpitan cu o privire ce-l făcu să priceapă că doctorul nu admite replică în astfel de chestiuni. Te îngrozește, desigur, acest gând. Noi știm că nici asasinarea generalului, contracandidatul în alegeri al lui Ramon y Guya, n-ai adus-o la îndeplinire cu plăcere. Ba mai știm ceva: în anumite cercuri îți exprimai simpatia pentru general…

— Da, făcu Pedro, agățându-se parcă de ultimele cuvinte ale doctorului ca de ceva care ar fi putut să-l salveze.

— Ei bine, iată tot atâtea argumente pentru a nu-ți face o problemă din uciderea unuia ca Ramon y Guya.

Cu o mișcare bruscă, Pedro își rupse nasturele de sub nodul cravatei, lărgind dintr-o singură smucitură gulerul devenit prea strimt.

— Cu atât mai mult, continuă doctorul, cu cât nu va trebuii să tragi cu pistolul, nici să-l lovești cu cuțitul sau să-l zdrobești cu mașina, nici să-l otrăvești, ci numai să-l convingi pe colonel să îmbrace aceste frumoase bretele.

IV.

Ramon y Guya ieși în balconul larg al palatului prezidențial de unde-și rostea de obicei cuvântările. Dedesubt, piața gemea de mulțimea adunată. Ochii lui înguști, cufundați prea mult în grăsimea obrajilor, iscodiră mulțimea.

Nu, nu-i plăcea deloc. O vestea mustăcioara zburlită, care i se zbătea nervos sub măciulia groasă a nasului.

— Guttierez! strigă el.

— Ordonați, domnule președinte! pocni din călcâie un ofițer.

— Câte mitraliere ai pus în piață?

— 32, să trăiți!

— 32!? Dar nu se văd decât câte va, pe clădiri…

Guttierez rise cu subtext:

— Aceasta înseamnă că le-am plasat bine, excelență!

Colonelul Ramon y Guya scoase un grohăit care trebuia să fie un râs.

— Ești sigur? mai întrebă el.

— Puteți să-l întrebați și pe domnul căpitan da Ciquaciqua.

— Sst! porunci scurt președintele.

Ofiţerul se apără:

— Aici, pe balcon, excelență, suntem numai noi doi…

— Și pereții au urechi!…

Se feri în umbra coloanelor, fixă binoclul și începu să citească cuvintele scrise pe pancartele presărate în piață: „Să fie pedepsiți asasinii generalului Cortez!” cereau minerii din bazinul Otaqua. „Criminalul Pedro da Ciquaciqua se ascunde în palatul prezidențial!”, „Jos dictatura!”…

Mustața președintelui se zburli și mai aprig. Se întoarsa spre ofițer;

mitraliere ai spus?!

— Da, excelență. Plus două batalioane călare, care pot șarja la nevoie.

V.

Când începu să vorbească, vocea lui de tunet, amplificată de megafoane domină piața. Și, pentru început, mulțimile nu mai fremătară, lozincile de luptă fură uitate o vreme. Din balcon, dictatorul își aruncă meșteșugit cuvintele ca un văl peste marea de capete. Retorica lui întindea mii de brațe nevăzute pe deasupra miilor de oameni veniți aici din jungla sălbatică, din orășelele miniere uitate de noroc și de viață, din câmpiile pârjolite și năpăstuite. Colonelul se întâlnise adesea cu aceste alaiuri pestrițe, minate către capitală de un singur gând înșurubat amarnic în minte — foamea. Veneau în rânduri strânse, cu figurile aspre peste care vremea și amarurile trăseseră brazde adânci. În frunte mergeau întotdeauna câțiva bărbați înalți, costelivi. Parcă înfigeau piciorul în țărână acolo unde călcau. După ei veneau alții… și alții… Rânduri nesfârșite, purtând în priviri o ură mocnită — colonelul le-o citise adesea —, făcând să tresară nu numai drumurile încinse, colbăite, ci și fermele aciuite la poale de codru, îmbrăcate în verdeață, de după obloanele cărora, înarmați, moșierii priveau cu teamă aceste anaconde ale răzbunării. Bărbații purtau pe umerii mari, ciolănoși sapele cu care aveau să se apere sau să lucreze pământul, unii țineau la brâu machettele ruginite, dar care știau tăia atât de bine și lianele pădurii, și trestia de zahăr, dar și gâturile albe al stăpânilor. În urma lor veneau, bulucindu-se, femeile și copiii, și bătrânii. Femeile duceau desagii cu mâncare. Copiii, cei mai măricei, săreau ca zvârlugile printre rânduri, îi sâcâiau cu întrebări pe părinți…

Colonelul vorbea și vorbea — ca un automat —, amintindu-şi în tot acest timp, ca o obsesie, coloanele lungi de dezmoșteniți ai soartei. Privi jos, în piața imensă, și ochii lui căutară, nu fără groază, în mulțime sângeroasele machette. Se cutremură. Dar slăbiciunea aceasta ținu o clipă, în următoarea, un surâs drăcesc îi împietri pe chip. „De altfel — își spuse, observând freamătul care cuprinsese iarăși mulțimea și care, pentru el,

Ramon y Guya, nu putea prevesti nimic bun — n-am ce pierde, e ultima carte înainte de…”. Privi acoperișurile în pantă ale clădirilor pe care se zăreau capetele pilcurilor de ostași cruciți în gura luminatoarelor, lângă mitraliere.

— … Eu am văzut șirurile lungi ale înfometaților târându-și trupurile pe drumurile răbdării și ale năpăstuirii. Am citit pe chipurile lor chinurile vieții pe care o trăiesc și mi-am jurat să le aduc dreptatea. Dacă voi fi ales — glasul său căpătă inflexiuni dramatice —, voi fi brațul acestor năpăstuiți, chemat să îndrepte lucrurile; voi fi gura acestor anaconde ale răzbunării care-i va sfâșia pe împilatori, aducând dreptate pentru truditorii pământului…

Treptat larma se potoli, apei din mulțime crescu ceva ca un muget surd al oceanului și, deodată, zidurile se cutremurară de strigătele de aprobare ale auditoriului; cineva rosti tare: „Trăiască Ramon, președintele nostru!”, iar cuvintele, mai întâi timid, apoi tot mai puternic, invadară toate piepturile.

Ramon y Guya radia.

Se întoarse către ofițer, zâmbind, și fu uimit să constate că lângă acesta, complet sustras prezentului, Pedro Alvarez da Ciquaciqua privea îngrozit cerul.

Fără voia sa se întoarse precipitat și privirea sa se ridică nedumerită spre înalturi.

VI.

în fotoliul său de pilot, doctorul Faller ascultase cu răbdare aproape întreaga cuvântare a colonelului. Alături, bătrânul profesor Corrado se frământa, gemea de supărare, amenința: nu, el nu, nu mai putea suporta nemernicia mustăciosului gras din oglinda magnetotelescopului. Era prea de tot! I-o spusese și lui Faller în atâtea rânduri, dar doctorul ținea morțiș că vrea s-o asculte. Cică ar face nu știu ce studii de psihologia mulțimilor și vrea să constate, încă o dată, până la ce punct pot fi suportate minciuna și șarlatania unui orator de profesie.

în clipa în care colonelul tocmai o dăduse cu discursul său pe „coarda sensibilă”, răbdarea profesorului ajunsese la limită şi poate că s-ar fi simțit împins să facă imposibilul pentru a-l determina pe Faller să acționeze, dacă aceasta, mâniindu-se brusc, n-ar fi împins maneta de comandă a sferoidului.

La acest punct argintiu, ca un fulger de lumină, care creștea coborând fantastic din înalturi, priveau ochii îngroziți ai lui da Ciquaciqua.

Același punct de maximă intensitate luminoasă, atunci când deveni ceva mai mare decât o minge, fu zărit și de colonel. El însă nu fu îngrozit. Îl cuprinse, mai degrabă, curiozitatea. Fenomenul îi scăpa și, ca orice lucru pe care nu-l putea pricepe, îl interesa. Când însă sferoidul coborî tot mai mult, ajungând acum cât un disc uriaș, dictatorul se neliniști. Uită să-și mai rostească discursul și, pentru câteva minute bune, nu mai fu în stare să sesizeze nici freamătul pieței; oamenii observaseră și ei ciudatul obiect.

Reveni, precipitat, între cei doi ofițeri, dar cuvintele i le adresă lui da Ciquaciqua:

— Ce-o fi asta, căpitane?!

— Îiî... Aaa...

Bâiguiala subalternului îl pierdu și mai mult. Și aceasta îi fu fatal. Ramon y Guya se precipită către marginea balconului larg. Ceva primejdios și teribil îl atrăgea cu o forță mai presus de voința lui. Simți cum bretelele dăruite de căpitan devin dintr-o dată rigide. Îl încingeau ca o chingă de fier. Își desfăcu vestonul și schiță gestul de a-și smulge aceste blestemate bretele. Dar, tot mai irezistibil, forța aceea nevăzută îl antrena spre hăul de dincolo de balustradă.

— Locotenent... urlă el disperat, bretelele... Da Ciqua. — ciqua...

Ofițerul se repezi și-i cuprinse brațul întins. Dar atunci se petrecu ceva și mai de neînțeles: dictatorul îl trase după sine cu o putere de nebănuit, încât sărmanul om abia reuși să se desprindă în momentul în caro colonelul asalta parapetul balconului.

— Ucide-l! mai apucă el să strige și, arătând cu mina pe căpitan, începu să plutească în văzduh.

Descumpănit, locotenentul trase sabia din teacă. Era semnalul.

Da Ciquaciqua se repezi la el:

— Nu! Să nu faci asta!...

— Lasă-mă! urlă locotenentul, și sabia sa fulgeră în soarele puternic.

Atunci începu măcelul.

O ploaie de gloanțe se revărsă asupra mulțimii, care se tălăzui zadarnic, sub rafalele ei nimicitoare, către străzile laterale.

— Oprește, dobitocule! gâfâia da Ciquaciqua, agăţându-se cu disperare de brațul înarmat al ofițerului. Acesta însă, cu ochii dilatați, proptit de balustradă, ca într-un semileșin, privea înnebunit dansul fantastic pe care atotputernicul Ramon y Guya îl făcea în văzduh. O forță nevăzută îl sălta și îl cobora în bătaia mitralierelor pe care singur o poruncise. Se vedea tresărind sub izbituri trupul în uniforma care se zdrențuia la fiecare rafală de foc.

Macabrul dans nu luă sfârșit decât în clipa în care, fără cunoștință, locotenentul aplecă brațul în care ținea spada.

Atunci, ca lepădat de natură, trupul dictatorului se prăvăli și el pe asfalt.

8. Clorofilienii (II)

I.

Nu, nu i se păruse. Auzise întocmai, vorbă cu vorbă, cele spuse de el. Îl întrebase direct, după o lungă discuție care plutise zadarnic în jurul subiectului acesta.

— Nu pot să-mi închipui deloc: de unde îți procuri tu unele informații mai mult decât secrete?

Arberg oftă nemulțumit, o privi cu ochii măriți, din care oboseala și plictisul răzbăteau deopotrivă de nepoliticos, apoi răbufni:

— Ți-e de folos la ceva?

— Ce anume?

— Lucrul acesta… Răspunsul la chestiunea cu sursa „ultrasecretelor” mele…

Colombina pricepu că în șovăiala lui tăinuia o eschivă de la un răspuns drept, clar și intui că a sosit momentul să j oace tare.

— Nu mi-e de folos la nimic. Dar credeam că secretele tale sunt și ale mele…

— Dar dacă nu-ți spun!?

— Ai tot dreptul, dacă nu mai ai încredere în mine. Poate că devotamentul meu de până acum…

Arberg rămase pe gânduri. Evident, ceva îi scăpa — încă un semn cert că era obosit. Vorbele lui se lăsară cam mult așteptate. Sprijinindu-și în palmă timpi a încărunțită, puțin adus

de spate, stătea prăvălit în fotoliul larg. O vână i se zbătea sub pielea străvezie a frunții. Spuse:

— Devotamentul… tău?! Față de cine?

— Față de cine-ar putea fi? Față de tine…

— Mda! Și iar se închise Arberg în sine. Apoi întrebă: Oare poate fi pus el în discuție dintr-o asemenea pricină?

— „Poate”?! făcu ea ironic uimită. Dar bineînțeles că poate fi pus…

— Atunci… făcu el, desfăcându-şi deodată brațele într-un gest de capitulare.

Se ridică și, cu pași rari, începu să umble prin încăpere.

Colombina se lungi, în așteptare, pe o sofa orientală. Pletele-i întunecate îi cădeau peste umerii goi. Părea aproape plictisită de discuție, iar faptul că asculta acum explicațiile lui se datora, desigur, numai bunăcuviinței datoria de onoare a oricărei persoane care a pus o întrebare fiind să asculte și răspunsul.

II.

— *Vezi,* tu, Colombina… Nu știu dacă e bine sau nu, dar am să-ți spun. Și poate că fac acest pas numai pentru că acum mă simt prea istovit… Da, da, cred că din această pricină. Cunosc îndeajuns oamenii încât să nu mă las păcălit de vorbele tale. Acelea cu devotamentul și celelalte! *Tu* n-ai fi în stare să pierzi dragostea mea. Nu te-ai putea rupe de mine nici dacă aș refuza să-ți răspund la întrebarea de adineauri, nici chiar dacă ți-aș face cu adevărat un rău…

Surise larg. Se aplecă, mingile o șuviță din părul femeii, apoi surâse iar și-și reluă plimbarea prin încăpere.

— Așa-i că am dreptate? Colombina însă tăcu.

— Ei bine, continuă el, cred că-ți dai seama… sau, mă rog, că presupui… sursele informării mele sunt tot atât de neverosimile ca întreaga noastră întreprindere.

Tânăra femeie căscă ușor. Arberg, care surprinse gestul, îl traduse în felul său practic, trecând direct la subiect:

— Ţi-aduci aminte de cazul celor două submarine nucleare, da? (Colombina înclină aprobator din cap). Am știut de ordinul transmis lor chiar din clipa în care el a fost conceput. Înțelegi? De când s-a înfiripat vorbă cu vorbă și idee cu idee. Pe măsură ce povestea, privirile i se aprindeau și glasul său devenea învăluitor. Să nu crezi că le-am descoperit hârliile-concept sau

că-l aveam la mină pe vreunul dintre consilierii intimi ai celui ce ordonase monstruoasa crimă. Nu, nimic din toate acestea. Informatorii mei cei mai fideli sunt clorofilienii. Ei sunt niște agenți aproape ideali. Nu pot fi corupți nici cu bani, nici cu vin, nici cu femei. Nici chiar eu promisiuni de genul „te fac guvernator, te ung episcop, te las succesorul ineu…”

Fără de veste, femeia se ridicase de pe sofa. „Nu-i cumva nebun”? Părea să i se citească pe chipul palid în lumina puternică ce irumpea de niciunde și de peste tot. El îi citi întrebarea nerostită și căută să-i dea o explicație:

— … E o descoperire epocală — și ai să fii de acord cu mine —, mult mai cuprinzătoare decât aceea prin care natura a transformat maimuța în om. Acum doi ani, o echipă de cercetători californieni din San Jose a făcut o constatare interesantă. Da, da, numai *interesantă* a fost calificată atunci în presa mondială. Ei au descoperit că plantele emit un câmp electric — ca orice ființă vie, de altfel — apropiat de cel emis de materia cerebrală a omului. Ei bine, acești cercetători au pus ulterior la punct *pentru mine* „interesanta” lor invenție, care a devenit astfel genială, ba mai mult: *e-po-ca-lă!*

III.

— Fontanelli, explică, te rog, doamnei chestiunea cu clorofilienii mei…

Omul ivit în încăpere — cu emoția pripitei chemări zugrăvite încă pe chip — rămase stupefiat.

— Dar, doctore, mi-ai spus că…

— Da, știu, dar acum te reg să-i explici doamnei totul și fără reticențe. Oricum, i-aș fi spus-o chiar eu, dar trebuie să plec urgent la Santiago…

își luă pălăria și ieși cu aerul său calm dintotdeauna.

Fontanelli, în schimb, se prăbuși perplex într-un fotoliu. Cu un gest automat, luă paharul cu whisky pe care i-l întinsese Colombina, un pic amuzată de zăpăceala bărbatului gras și chel, cu ochelari puternici din dosul cărora o priveau uimiți și înfricoșați doi ochi bulbucați.

— Doamnă, chiar vreți să aflați… bâigui el în cele din urmă, după ce-și udă gâtul cu alcool.

— Bineînțeles, doctore, surise femeia.

— Ei, bine, doamnă, plantele emit…

— Un câmp electric, doctore…

— Cum, știați asta?

— Da, mi-a spus-o Arberg adineauri.

— Cred, însă, că nu v-a spus și faptul că plantele răspund gândirii omului prin modificarea acestui câmp electric…

— Ei, da, trebuie să recunosc: asta nu mi-a spus.

Omulețul se șterse pe frunte cu o batistă mare, roșie și mai sorbi o gură de alcool:

— Tocmai lucrul acesta îl exploatează aparatele create de noi la cererea doctorului Arberg: reacția plantelor la fluxul de idei al omului. Aparatele acestea ne-au permis să facem din tot ceea ce trăiește prin asimilarea clorofilei niște spioni ai noștri…

— De aici denumirea de clorofilieni, bănuiesc?!

— Întocmai, doamnă. Dar să-mi dezvolt ideea… Ziceam că dacă se interferează câmpul electric al omului cu acela al plantei se produce o modificare… în cel vegetal. Or, „răspunsurile” pe care planta le dă la reacția cu biocurenții cerebrali… Mă urmăriți, doamnă?

— Da, da, continuați, vă rog, vă urmăresc destul de ușor.

— „Răspunsurile” acestea sunt clasificabile și pot fi citite conform unui anume cod.

— Probabil — crezu Colombina necesar să spună ceva — fiecare plantă…

— Exact! o întrerupse Fontanelli, repezit ca întotdeauna. Fiecare plantă, fiecare individ al unui soi are lungimea sa de undă, frecvența sa etc. Etc. E ceva, dacă vreți, ca un fel de amprente. Dar…

Omulețul se ridică brusc din fotoliu, se îndreptă vioi către sofa, apucă una dintre mâinile Colombinei (femeia îl privi contrariată), o săltă la buzele lui groase, cu care depuse pe degetul cel mic o sărutare, apoi o invită precipitat:

— Poftiți în grădină, doamnă! Așteptați numai o clipă să-mi aduc aparatele și o să vă demonstrez…

Dispăru cu pași mici și iuți, pentru ca să reapară imediat, purtând agățată după grumaz cureaua unei cutioare din piele, ce ascundea un aparat nu mai mare decât unul obișnuit de fotografiat.

— Iată, bună doamnă, vedeți acolo… Nu, nu acolo! Ci mai spre dreapta… în fundul grădinii! Acolo, da! Arbustul acela!…

Colombina urmări traiectoria indicată de arătătorul mărunțelului și descoperi un smirdar.

— E o plantă alpină… — continuă Fontanelli — căutată mai ales pentru ornamentații. Puteți admira florile ei de un roșu pur, plăcut mirositoare, frunzele ei lucioase și persistente… Mergeți până la această plantă, iar, când veți fi sub ea, gândiți-vă intens la ceva…

Distanța care îi separa de obiectul atenției lor să tot fi fost de circa o sută cincizeci de metri. Cât vorbise omulețul, mâinile lui lucraseră cu spor. Aparatul își zumzăia, pe banca pe care fusese aranjat, mustățile curioase și agitate ale microantenelor sale. Un „tunuleț-laser” cum îl denumise Fontanelli, își îndrepta fără grabă țeava cât un ac spre smirdar.

Colombina — încă neîncrezătoare — înainta pe alee spre arbust. Când se găsi chiar sub coroana rotund tăiată a smirdarului, gândi intens cuvintele pe care le-ar fi strigat: „Ești un caraghios!”

Așteptă efectul celor rostite în gând, vreun freamăt aparte al frunzelor, care să-i confirme cât de cât acel ceva, acel electric și lăuntric zbucium al plantei…

Nepetrecându-se nimic din ceea ce — în mod pueril — se așteptase, se întoarse lângă Fontanelli. Îl regăsi așezat, fumând cu plăcere o havană.

— Ei bine?… întrebă din vârful buzelor Colombina.

— Citiți, bună doamnă! și cu capătul aprins al trabucului îi arătă niște cifre așezate pe o bandă foarte îngustă de hârtie, care curgea din aparat. Și văzând încă nedumerirea zugrăvită pe chipul tinerei femei, surise îngăduitor și continuă: Stând sub această plantă ați rostit: „Ești un caraghios!” Ei bine, uitați-vă ce scrie aici! Tocmai cuvintele cu caro ați binevoit să dezmierdați smirdarul. Așa-i că totul e destul de clar și, mai ales, destul de ciudat!?

Colombina surise evaziv.

— Clar?! Dar…

— Catalogul reacțiilor plantelor — îi luă biologul vorba de pe buze — la diversele emoții ale omului, fie ele normale sau patologice, ne permite să recepționăm multe dintre cele vorbite și — v-ați convins și singură — dintre cele doar gândite… Dar nu numai atât. Să zicem, de pildă, că veți ține ceva mai mult timp,

sub frunzele acestui arțar — și-i arătă un copac tânăr de lângă alee — un bilețel. Uite, pe acesta! (Și-i întinse o hârtiuţă, pe care femeia scrise iute câteva cuvinte).

Colombina luă bilețelul și-l expuse puțin către lumină, astfel încât o rază de soare căzu pe albul hârtiei.

— Atât, mulțumesc! spuse atunci repede savantul cel măruntel și-i și smulse bilețelul din mână. Acum, continuă el, rupeți o frunză...

— Pe caro?

— ... Una care credeți că s-a aflat deasupra bilețelului... Așa! Și acum, dați-mi-o!... Mulțumesc! (Se servi, bineînțeles, singur, smulgându-i frunza din mână).

Se aplecă apoi și introduse frunza în lădița lui „eu minuni”, de unde, peste câteva clipe, o scoase și o aruncă, nemai acordându-i nicio atenție. Între timp — el nu avea ochi decât pentru ciudatele-i îndeletniciri —, Colombina, încordată, îl privea manevrând cu o dibăcie pe care ți-o formează numai lucrul îndelung repetat bizarul aparat despre care Fontanelli spusese că este cutia lui „cu minuni”.

Când Fontanelli mai scoase dintr-un sertăraș o fotografie pe care se imprimase, pe o parte a unei frunze de smirdar, textul bilețelului cu pricina (de fapt, numai un infim fragment din el!), Colombina nu-și putu reține exclamația:

— Formidabil!

— Formidabil, he-he-he-he! behăi, țopăind pe piciorușele lui, biologul, înveselit el însuși de demonstrația făcută. Pricepeți, acum? Uite, cam ăștia sunt clorofilienii noștri...

IV.

O amețeală ușoară îi invada mintea. Colombina surise neutru, apoi se târî în salon, se așeză pe o sofa și rămase astfel, cu capul pe brațe, ca într-un fel de extaz.

Doctorul Fontanelli trecu pe lângă ea, se opri o clipă ca să-i sărute lung degetul cel mic de la mâna dreaptă, apoi, cu behăitul său obișnuit, se retrase, îngăimând ca pe o scuză:

— Bună seara, doamnă! Bună seara!

Curând, în spatele ușii care se închisese, se stinse și ecoul pașilor săi târșâiți. Atunci, din pieptul tinerei femei scăpă un oftat greu, îndelungă vreme înăbușit, și câteva cuvinte îi aburiră pe buze:

— Bine, dar e groaznic… Groaznic!… Omul nu mai poate fi cu sine însuși, singur, nici măcar în pădure?

9. Răpirea sabinelor

I.

— Îl cunosc, spuse Arberg, lăsând să-i scape de pe buze, sub un surâs disprețuitor, cuvintele: un fătălău nenorocit!

Mekormack râse:

— Nu te știam, doctore, atât de caustic.

— Caustic? tresări Arberg. Nicidecum. Vulgar, da, poate… Și, întorcându-se către Colombina, surise: Te rog să mă scuzi. Apoi, ca și cum totul ar fi continuat normal, se adresă din nou lui Mekormack: E un idiot doct, deci cu atât mai bine pentru noi.

Mekormack își frecă satisfăcut mâinile:

— Crezi?

— O, desigur. Doar am lucrat amândoi la aceeași bancă. Eu eram unul dintre vicepreședinți, iar el directorul contabilității. Atunci… (Mekormack înțelese imediat că „atunci” se referea la prima mare lovitură a lui Arberg — care-i pusese pe urme, deși zadarnic, întregul Interpol —, când făcuse rost de banii pentru întreprinderea sa jefuind pur și simplu banca la care lucrase și obligând-o astfel să dispară prin faliment), atunci a trebuit să-l leg. N-a semnat ordinul de plată, desigur, dar nu mi-a fost greu să-i contrafac iscălitura. Dacă semna — Arberg surâse cu subînțeles —, astăzi era un om mort pentru societate… Nu mai ajungea el nici măcar președintele unei bănci naționale, cu atât mai puțin președintele Consiliului guvernatorilor Fondului monetar intercontinental.

Luă iar ziarul în mână, îl netezi, notă locul cu marginea unghiei, apoi reciti știrea:

— *Președintele Băncii Federale Vest…* așa-a-a… *Carl Walsen…* așa-a-a… *a fost ales vineri… „*(Ia te uită, pramatia, are noroc și vinerea, nu putu el să nu exclame)… ca *președinte al Consiliului guvernatorilor Fondului monetar intercontinental…”* Ei, bine, Mekormack! Nu numai de 30 de milioane, ci de o sută, un miliard de dolari facem rost acum, dintr-o singură lovitură. Asta e un dinozaur, nu un rechin. Ș nenorocit ca „Banca Smith, Cagliari et Co”…

II.

— Lucrurile stau așa: mai întâi, către miezul nopții…

înfriguraţi, aşteptau cu toţii să li se comunice după tipic planul, până în cele mai mici amănunte. Puteau, fireşte, să pună sumedenie de întrebări şi să facă oricât de multe sugestii; doctorul Arberg îi asculta tăcut, cu figura impenetrabilă, până ce se terminau toate acestea, apoi, arborând surâsul lui dintotdeauna — care te cucerea imediat, dar care, devenind ironic, te făcea să simţi instinctiv că la acest om vorba înseamnă şi faptă —, respingea sau aproba ceea ce credea el de cuviinţă. Fără argumente şi fără menajamente. Lucru ciudat însă, nimeni nu se supura, nimănui nu-i părea rău că propria soluţie, care pentru o clipă i se păruse unica posibilă, n-a fost adoptată. Iată de ce, în vreme ce Arberg îşi expunea planul, nu se gândi nimeni să-l întrerupă.

— Către miezul nopţii, aşadar, când nebunia va fi în toi, sferoidul aerodinal va ateriza lin în grădină. În el vor fi numai două persoane: tu, Mekormack, şi tu, Colombina. Cu sferoidul numărul 1 voi sosi eu. Singur. Şi numai dacă voi considera necesar. Dar, până la începerea acestor afaceri, Maltek, von Burbow şi Gaiciuk vor pleca în recunoaştere cu sferoidul numărul 3. Gaiciuk va păzi aerodina, pe care o veţi ascunde undeva, în hăţişurile de lângă Helsingnor, iar voi, ceilalţi doi, veţi opera la „Vila sabinelor”. Întrebări? Alte soluţii? Arberg îşi plimbă privirile de pe un chip pe altul şi, ne întrezărind nedumeriri, sfâr. Şi: Iar acum la lucru!

Se ridică grăbit, făcu semn Colombinei să-l urmeze şi ieşiră amândoi pe uşa care lega sala cu încăperile particulare ale doctorului..

III.

Odată singuri, Colombina îşi împărtăşi îndoiala:

— Crezi că o să fac faţă?

— Negreşit, îi zâmbi calm şi reconfortant Arberg. Eu nu dau greş niciodată în alegerea oamenilor, poţi fi sigură. Iar pe tine te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însăţi.

Colombina se simţi dintr-odată mai liniştită. Totuşi o întrebare îi da ghes, întrebare pe care se crezu datoare să i-o pună:

— Crezi că... o să reuşim?

în clipa în caro întrebarea îi scăpă de pe buze, cuvintele o înspăimântară şi rămase cu privirea aninată pe chipul lui Arberg. Acesta tresări. Lăsă pe măsuţă, cu gesturi studiate, cartea pe

care abia o deschisese, apoi ochii lui coborâră către tânăra femeie. Nu părea supărat. Era mai degrabă mirat. Din cale-afară de mirat. Așa cum Colombina îl mai văzuse numai o singură dată sau, poate, cel mult de două ori. Își feri privirile, dar doctorul se săltă din fotoliu și, venind alături de ea, îi ridică bărbia până ce ochii lor se întâlniră iar.

— Glumești, desigur! Ai glumit, nu? O întrebă cu o voce egală.

Ce să-i fi răspuns? Hotărî — ea și în alte dăți — să joace direct, adică „tare”. Spuse:

— N-am glumit de fel. Pur și simplu mi-am exprimat îndoiala în reușita acțiunii noastre. A greși este omenește. Oricare dintre noi, participanți la „răpirea sabinelor”, poate greși. Și toți laolaltă formăm un singur lanț. Or, dacă o verigă…

— De ajuns! îi curmă vorba Arberg. E pentru prima oară — știai? — când cineva pune asemenea întrebări nercade, după ce am cântărit și am fixat totul împreună. Și, mai ales, când cunoscut este că *acolo* (și înțepă cu arătătorul în direcția biroului unde discutaseră numai câteva clipe în urmă) se pun astfel de întrebări. Și încă și acolo se întreabă numai înainte de a fi luat sfârșit discuțiile. E, poate, o nebunie ceea ce fac, dar țin să te scutesc de răspunsul clar pe care l-aș da altuia în astfel de împrejurări. Să sperăm că n-am greșit nici de data aceasta iertându-te.

Și, fără să-i mai arunce vreo privire, ieși. Colombina rămase adăstând — ce? — și măcinată de un gând nebun: „Mă iubește! Mă iubește cum încă n-a mai iubit pe nimeni! Altfel mă alunga…

IV.

Noapte nordică. Cer negru, apăsător. Stele reci sclipind, dar ne luminând pe boltă. Încremenită, pădurea se unește cu cerul și creează un fundal sinistru pentru ploaia de lumină care irumpe prin ferestre, prin uși din vila feerică. Zvonul glasurilor strident dezlănțuite — semn sigur al virtuților părăsite în brațele alcoolului — și al muzicii sincopate străbate noaptea și se izbește de pereții sferoidului. Acesta — așa cum s-a implantat înăuntrul zidului de mesteceni ai luminișului — pare un uriaș cefalopod încremenit.

— Rămâi aici, Mac! șopti femeia. Când mă întorc, să fii gata…

Păși tiptil pe poteca abia zărită. Costumul strimt, lucitor, lipit, de corp și casca globulară de cosmonaut o fac sa semene cu o ființă diafană coborâtă de pe altă planetă.

Merge, și zgomotele ce vin dinspre vilă și care se disting tot mai clar îi întăresc convingerea că, cel puțin în prima parte, programul expus de Arberg se împlinește.

Când ajunse pe terasa vilei, se lipi de perete. Scoase de la brâu aparatul XL-4 și, îndreptându-l prin fereastră către femeia ce sta, pe jumătate beată, pe o canapea, cu îmbrăcămintea, și așa sumară, sfâșiată, începu să manevreze discul minuscul. În acele clipe, un mănunchi de unde aveau să izbească urechile tinerei femei, sugerându-i: „Ieși pe terasă!… Ieși numai pentru câteva clipe!… Singură!… Singură!… Nu poți să nu vii!… Ți-e imposibil să mai stai acolo!…”

Cunoștea efectul minusculului aparat.

Nu trecu mult și femeia ieși pe terasă. Un bărbat înalt, cu o figură buhăită de beție se oferise s-o însoțească, urnindu-se greoi de pe scaun, dar ea îl îmbrâncise cu gestul nepăsător al omului cu chef și plecase singură.

Odată pe terasă, se apucă cu mâinile de tâmple.

— Ci-cine mă… îâî… mă cheamă? Îngăimă ea.

Dădu să se întoarcă, dar Colombina o înșfacă de ceafă, îi așeză rapid sub nas o batistă îmbibată cu o substanță hipnotică și, când femeia i se prăvăli în brațe, o săltă pe umăr și dispăru cu ea.

— Aceasta e a treia „sabină”, ce naiba facem, luăm tot haremul?! rosti Mekormack cu o comică indignare. Dacă ai fi bărbat, da, te-aș mai înțelege… Dar așa?!…

Colombina rise.

— Fii cuminte, spuse ea, terminăm îndată. Poți să și pornești dacă vrei.

Și, peste o clipă, sferoidul se. Înșuruba fantastic în văzduhul negru. Înăuntrul aparatului, pe trei fotolii, zăceau trei dintre cele mai îndrăgite prietene de orgii ale lui Karl Walsen, bancherul.

V.

— Fii cuminte, Walsen! mârâi Arberg. Doar ne cunoaștem îndeajuns firea pentru a fi siguri unul de celălalt că un anume lucru îl putem face, iar altul ba.

Walsen făcu o față lungă.

— Vrei, să mă nenorocești, Arberg, asta vrei… rosti el

Arberg se săltă din fotoliu și, cu un gest nervos, își apăsă fusul ceasului.

— Te nenorocesc, pe dracu' ! Fii mulțumit că nu mă leg nicidecum de averea ta personală.

Se plimbă de câteva ori în jurul lui Walsen, apoi îl zgudui zdravăn de umeri, furios:

— Și mai taci o dată, nu te mai plânge ca o babă… Dacă nu vrei scandal și, bineînțeles, dacă vrei să-ți mai vezi dansând goale în jurul tău toate „sabinele”, trebuie să semnezi.

— Dă-mi cecul… spuse el moale.

Arberg i-l așternu în față.

— Un miliard de… de… dolari? Se înecă el, rostind cifrele, în vreme ce, ca împins de un resort, țâșni de pe scaun. E-ești ne-nebun?

— Câtuși de puțin, rosti calm celălalt.

— A-atunci?!

— Atunci, ce?

— C-cum p-poți să-mi ce-ceri asta? Să se-semnez acest cec?

— Iaca, pot. Fă bine și scoate stiloul tău cu peniță de aur și pune-ți semnătura!

— Te rog, Arberg, mai bine ia-mi viața, nu mă…

— Ce să fac cu viața ta? rise Arberg. Mie îmi trebuie miliardul. Dă-mi-l și te las în pace.

— Dar o să se afle, țara respectivă o să protesteze plata…

— Bineînțeles!

— Și atunci?

— Doar ți-am mai explicat! îndată ce ridic banii, o să dispari și tu, nu-nțelegi? Apoi poliția, pe care o s-o avertizăm, o să te găsească — desigur, nițel însângerat, nu-i așa? — într-o pădure oarecare. O să le povestești atunci că ai fost răpit de la „Vila sabinelor” etc. Etc.

— Dar, omule, rosti exasperat Kalsen, n-or să mă vadă contabilul și casierul în clipele în care am să ordon plata?!

— Ei și? Or să presupună că a fost o substituire aproape perfectă. Ești tu cam bleg, colega, dar ceva teatru — o știu bine — tot ești capabil să joci. În tot acest răstimp, n-ai decât să te comporți puțintel cam ciudat. Nu prea o să bată la ochi, dar apoi, când o să izbucnească scandalul, își vor aminti cu toții, n-ai grijă: „Domnul președințe vorbea cu un accent cam bizar... Domnul președinte dădea din cap invers ca de obicei... Domnul președinte respira altcum decât...” înțelegi? Aici vine treaba cam ca atunci când moare cineva: dacă eu zic azi că mi-e cam rău, dar mâine nu mai am nici pe naiba, nimeni nu-și va mai aminti ceva; dar, dacă eu am să mor mâine, toți cei cărora m-am văietat își vor aminti că mă durea burta... Pricepi? Totul o să iasă O.K., n-ai nicio grijă, îți spun eu. Altfel, ia citește aici!

Cu o mână tremurândă, Walsen luă nota pe care i-o întinse Arberg și citi:

„Ieri, în miez de noapte, de la «Vila sabinelor», de lângă Helsignor, au fost răpite trei tinere femei — amantele binecunoscutului și onoratului președinte al Fondului monetar intercontinental, domnul Carl Walsen. Cele trei tinere declară lucruri deosebit de picante despre...” Nu fu în stare să citească mai departe, se poticni de câteva ori, apoi, lăsând deoparte biletul, spuse: Ești îngrozitor, Arberg!

— Mulțumesc.

Doctorul era gata să creadă că președintele o pe cale să semneze, când acesta, îndreptându-se deodată, parcă adunându-și ultimele urme de curaj, spuse glacial și puțin ironic:

— Ei bine, Arberg, mi se pare că n-o să semnez.

Acesta îl privi deloc îngrijorat, amuzat chiar:

— Serios?

— Crezi oare că scandalul dispariției unui miliard va fi mai mic decât cel cu moralitatea mea?... De altfel, și Walsen lovi cu mâna hârtia pe care i-o dăduse Arberg, oricând voi putea susține că este vorba de o calomnie. Râzând grotesc, continuă: Ai calculat prost, Arberg! De data aceasta ai calculat tare prost, pentru că m-ai pus să aleg între două rele, dar unul e mai mic, tare mic în comparație cu celălalt. Înțelegi? Iar cu îl voi alege pe cel mai mic.

Câteva clipe Arberg îl privi interzis. Pur și simplu nu vedea unde greșise și cum de nu prevăzuse și această latură a afacerii.

Apoi profită de tăcerea președintelui — el însuși contrariat peste măsură de faptul că Arberg nu riposta imediat — şi-şi reveni. O lumină ciudată se aprinse *în crescendo* în ochii săi și gura i s-o destinse într-un zâmbet larg, de milă, când spuse:

— Nu sunt un ucigaș, Walsen, s-o știi!

„Un… ucigaș?!” Walsen îl privi galben:

— Adică...?

— Vreau să spun că n-aș fi împins lucrurile niciodată până acolo incit să-ți las doar o singură portiță: moartea. Tu însă văd că te iubești mult mai puțin decât te iubesc eu.

— Te rog, lasă șaradele! suspină, vădit exasperat, Walsen. Ce vrei să spui?

— Că șantajul cu „sabinele”, vezi bine, n-a fost decât un truc pe care am crezut în mod greșit — o recunosc — că ți l-aș putea juca pentru a-ți merita miliardul...

— Adică pentru a-l fura?

— Mă rog! Fie și astfel! Dar dacă mă obligi să te... neliniștesc… avertizându-te că pot da publicității și niște fapte mult mai picante…

Walsen nu se mai stăpâni; zvâcni în picioare:

— Picante?

— Ei, da! De pildă, afacerea cu armele pentru… o țară caldă…

— Arberg!

— … Afacerea cu finanțarea loviturii de stat a grupului rebel din…

— Arberg!!!

Carl Walsen se prăbuși dintr-odată în fotoliul adânc din care indignarea părea să-l fi ridicat câteva clipe înainte.

— Ești o canalie și… și… (Walsen iscălise deja cecul și acum căuta febril și tradițional port sugativa, ca să absoarbă plusul de cerneală de pe iscălitură.)

— Aşează-te, Walsen, ești obosit! rise Arberg și-l împinse, ca pe un obiect oarecare, în fotoliu.

O șuviță mică, băloasă i se scurgea lui Walsen de la colțul buzelor vineții.

— Și ferește-te de apoplexie, bătrâno! rânji Arberg din ușă. Apoi, salutându-l milităreşte: Pe mâine, bătrâno artist, pe mâine

VI.

Când Arberg intră în holul cel mare, îl tiflă pe Walsen sosit în întâmpinare. Părea radios, ceea ce îl cam puse pe gânduri pe doctor. Găsi prilejul și-i șopti printre dinți: „Să nu fi făcut vreo prostie! …”

— Nicio grijă, bătrâne!

Totuși, veselia această ciudată a bancherului nu-i da pace. Și când directorul însărcinat cu creditele pe termen lung dispăru cu anumite treburi, Arberg îl strânse de braț pe Walsen și-l întrebă șuierând:

— Ai pus la cale ceva!? Află că înainte de a se mișca cineva împotrivă-mi, vei fi un om mort.

Ochii lui Walsen pierdură brusc «din strălucire. Spuse repede și speriat:

— N-am făcut nimic rău, bătrâne. Doar…

— Doar ce? întrebă nerăbdător Arberg.

— Doar că azi dimineață, când lacheul mi-a adus cafeaua, i-am înapoiat-o mânios: „Rece?! Te rog, ia-ți lăturile de aici!” Omul m-a privit surprins și…

— De ce?

— Pentru că eu, de obicei, beau cafeaua rece! Și cum spuneam, a ieșit contrariat, pentru ca după o clipă să revină cu o cafea fierbinte. Nu i-am mulțumit de fel, ceea ce iar l-a contrariat, și am sorbit-o imediat, de față cu el, ceea ce iar nu e în obiceiul meu…

Arberg surise mai liniștit.

— Vasăzică, iei măsuri de securitate, bătrâne, ai?

Când directorul cu acreditările se întoarse, îl găsi pe doctor explicându-i onor președintelui cât de mult așteptase acest credit…

10. Secretul rachetei verzi

I.

Când a întâlnit-o iarăși, tânărul Greendess i-a zâmbit parcă cerșindu-i atenția. Colombina i-a răspuns cam în silă, iar el a trecut ca în transă mai departe.

— Cam nedezvoltat băiatul! se auzi din spate o voce, o voce arhicunoscută, deși Colombina, întorcându-se, nu văzu pe nimeni. N-am dreptate?

— Ba ai! rise ea totuși înciudată. „De unde a venit vocea *lui?”* se gândi. „Mă supraveghează, a pus ochii lui blestemați peste tot locul!”

Dar după câțiva pași se mai reculese și rise singură — celulele fotoelectrice, „ochii” lui Arberg nu erau puși numai pentru ea, în orice caz, nu *numai* pentru ea!

II.

Greendess-junior îi lăsase, numai la simpla trecere pe lângă ea, un gust neplăcut. „Un gust neplăcut? Poate nu e chiar acesta cuvântul, dar de câte ori trece pe lângă mine, de câte ori rămâne o vreme în preajma mea sau, pur și simplu, îmi amintesc de el, Greendess îmi provoacă un fel de repulsie... Parcă aș mușca dintr-un fruct stricat sau parcă aș zdrobi cu piciorul o ploșniță de câmp”.

Surise.

Dacă Faller ar fi lângă ea, ar remarca desigur: „Dumneata, Colombina, ai început să practici un limbaj nu prea demn pentru o doamnă...”

Faller o aștepta în pragul salonului — cealaltă încăpere a biroului lui Arberg, în care se țineau de obicei întâlnirile.

— Bună dimineața! îi ură el.

— Bună! îi spuse ea, la rându-i, și-i zâmbi.

Dar figura lui Faller era departe de a mai fi — cum i se păruse ei — radioasă și proaspătă.

— Doamnă Colombina, vrei să uiți, pentru numai câteva clipe, că trăim într-o lume civilizată?

îl privi bănuitoare:

Adică?...

Vino să auzim împreună ceva.

înălță a indiferență din umeri şi-l urmă.

Ieșiră pe coridor, înconjurară biroul lui Arberg, prin grădină, apoi doctorul se opri. La un pas de el se opri și ea, tot nedumerită, tot bănuitoare.

Faller dădu la o parte valurile verzi ale unei tufe, se aplecă asupra unei țevi — o țeavă ordinară, de oțel ruginit — care răsărea acolo din pământ și ascultă o vreme. Colombina căuta pe fața lui un semn care s-o facă să înțeleagă ceva. Cu o grimasă de dezgust, bărbatul o invită să asculte și ea.

I se păru anostă toată întâmplarea, dar ceva din curiozitatea femeiască o făcu să se supună îndemnurilor lui și-și plecă urechea la gura țevii.

La început nu înțelese mai nimic. Se auzea numai un zgomot confuz, continuu. Așa că vru să se ridice, dar Faller o rugă să insiste. Într-adevăr,. Peste câteva clipe, când se obișnui, începu să perceapă inteligibil două voci.

— Nu știu de ce, dar nu-mi vine să cred. E prea…

— Dacă-ți spun?! Știi doar că nu mă îndoiesc niciodată de cele aflate prin rețeaua mea.

— Ei, asta ar mai trebui, rosti sarcastic celălalt. După ce rețeaua dumitale mă costă o grămadă de bani, să-mi mai și furnizeze informații dubioase.

„E vocea lui Arberg”, își spuse Colombina, „iar cealaltă…” șovăi ea, „pare să fie a lui…” își înălță o clipă capul și-l întrebă, în șoaptă, pe Faller:

— Nu-i vocea lui…?

— … Greendess-jr? Ba da — e chiar vocea lui! Rosti el mânios.

Colombina păru a nu fi auzit ultimele lui cuvinte; se aplecă din nou asupra ciudatului ei mijloc de spionaj, tocmai la timp pentru a desluși, limpede, replica următoare spusă de cel despre care Faller, o secundă în urmă, se exprimase nu tocmai respectuos.

— Să lăsăm astea, doctore Arberg! Cred că cel mai nimerit moment ca să ne însușim planurile „Rachetei verzi” e acesta…

— Bine! se hotărî Arberg. Ai să pleci la Rio…

— Eu?

— Da. Îl iei și pe Faller!

— Nu prea-mi surâde compania…

— Nu te-am întrebat! îi repezi Arberg, dar urmă ceva mai potolit: De altfel, Nailer e cel mai bun pilot și totodată singurul care ar putea discerne dacă „Racheta verde” e un bluff sau. Nu. *El”* de meserie! Sublime sec Arberg.

— Și eu nu! rosti moale Greendess-jr.

— Vei proceda ca de obicei, își continuă Arberg ideea, prefăcându-se să nu fi observat aerul jignit al celuilalt.

Colombina amorțise stând în poziția aceea mai mult decât incomodă. Se ridică. Făcu câțiva pași pentru a se destinde, apoi îl luă de braț pe Faller și o apucară amândoi pe aleile parcului.

— Faller, rupse eh tăcerea, vreau să merg și eu cu voi.

Faller o privi lung și o întrebă:

— Trebuie să înțeleg prin aceasta că voi fi trimis și eu la Rio?!

— Da. Dumneata, Greendess-jr și, cum ți-am spus adineauri, vreau să merg și eu.

Bărbatul râse amuzat.

— Depinde de multe dacă țî se va împlini sau nu rugămintea…

— Adică?

— În primul rând de voința lui Arberg; dacă el o să îngăduie…

— O să îngăduie, n-ai nicio teamă! Am să am eu grijă de aceasta.

Se mai plimbară o vreme în tăcere.

Apoi Faller spuse:

— Ceea ce mă miră cel mai mult — și se opri, privind-o atent — sunt considerentele care-l fac pe Arberg să nu fie gelos nici cât negru sub unghie pe plimbările dese pe care le facem împreună…

— Poate…

— Nu, lasă-mă să termin. Oare să nu mai inspir eu nicio temere din acest punct de vedere?

Femeia râse. Apoi, admirându-i — poate pentru prima dată — statura atletică, chipul cu trăsături ferme, ochii vii, albaștri, dar din care radia o altfel de lumină decât din cei ai lui Arberg, spuse:

Eu cred că ar trebui să se teamă de dumneata… din punctul vedere pe care l-ai exprimat, desigur.

— Atunci mi-ajunge! Era vădii mulțumit de cele auzite din gura ei. Totuși adăugă: încrederea oarbă a lu! Arberg în mine mă neliniștește și, de ce să n-o recunosc, mă jignește, mă degradează față de mine însumi. E, poate, ciudat să gândesc astfel, dar… vezi…

Simțământul nou, plin care o cuprindea tot mai mult pentru Faller o bucura, dar o și durea. Ruperea de Arberg n-avea să fie ușoară. Era întâia și cea mai puternică dragoste a ei pentru un bărbat. Își aminti de o legendă orientală după care oamenii s-ar lega între ei cu miile de fire nevăzute ale prieteniei, chiar când

ea se transformă în dragoste… La despărțire, aceste fire se întind tot mai mult, și în. Cele din urmă se rup. Până atunci însă, inimile ce fuseseră legate de ele sunt îndurerate, iar durerea plânge pe acele strune vii un cântec amar și trist…

Avea să renunțe atât de ușor la el? O, dacă i-ar fi putut reproșa necredința față de ea! Dar în acest domeniu Arberg era de neatins. Nici cea mai mică îndoială n-avea Colombina în această privință — deși colonia mai număra și alte femei, multe dintre ele frumoase și inteligente.

„Nu, numai despotismul lui… sângeroasele-i apucături din ultima vreme… neomeneasca-i sete de putere… Numai acestea mă pot îndepărta de el.”

Căută să-și alunge gândurile negre. De aceea schimbă vorba, deși, desigur, nu fără interes și în această direcție.

— I-am auzit discutând despre o rachetă verde. Știi despre ce-i vorba?

Faller tresări, parcă surprins, dar răspunse imediat:

— E o chestiune mai veche. Greendess-jr a aflat că la Rio de Janeiro lucrează inventatorul unei rachete de tip nou, tocmai această „Rachetă verde”, al cărei motor, bazat pe un principiu cu totul inedit, dezvoltă o viteză dublă față de cea pe care o obținem noi pe cel mai recent sferoid.

Se așternu o tăcere îndelungată, pe care Colombina o rupse cu o nouă întrebare:

— Aș putea să știu și eu ce a înțeles Arberg când i-a spus lui Greendess: „Procedează cum ai mai procedat”?

Doctorul vru să-i răspundă că întrebările ei amintesc de un interogatoriu. Renunță însă și se închise parcă și mai mult în sine.

La. Început, Colombina nu-și dădu seama cu ce îl va fi supărat pe Faller. Oare (tonul ei imperios să fi fost de vină? Într-un fel, se asemăna destul de bine cu Arberg: nici ei nu-i plăceau răspunsurile incomplete sau evazive ale subalternilor. Numai că Faller nu-i putea fi ei subaltern, mai ales de când prietenia pentru el crescuse pe măsură ce-i sporeau îndoielile cu privire la Arberg. Parcă înseninată de înțelegerea situației, Colombina se mulțumi să-l tachineze:

— Taci cam mult când ești cu… mine… Și-i surise puțin ironic, puțin provocator.

Ceea ce nu se poate spune că Faller ar fi așteptat din partea ei, și mai ales în acele clipe!

— Doamnă, răspunse el încurcat, nu știu ce să mai cred despre dumneavoastră…

— Crede orice, dar te rog să-mi răspunzi la întrebarea pe care ți-am pus-o…

— Adică, de ce tac atunci când…

— Nu, nu la aceasta — știu că ți-ar fi greu! —, ci la cea dinaintea ei: ce înțeles acordă Arberg cuvintelor date drept consemn lui Greendess: „Să procedezi ca *de obicei”?*

Faller o privi lung cu ochii lui albaștri, oarecum plutind veșnic într-o ceață a inocenței, oarecum nedumeriți, apoi ridică arătătorul mâinii drepte şi-l purtă grav, ca pe un cuțit, în regiunea gâtului, făcând semnul atât de ușor de înțeles pentru oricine.

— Glumești?! rosti, neîncrezătoare, Colombina.

— Ar fi bine, murmură Faller.

III.

Almiro Martines de Freitas abia fusese angajat gardian de noapte la birourile uzinei. Era un tip — cum le place oamenilor să spună. Înalt, legat la trup, cu o figură pe care, chiar și atunci când râdea, se putea citi hotărârea, Almiro lucrase până de curând în poliție. Câștiga bine, își cumpărase o casă la marginea orașului și nici nu prea se omora cu slujba. Cum s-ar spune, era fericit…

Almiro Martines de Freitas se și obișnuise cu această fericire. Singurul lucru pe care îl accepta greu era pistolul mare, automat, de care n-avea voie să se despartă nici pentru o secundă în timpul serviciului. I se spusese însă că, păzind tezaurul tehnic din birourile uzinei — lucru pentru care i se plătea un salariu dublu decât cel pe care îl avusese în poliție! —, se cerea nu numai o seriozitate completă, nu numai un fierbinte patriotism, nu numai o temeinică pregătire fizică și de… luptă!… ci și o armă bună. Ceea ce, dacă stăteai și gândeai, cam așa era.

Acum, în noaptea senină și răcoroasă, Almiro făcea al doilea rond și se chinuia să ghicească unde se aciuise blestematul acela de Juanito, colegul său cu care împărțea serviciul de noapte, de nu-l putea descoperi nicăieri.

Venea din partea cea mai întunecoasă a curții, și lumina puternică din fața intrării principale îi cam stingherea vederea. Așa că, zărind la marginea conului de raze, pe care-l arunca becul enorm, un obiect portocaliu, strălucitor, se frecă la ochi nedumerit, mai privi o dată; și abia când crezu că vede mai limpede, se dumiri că în direcția aceea nu se mai afla niciun obiect! „Ciudat!” Își spuse. Deși s-ar putea ca lumina asta afurisită să mă fi înșelat... Dar nici nu-și termină bine gândul că obiectul acela portocaliu se ivi din nou. Era în același loc în care îl văzuse și prima oară. O masă mare, gelatinoasă parcă, străvezie, de formatul unei cești de cafea răsturnată.

Privi buimac vreme îndelungată. Nu-și putea da seama deloc ce putea fi, pentru că „ceașca” portocalie aci dispărea, aci reapărea, înfiripându-se sub ochii lui parcă din fum, din nimic.

— Jesus Maria!... se cruci omul. Dar anii îndelungați în slujba poliției tot îl învățaseră ceva. Pregăti automatul și, precaut, ocoli conul de lumină. Se strecură în preajma mai mult decât ciudatei apariții și reuși să se apropie la numai douăzeci de pași. Văzu cum, din partea opusă aceleia în care se afla el, ființe omenești soseau precipitat și escaladau o mică scară de pe care intrau în ceașca-fantomă. Almiro trase piedica automatului, și zgomotul infim făcut de această operație se pierdu într-un șuierat asemănător cu cel produs de jetul unei rachete. Numai că de o intensitate mult mai mică. În clipa următoare^frunzele umede — peste noapte plouase — ale tufei sub care se ascunsese paznicul tresăriră ca atinse de o boare, și Almiro își dădu seama că năzdrăvanul musafir se înălța la cer.

Disperat, trase exact în momentul în care ciudatul obiect se și ridicase la vreo zece metri de pământ. Rafala — Almiro își dădu seama perfect de acest lucru — își atinsese ținta. Câteva clipe obiectul înțepeni brusc în aer, spre stupefacția și bucuria omului de jos, dar imediat se transformă într-o sferă incandescentă, care-l orbi.

IV.

Colombina auzi lătratul raialei. Simți și ușoara descărcare magnetică a navei când respinse ploaia de gloanțe. Toate acestea o absorbiseră într-atât încât au observă gestul lui Greendess, care apăsase pe descărcătorul de plasmă. Văzu numai urmarea — lumina aceea orbitoare care spintecă noaptea

— şi-l văzu, de asemenea, pe nenorocitul acela de paznic trântit la pământ.

Se repezi la tânărul de lângă ea, care mai tremura încă sub impulsul emoțiilor prin care trecuse:

— De ce ai făcut-o, monstrule?!

Greendess o privi indefinit, ca pe cineva sosit de pe altă lume. Bâigui:

— Nu-nțeleg...

Atunci îl pocni zdravăn cu palma peste față. O dată, de două ori, de trei ori... îl pocnea sistematic, și Greendess, zăpăcit, luat prin surprindere, nu reușea încă să se apere.

— Colombina, lasă-l! urlă, de la bord, Faller.

Dar femeia nu-l auzi sau se prefăcu a nu-l fi auzit. În clipa următoare însă tot se opri. Degetele lui Greendess o cuprinseră de încheietura mâinilor ca într-un clește de oțel, o imobilizară și o traseră la el în brațe. Avea niște mâini reci și lipicioase. Un rânjet triumfător îi schimonosea acum chipul. Își apropie fața de cea a femeii și, continuând să se hlizească, cu obrajii vineți de acum de loviturile primite, îi vorbi:

— Mâinile acestea... Mânuțele acestea... făcute să mângâie, nu să bată... Mânuțele acestea...

Faller strigă iar:

— Las-o, Greendess!

Dar, la fel cum nu reacționase la strigătul său femeia, nu reacționa nici Greendess, care continuă s-o rețină. În brațele sale pe Colombina.

Atunci Faller părăsi bordul. Se apropie de fotoliul în care cei doi se mai luptau încă. Lipi gura pistolului de tâmplă lui Greendess. Trase. Colombina, care i se mai afla în brațe, simți zvâcnitura trupului, crisparea de moment a degetelor lui, care se desfăcură lent, moi din jurul mâinilor ei, apoi...

V.

Arberg nu era nici măcar furios. Era numai nedumerit și, de ce să n-o recunoaștem, îndurerat. Cum de se putuse întâmpla acest lucru?! se întreba el mereu. De mult nu mai primise o asemenea lovitură.

— Nu înțeleg, Faller, nu înțeleg și pace! Cum de s-a lăsat Greendess împușcat?! Dacă n-aș fi citit în ziare, aș fi crezut, pur

și simplu, că vreți să faceți o glumă proastă… Se plimba de colo-colo, ca un leu în cușcă. Ei, ce zici?

— Ce să zic, făcu Faller depărtând brațele neputincios, asta a fost…

— Dar de ce nu i-au luat cadavrul?!

Faller făcu iarăși gestul dinainte.

— Doar ți-am explicat: se iscase larmă, ar fi urmat să ne dăm în vileag… Crezi că pentru un cadavru merita să pun în joc viața Colombinei, dacă de a mea puteam face abstracție?

Arberg făcu semn că, în sfârșit, a înțeles. Continuându-și însă plimbarea-i agitată prin încăpere, mârâi:

— Cadavrul acela fusese cel mai bun agent al meu, cel mai credincios…

Se întoarse brusc către ei.

— Barem ați reușit să-l ucideți pe inventator sau…?

Răzbătuse atâta cruzime în glasul său, încât Colombina se cutremură.

— Da. Spuse rece Faller. I-a făcut Greendess de petrecanie…

— Bine, în felul acesta le mai întârziem o vreme realizarea rachetei. Ah, dacă aș fi avut planurile!…

Arberg îndepărtă abătut.

Colombina, care tăcuse tot timpul, se apropie de Faller.

— Îți mulțumesc!

Bărbatul înclină ușor din cap.

— Te poți baza pe mine! rosti ea, învăluindu-l cu un zâmbet în care vibrau deopotrivă tandrețea și complicitatea.

11. „Frumosul Paris”

I.

Naufragiul său a survenit nu prea târziu după scurta escală din Canare.

în dimineața zilei de 28 iunie, Jo Amhoneywill se afla pe puntea din spate a vasului și aștepta ivirea zorilor…

II.

— Amhoneywill! Numele unei familii celebre, nu?

— Dar, mai ales, foarte bogate! Premiul pus de Interpol pentru capul dumneavoastră el îl plătește. Și mai mult decât atât: unul dintre punctele programului său electoral e să ne combată, cu toate forțele, până va izbuti să ne distrugă.

Un rictus îi înrăi expresia feței. „Așadar, încă unul care îmi stă în cale în lupta mea pentru stăpânirea lumii… te Arberg însă nu-și spuse cu glas tare gândul. Se mulțumi să întrebe laconic:

— Și?

— Va trebui să-l facem să vadă moartea cu ochii!

Arberg îl privi întrebător:

— Crezi? Cuvântul însă îl rosti de parcă ar fi spus: „Desigur!”, ceea ce pricepu și Mekormack și se simți încurajat, căci spuse:

— Da, e mult mai bine. Și mai practic! Ucis, ne scapă printre degete. Speriat de moarte, rămâne al nostru. Am aranjat, de altfel, totul.

— Ei ’?… se minună doctorul, ceva mai vesel. Și cam ce ai pus la cale, băiete?

Fu rândul lui Mekormack să zâmbească enigmatic.

— Dacă v-aș divulga un singur amănunt, ați putea ghici restul…

— Nu! Nu vreau să ghicesc restul, protestă Arberg, îți acord libertate de mișcare, dragul meu. Îmi ajunge acel mic amănunt…

— Catarama curelei de la pantaloni, rosti plin de miere Mekormack. Sub privirea sceptică a lui Arberg continuă: Ei, bine, i-am înlocuit-o pe cea de aur, originală, cu una de oțel aurit.

— Da, râse doctorul, deși nu-i prea nou scenariul, poate să iasă ceva interesant. Dă-i drumul!

III.

în dimineața zilei de 28 iunie, Jo Amhoneywill se afla pe puntea din spate a vasului și aștepta răsăritul soarelui, acel spectacol minunat pe toate mările lumii.

— E abia 6, spuse el, privindu-și ceasul-brățară, dar, simțind cum, cu o putere nevăzută, oceanul îl atrăgea în abis, se crispă cu mâinile de parapet. Zadarnic. După sforțări bezmetice, se dădu bătut. Amețit, epuizat, se prăbuși de la 20 de metri în ocean.

Când ieși la suprafață, odată cu prima gură de aer, i se înfipse în minte un gând, un singur gând: „Trebuie să înot în direcția de mers a vaporului. Trebuie…”

începu o temerară luptă pentru supraviețuire, în vreme ce ochii săi vedeau micșorându-se la orizont pupa vasului „S.A. Vaal”, de pe care se prăbușise.

— Ei, și acum? întrebă doctorul Arberg. Era mulțumit, într-un fel, de aranjamentele lui Mekormack.

— Acum începe circul, râse acesta. Atenție-e-e…

Coborâră în vrie.

Singur pe întinderea albastră, Jo trăgea nădejdea că, încercând să se mențină cât mai mult și cu minimum de efort la suprafața apei, plutind așa câteva ore… poate că Hellene observându-i lipsa… sau, poate, vreun vapor…

Înotând, își imagina Iei de fel de lucruri: cum va da Hellene alarma, ce va face căpitanul, ce vor spune ceilalți călători, dacă se va ordona înapoierea vasului pentru a-l căuta, cum va decurge căsătoria fratelui său în Anglia, la care fusese invitat și înspre care se îndrepta… Adică voise să se îndrepte!

„Totul e să nu mă las cuprins de deznădejde..”

își aminti de rechini și simți cum îl părăsesc puterile. O sudoare mai rece decât apa oceanului îi frigea ochii.

De sus, Mekormack și Arberg observară în aceeași clipă că Jo e pe cale să se afunde definitiv în adâncurile verzi ale morții.

— Fii atent! strigă, repezit, Arberg.

— N-aveți teamă, îl liniști Mekormack și, îndreptând spre naufragiat o rază magnetică, îl săltă ușor din brațele fluide ale oceanului, care-l învăluiseră, moi și somnoroase.

— Așa, aprobă doctorul.

Mekormack rise iar.

— Ei? îl întrebă din priviri Arberg.

— Știți cu ce seamănă situația de acum? Jo parcă ar trece Canalul Mânecii înot într-o competiție sportivă, iar noi…

— Îi asigurăm securitatea! izbucni în râs Arberg.

Șirul gândurilor lui Jo apucară iarăși pe un făgaș fericit. Se văzu salvat, fotografiat *pe* paginile marilor ziare și magazine de duminică, erou de film. „Aceasta o să-mi servească și în alegeri!”, se încurajă singur. Dacă n-ar fi fost durerea aceea acută, care-l săgeta în abdomen!… Durerea fu, la început, ca aceea pe care o resimți în urma unei lovituri, apoi crescu treptat — cu mici intermitențe — și, după o vreme, naufragiatul nu mai fu în stare să se gândească la nimic. Nici nu mai realiza faptul că nu poate gândi. Înregistra numai automat consecințele acelei

dureri persistente: îi era imposibil să mai facă pluta, să înoate craul, nu mai reușea nici măcar să schițeze brasul... Ciudat însă, se trezi meditând în rarele clipe de conștiență: deși nu mai înota aproape de loc, continua să înainteze — „curentul probabil” —, iar de scufundat nu se scufunda nici măcar atunci când înceta orice mișcare de înot!

Într-o sforțare supremă privi ceasul: era 12. De șase ore se afla în ocean, singur, la voia întâmplării.

Mekormack îi spuse șefului său:

— Păcat că nu putem înregistra ce se petrece în creierul lui Jo. Bietul om! Ce-o fi zicând el că de atâta vreme nu mai face nicio mișcare și, totuși, nu se îneacă?

Hohoti ca la o glumă bună, dar Arberg nu-l apostrofă. Dimpotrivă, zise:

— Sst! auzi ceva?

Mekormack trase atent cu urechea.

— Da, parcă a început să cânte...

Mekormack roti un buton și în sferoid vocea — destul de firavă, de altfel — a lui Amhoneywill se auzi clar; cânta „God save the Queen”[2].

— Ce i-o fi venit? se arătă Arberg mirat.

— Se vede că i-a priit odihna, râse Mekormack.

în clipa aceea, Amhoneywill schimbă melodia și începu să cânte un marș nupțial.

— Ei, nu, că e teribil! făcu Arberg.

— Să-l scufund nițel? întrebă celălalt.

— Nu, nu, lasă-l în plata cerului...

— Asta ar însemna să-l las să se înece, râse Mekormack.

La orizont se ivi un vas. Amin doi reacționară în același timp.

— E „S.A. Vaal”!

Hellene — ori poate altcineva — dăduse alarma. După manevra de întoarcere, „S.A. Vaal” l-a căutat pe Amhoneywill îndelung, cu răbdare, dar fără speranță, ore în șir. Și acum, iată, Jo era săltat la bord.

— Frumosul Paris o regăsește pe frumoasa Elena, rânji Arberg cu răutate.

IV.

După ce trecu de vamă, Jo Amhoneywill o luă la braț pe Hellene și respiră lung, satisfăcut.

— Ce zici, Londra ? spuse el. Mai credeai că o să ne vedem aici?

Hellene zâmbi. Apoi vru să spună ceva, dar fu întreruptă de un individ cu ochelari negri, ca de orb, care le tăie calea.

— Mekormack! exclamă Jo.

Individul surâse.

— În carne și oase.

Apoi, după ce îl examina îndelung pe Jo:

— Ți-a priit… „plimbarea” pe mare?

Jo îngălbeni.

— Așadar… spuse el moale.

— Exact! completă Mekormack. E opera noastră. Plătești?

Amhoneywill se așeză sfârșit pe o canapea:

— Cât?

Mekormack i se apropie de ureche și, în vreme ce Hellene îi privea uimită, șopti:

— Tot zece, dar acum în lire…

— În lire? repetă Jo. Dar, deodată, stiloul lui începu să alerge pe hârtia cecului, lăsând în urma sa litere clare albastre: „Zece milioane de lire sterline pentru prezentatorul acestui cec”. Apoi semnă repede, rupse din carnet foaia și i-o înmână lui Mekormack.

Mekormack o luă, o flutură triumfător prin aer, zâmbi, apoi dădu să plece. Se întoarse brusc din cale, se scotoci prin buzunare și, găsind, pesemne, ceea ce căuta, îi întinse lui Jo un obiect.

— O… cataramă?! spuse acesta vădit contrariat.

— Da, schimbă-ți-o! E a ta. Cea… originală! Și, râzând cu subînțeles, Mekormack se pierdu în mulțimea care fremăta în imensa gară maritimă.

12. „Vă urăsc, oameni!”

I.

„Cât e de greu să uităm trecutul! El este izvorul remușcării, al recunoștinței, al răzbunării…”

Un zgomot abia perceptibil întrerupse gândurile lui Faller. Se întoarse. Privi în jos pe aleea umbrită de castani pe care venea, ușoară, Colombina. Îi admiră — în tot timpul cât femeia se îndreptă spre el — trupul subțire, părul negru, ondulat de la

maica natură, iar când se apropie mai mult, ochii mari, ușor migdalați.

Se opri la doi pași de el, agitată.

— S-a petrecut ceva rău?! o întrebă el alarmat.

Deși se vedea că se stăpânește, buzele tremurătoare, tresărirea nervoasă a genelor și respirația ei grea îi trădau tulburarea.

— Te, rog… ia loc!

O așeză cu mâinile lui puternice pe lemnul tare al unei bănci de grădină.

— Ei? își arcui el sprâncenele a întrebare, când o văzu ceva mai liniștită.

Ea smuci nervos un petic de hârtie din mâneca rochiei. Faller îl despături imediat.

Era un afiș — un fluturaș dintr-aceia atât de dos folosiți de reclama din avioane, care nu de mult erau aruncați peste marile orașe. Acum, în plină epocă de reclamă electronică, un asemenea afiș părea desuet.

— Citește… bâiguiră buzele ei. Era palidă.

Faller citi:

— „Oameni, vă urăsc!

Am luptat atâta pentru voi și răsplata mi-ați dat-o în hăituieli și ură de moarte. V-am tolerat hăituiala, dar nu vă pot ierta ura. Nimeni, vreodată, în istoria acestui glob, n-a făcut pentru oameni cât am făcut eu!

O armă înspăimântătoare de care dispun m-a făcut Stăpânul lumii. Și sunt! Vă judec, așadar, cu dreptul celui mai tare — de moarte și de viață asupră-vă!

Nu, nu vă voi distruge pe toți, dar cei ce-mi vor simți mânia vă vor face să-mi primiți stăpânirea ca pe o izbăvire. Va fi — vă jur! — o stăpânire de cu totul alt tip decât cele cunoscute de omenire. Nu veți muri de foame; nu veți muri de boli; nu veți pierde cu nimic privilegiul de a fi oameni. Mă veți asculta orbește însă. Eu sunt cel chemat să vă salveze de la pieirea către care singuri vă îndreptați și vă voi salva prin foc și spadă, căci este nevoie de foc și de spadă pentru a o face.

STĂPÂNUL LUMII”

II.

— E nebun! fură primele cuvinte rostite de Faller.

— E nebun… rosti moale, cu durere, Colombina.

„Îl iubește”, îl munci un gând pe Faller auzind-o. „Îl mai iubește încă”, își spuse el aproape revoltat.

Rămaseră o vreme tăcuți. Femeia își ascundea eu greu zbuciumul, iar el, desprins parcă de ceea ce se întâmpla în jurul său, se avânta năuc către alte lumi, pe care singur și le făurise, dar până la care nu i-a fost dat să ajungă, îl învălui tristețea. Erau momentele lui de revoltă. Gândurile îl purtară la anii tinereții: anii visurilor înalte. Căci rămăsese un visător singuraticul Faller. De pe tărâmul acestor visuri nimerise, subit, în mreaja visurilor țesută de Arberg. Îl apropiase de acesta afirmația lui că „vor instaura prin forța tehnicii o lume fără necazuri, fără morți năpraznice și fără popoare chinuite de foame, ori de ambiții de cucerire, ori de ură pentru trecuturi negre și neuitate”. Era o religie nouă, deși cu scopuri mărturisite și de altele înainte, dar căreia Faller socotise că e bine și necesar să-i fie apostol. Ciudat însă, nu mai aveau nicio vrajă toate aceste amintiri. Unde au rămas promisiunile lui Arberg?! Colombina oftă din rărunchi, îl privi lung pe Faller în așteptarea unei mărturisiri, iar el își dădu seama de această mută chemare. Și câte n-ar fi avut el să-i spună! Cum și-ar fi putut însă deschide sufletul când, fără îndoială, Colombina îl mai iubea, și încă atât de pătimaș, pe El?!

— Crezi că va trece la fapte? se hotărî, în sfârșit, s-o întrebe.

— O, desigur!

— Totuși, poate…

— Parcă nu l-ai ști! Sferiodele 6 și 9 au și fost pregătite. De cum s-or întoarce 3, 4 și 7, care au plecat cu fluturașii, cele două își vor lua zborul. Va fi cumplit, Faller! Izbucni ea în plâns.

— Linişteşte-te, o cuprinse el cu un braț de după umeri, mângâindu-i ușor părul lung. Nu poate face gestul ăsta, înțelegi? Adăugă el. Nu-l poate face. Nu poate fi atât de nebun.

Colombina îl privi nedecis. Apoi întrebă:

nu te-ai văzut cu el?

— De două luni.

— De două luni… repetă ea tărăgănat. E mult de atunci…

— Știi, ne cam certam în ultima vreme… și am crezut că, punând între noi un timp de limpezire și de înțelegere pentru fiecare, ne vom împăca mai lesne… căută el o scuză. Speram

că… pricepi?… toate acestea sunt… simple rătăciri… că… Dar de ce mă-ntrebi de când nu ne-am văzut?

— Credeam că numai tu mă poți face să pricep cum de a… înnebunit… Nici înainte nu era el prea teafăr

— Îmi dau acum seama —, dar în ultima vreme… Ieri, de pildă, m-am dus la el. Am vrut să intru, dar ușa nu mi s-a mai deschis. M-am apropiat atunci de robotul-portar și am spus în difuzor: „Eu sunt, Colombina!” Dar ușa tot nu s-a deschis. În schimb, robotul mi-a trâmbiţat în urechi: „Trebuie să aveți o cartelă perforată cu cifrul lui Phil Kraydon dacă vreți să intrați. Toată lumea se anunță mai înainte de a intra la doctorul Arberg”. Pricepi?

Faller ridică din umeri; nu pricepea.

— … M-am întors la mine și am vrut să vorbesc prin telefon cu Arberg. Cine crezi că mi-a răspuns? Phil Kraydon. „Ce doriți?” m-a întrebat și parcă îl vedeam cum își deplasa cu greu trupul de rinocer. „Scuzați-mă, l-am spus, am nimerit din greșeală… voiam să obțin legătura cu doctorul Arberg”. Și am închis. Numai că, după exact o clipă, m-a chemat Kraydon: „Să știți că n-ați greșit, dar de două zile toate telefoanele sunt legate direct cu mine; prin mine însă veți putea căpăta o audiență la doctorul Arberg”. Auzi? O a-u-di-en-ță! Am întrebat uimită: „Cum așa, o audiență?” „Cum ați auzit, doamnă”, mi-a răspuns el. „Timpul doctorului Arberg e atât de măsurat!… Și apoi, el e Stăpânul lumii, doamnă, nu vă gândiți? Cum s-ar putea intra la el neanunțat?!” Înțelegi, Faller? Poți să înțelegi ceva?

— Ticălosul ăsta de Phil Kraydon! se ridică Faller de pe bancă. I s-a strecurat în suflet, ticălosul, și acum îl joacă cum vrea el.

— Crezi? se zbuciumă Colombina.

— Precis. Ah, și numai eu sunt vinovatul! Dacă nu-l părăseam, Arberg n-ar fi admis niciodată ca imbecilul ăsta mutră de savant să-i stea în preajmă… Mă duc la el!

— La Kraydon?

— Nu, la Arberg… să-i vorbesc!

13. Faller e rănit

Îi venea greu să recunoască, dar se lăsase târât în mocirlă de Arberg. De „sceleratul Arberg”, cum îl botezase în ultima vreme presa… „Până când crede acest așa-zis doctor că își va putea

continua crimele nepedepsit?” Își aminti Faller un titlu care-i pricinuise multe nopți de coșmar.

„Crimele lui Arberg”? Erau însă numai ale lui? Dar adjunctul lui Arberg n-avea nicio vină? Ba da, și cât de îngrozitor fusese acel răstimp în care, desprinzându-se din mreaja minciunilor lui Arberg, și-a dat seama că era, de fapt, complice la toate fărădelegile săvârșite! La început, imensa lui vină l-a copleșit. Mai ales că nu vedea cum l-ar fi putut înfrunta de unul singur pe acela care se voia „Stăpânul lumii”. E drept că, în ultima Vreme, putea spera la ajutorul Colombinei. Dar ea oscila încă între iubire și oroare… Până la sfârșit salvarea a venit tocmai de la aceia cărora, ca unealtă a lui Arberg, le pricinuise atâta rău. El însuși rămăsese uimit cât de izbitor îi semăna cel prezentat sub numele de Colio Fernandez. Dar o cicatrice care-i brăzda obrazul părea o piedică serioasă în realizarea planului lor. „O să-i mai adaug una, doctore Faller!” Îl liniștise cu un zâmbet sosia lui…

Faller își întrerupse gândurile. Sferoidul aterizase lent în peticul de lumină strecurat prin acoperișul de stejari.

— Hello, domnule! îl chemă Colombina.

El își ridică privirile și întâlni zâmbetul ei cald, întrebător.

Surâse și el, vinovat. Apoi ieși din sferoid. Afară, noaptea subpolară, cu luna sticlind sinistru dintre scama norilor.

— Să fii prudent, Faller! îi șopti femeia.

Răspunse neliniștii ei printr-o înclinare ușoară a capului, aparent calm, dar frământat de ceea ce avea să se-ntâmple în curând.

Odată singură, Colombina se trezi cuprinsă de valul unor întrebări mai vechi. Una dintre acestea era purtarea tot mai ciudată, în ultima vreme, a lui Faller, răceala lui vizibilă față de Arberg, dezinteresul cu care începuse a privi activitatea bazei de care, într-un fel, era la fel de răspunzător. De ce?

îi pusese și lui această întrebare, dar el se mulțumiși să dea semnificativ din cap și să spună evaziv:

— Bătrânețea, bătrânețea… a râs el în silă. Și viața, viața asta!… și a arătat plictisit în jur. Și, iar, după câteva clipe de meditație: Și oamenii, vezi, oamenii, care; nu de puține ori, m-au mințit, m-au dezamăgit. Da, da, cred că oamenii sunt cel mai mult vinovați… Și, apoi, om sunt și eu, nu?

Frunzele veștede tresăreau ușor sub pașii femeii, umbrele copacilor se făceau tot mai dense și gândurile ei, în liniștea aspră, i-au pus deplin stăpânire pe atenție. „Vasăzică, bătrânețea… și viața… și oamenii… Bătrânețea?! Nu, asta nu! Faller nu împlinise încă 55 de ani. Viața? Și oamenii? Ei, da, poate aici trebuie să fie căutată cauza ciudatei lui schimbări…”

Își aminti de primele ei întâlniri cu Faller. Era veșnic nedespărțit de Arberg, era veșnic animat de dorința de a discuta, părea veșnic dispus să curteze femeile. Da, acela de atunci era, negreșit, un alt Faller, o altă sete de viață îi aprindea simțurile și-i ordona faptele. Astăzi însă…

Zgomotul pașilor lui se stinsese de mult pe cărarea ce se pierdea în adâncul pădurii. Departe, undeva în direcția în care dispăruse Faller, se auzi un strigăt asemănător celui pe care îl scoate jaguarul când își adulmecă prada, dar mult mai slab. Îl ascultase și în nopțile calde ale Amazoniei, deci nu se putea înșela. Și deodată Colombina simți că e singură, singură în mijlocul acestei păduri atât de reci, care parcă o pândea cu milioanele ei de făpturi, și femeia intui dintr-o dată cât de singură poate fi și cât de neajutorată, cu toată super tehnica pe care o avea la dispoziție. „E de ajuns un jaguar… sau să calc acum pe un șarpe veninos și sunt pierdută”, își spuse. „Oare în pădurile subpolare or fi existând jaguari?”. Râse: „Cât de puține știu despre lucrurile cele mai elementare! În schimb, am la dispoziție un sferoid pe care știu să-l conduc încotro și când mi-e voia!”.

Gândurile ei treceau de la una la alta, fără odihnă, amețitor. Se simțea obosită. Își aminti cum Arberg îi teoretiza adesea că femeia — femeia în genere — e incapabilă de mari hotărâri, tocmai pentru că nu-și poate concentra atenția… gândurile… asupra unui lucru anume. Se supărase de fiecare dată auzindu-l debitând asemenea „enormități” — cum le numea ea. El se mulțumea să conchidă impasibil: „Știu bine că în adâncul sufletului tău îmi dai dreptate Dar oare îi dădea ea, într-adevăr, dreptate?

O lumină ciudată se iscă brusc deasupra pădurii — probabil destul de departe —, și detunătura unor explozii, înăbușită de perdeaua verde a codrului, ajunse până la Colombina.

— În regulă, a reușit! fu primul ei gând și se mai liniști.

Zgomotul sacadat al unei mitraliere, alte câteva explozii îndepărtate, dar îndeajuns de perceptibile pentru urechea ei la pândă, o speriară din nou. Acolo unde Faller plecase să lupte și, poate să moară, treburile nu păreau încă limpezite.

Se temea pentru viața lui Faller așa cum niciodată până acum nu se mai temuse pentru nimeni altul. Dar îi era și ciudă pe el. Când a aflat că pleacă în această din urmă misiune, Colombina a fost sigură că era o mașinație a lui Arberg, care astfel voia să se descotorosească de un rival. Bazându-se pe dragostea pe care i-o arăta „stăpânul”, dar și cu gândul de a i-o pune la încercare, ceru să ia și ea parte la „operația subpolară”. S-a întâmplat atunci un lucru incredibil. Arberg ar fi fost cât pe-aici să contramandeze acțiunea dacă n-ar fi insistat Faller.

— De ce-ai primit să-ți riști pielea în această afacere? l-a întrebat ea când au rămas singuri. N-ar fi cutezat să te oblige s-o faci dacă n-ai fi stăruit tu însuți…

Faller nu-i răspunse imediat. Ochii lui triști urmăreau bezna de afară, prin care zburau spre țelul călătoriei lor.

— Am motivele mele… spuse el moale într-un târziu.

— Adică? Tonul imperios cu care ea puse această întrebare arăta că așteaptă un răspuns răspicat.

— Poate că, datorită — și Faller căută vădit încurcat cuvântul — … *interesului* ce mi-l porți, ar fi normal să-ți spun totul. Astă noapte va trebui să joc ultima carte, înțelegi? Pentru mine aceasta ar putea fi o răscumpărare a tuturor relelor pe care le-am adus — voit sau nevoit — omenirii. Voi fi fericit să joc această carte, oricât de scump aș plăti-o. Atât pot să-ți spun, deocamdată… în ceea ce te privește, te asigur că mă voi întoarce… că sigur ne vom întoarce împreună…

Undeva, în apropiere, se frânse cu zgomot o creangă uscată. Un animal de noapte își căuta prada sau vizuina, și în Colombina se trezi iar teama.

Din nou izbucniră explozii și din nou inima ei le înregistra, zvâcnind speriată, ca pe tot atâtea semne că Faller trece prin mari pericole.

Fu ispitită să se repeadă pe cărarea pe care dispăruse prietenul ei. Apoi se răzgândi: dacă revenea încolțit de urmăritori? Nu, era de datoria ei să-l aștepte aici, lângă sferoid,

doar astfel se înțeleseseră. De atâta nerăbdare însă, ea măsura neîncetat poienița în lung și-n lat.

în sfârșit, Faller apăru, gonind, în capătul cărării. Nu-i scăpă izbucnirea ei de bucurie, dar, desprinzându-se din îmbrățișarea Colombinei, o împinse înaintea lui, spre sferoid:

— Hai, lasă!… Sunt urmărit, n-avem timp de astea! Ea nu-l înțelese. Adică nu astfel îi înțelese nepoliticosul mijloc de a o trezi la realitate. Bucuria revederii, a faptului că el trăiește o făceau să nu mai fie receptivă la lucruri și la atitudini pe care în alte împrejurări nu le-ar fi iertat.

Abia când aparatul se află în înaltul cerului, Colombina își îngădui răgazul de a-l privi mai atent pe Faller.

Acesta se prăbușise chircit în fotoliul pilotului doi. Săltându-i capul căzut pe brațe și privindu-i fața, Colombina încremeni:

— Ești rănit, Faller! strigă.

Ochii lui, puțin stinși, voalați de o lumină stranie, pe care nu i-o mai zărise până atunci, o priviră obosiți:

— Da, un pic. La cap.

— Un pic?! Dar ești desfigurat!

Se apucă să-i spele ușor sângele de pe față, apoi îl pansă, lipindu-i peste răni pelicule de plastepiteliu.

îl lăsă — la insistențele lui — să se odihnească puțin, iar ea se. Concentră asupra aparatelor de comandă.

14. Parisul, oh, Parisul!

Se dovedea tot mai clar că, dacă rănile primite în noaptea aceea îi lăsaseră lui Faller cicatrice încă vizibile pe chip, inima lui se însănătoșea și mai încet. Continua să fie dur, închis în sine, iar ori de câte ori Colombina îl întreba cu privire la noaptea aceea de pomină, el îi răspundea amar și evaziv. Probabil că desfigurarea pe care o suferise îi era o povară — îi găsea scuze prietena lui și se simțea tot mai mult atrasă de el.

Fernandez însă își dădu seama curând că se lăsase prea mult antrenat de rolul omului rănit și, treptat, ca să atenueze această prudență exagerată, începu să se poarte mai prietenos cu Colombina. Mai ales că ajutorul ei putea, la momentul oportun, să fie extrem de folositor…

*

Atlanticul se spulbera în aburi ușori, lovindu-se de malurile bătrânei Europe. Instalați în sferoid, Faller îi povestea Colombinei cum a aflat. Despre căderea lui în dizgrație.

— Ieri mi s-a Interzis și mie intrarea la Arberg. Așa că a trebuit să-l vizitez mai întâi pe mizerabilul acela. „Pot să știu de ce nu sunt lăsat să-l văd pe Arberg?” — i-am întrebat direct. „Vă explic cu plăcere”, mi-a spus; „Doctorul Arberg este Stăpânul lumii. Vă închipuiți cât de suprasolicitat e! De aceea nu poate fi deranjat de oricine, cu orice treabă. Pentru chestiunile curente m-a ales pe mine ca locțiitor”. Ei bine, se întrerupse Faller din povestit, am crezut că explodez auzindu-l. I-am zis totuși: „Știam că locțiitorul lui Arberg sunt eu I *a. „O,* nu vă supărați pentru faptul că am uitat să vă înmânez documentul..” și cu o politețe grețoasă îmi întinse peste birou hârtia aceasta…

Colombina o luă din mâna lui Faller și citi:

„Onor.

Dr. Faller Otto Wilhelm

Loco

Vi se comunică prin prezenta că, începând de la data de 14 iulie 19… ați fost eliberat din funcția de locțiitor al comandantului Bazei libere Craterth în scopul de a vă facilita consacrarea întregului dv. Timp liber cercetărilor științifice. Totodată veți lua cunoștință că locțiitor al Stăpânului lumii a fost numit Phil Kraydon.

Semnat: Dr. Carendio Samson Arberg, Stăpânul lumii”.

Aterizară într-o pădure imensă și, pentru orice eventualitate, ancorară nava la 20 de metri de sol. Coborâră cu ajutorul unei scări telescopice, care se redresă singură spre navă.

— Iată șoseaua. Până la Paris sunt numai 30 de kilometri, spuse Faller și, luând-o de braț, o invită să se așeze pe iarbă. Și pentru că ceea ce vom întreprinde acum cere ca între noi să existe acel dram de încredere și sinceritate, trebuie să-ți spun…

Colombina își ridică privirile spre el:

— Știi ce, Faller, cred că, mai înainte de orice, trebuie să ne grăbim.

îi tăiase orice avânt.

Așa că plecară…

Colombina nu văzuse niciodată Parisul. În „Citroen”-ul micuț cu care călătoreau cu genunchii la gură, urmărea panglica albă

a șoselei și târgurile care brodau din când în când șalul verde al câmpului. Priveliștea era încântătoare și, pentru un timp, uită unde se află, încotro și. De ce se duc. Mai ales când o căscioară singuratică, pitită sub o coamă de deal, răsări albă și timidă sub soarele cald. Cum sta așa, aninată deasupra puhoiului de mașini ce goneau pe autostradă, îi amintea de casa părintească, aciuită și ea sub poalele însoritelor dealuri din setul natal. O vedea parcă aievea între romanițe și dalii, între mușcate și gherghine, peste toate năvălind pletele seculare ale nucilor… Oftă stins, dar Faller o auzi și o întrebă cu privirea: „Ce se petrece cu tine?” Neprimind răspuns, o lăsă într-ale ei.

Parisul surâdea la orizont și, fără voie, femeia se aplecă să-l privească mai bine prin parbriz.

Micuțul șofer al „Citroen”-ului observă gestul și o încurajă:

— Priviți, priviți, doamnă! E un spectacol unic Parisul văzut de la câteva kilometri… Colombina fu gata să spună ceva, orice, spre a răspunde amabilității șoferului, dar acesta continuă brusc, mohorât: Din păcate, ceva se petrece în orașul nostru.

Amândurora le fulgeră prin minte: „Nu cumva Arberg transformase Parisul într-un al doilea Chicago? Nu și-a tradus din nou în fapt amenințarea?

— Să vedeți, reluă șoferul, aseară am telefonat din Nivillers.

— Nivillers?!

— Da, un orășel lângă Beauvais, de unde sini părinții mei. Am telefonat, spuneam, soției la Paris. Mi-a răspuns, ca niciodată, foarte agitată, vorbind fără șir… Ce mai, ca o femeie isterică! A trebuit să strig la ea pentru că s-o trezesc cât de cât din starea asta. Când s-a mai liniștit, mi-a povestit că parizienii au turbat, se bat în piețe, în metrou… Vecinii se ceartă din te miri ce… După spusele ei, sunt deja sute de morți și de răniți…

Tulburat, Faller aruncă scurt o privire spre Colombina, dar probabil că tinerei femei îi și venise în minte imaginea orașului vizitat cu două zile în urmă Chicago fusese distrus într-un mod asemănător.

— Poate că soția dv… exagerează… Mă rog, nu zic că… se grăbi el să-l liniștească pe tânărul șofer, dar căutând să gonească propriile lor temeri.

Șoferul râse amar:

— Din păcate, domnule, nu pot avea părerea dumneavoastră. Și să vedeți de. Ce. Îndată după convorbirea aceea telefonică am cerut legătura cu familia unor vechi prieteni de-ai noștri. Voiam să-i rog să-mi găzduiască soția pentru 24 de ore. Înțelegeți, nu? Ei bine, după câteva cuvinte, m-au înjurat, mi-au făcut soția cu ou și cu oțet. Of, Dumnezeule! Făcu bietul om, trecându-și nervos cu față, ca pentru a-și alunga oboseala și spaima.

Tăcură o vreme cu toții până se ivi primul punct de control polițienesc la intrarea în marele oraș. Un jandarm le bară calea. Opriră. Omul părea extrem de nervos, și Colombina crezu, pentru, câteva clipe, că matahala aceea de jandarm avea să se înghesuie în „Citroen” și să le ceară să plece în urmărirea cine știe cărui vehicul. Dar când șoferul Viviers strecură actele prin fereastra portierei, polițistul i le zvârli în față și, rânjind amenințător, începu să-i înjure «

— Unde vă treziți, porcilor, de circulați în halul ăsta?

— Domnule… se indignă șoferul.

— Taci, pramatie! se oțărî și mai aprig jandarmul și, prin spațiul îngust al ferestrei, îl lovi în plină față.

Năucit, nu atât de lovitură cât de comportarea polițistului, Viviers rămase o clipă răsturnat în scaunul său; apoi demară ușor, acceleră și, într-o viteză nebună, se îndepărtară de postul de control. Privind în urmă, Faller îl văzu pe polițai ridicându-se din mijlocul șoselei, unde îl zvârlise plecarea precipitată *a* „Citroen”-ului, și desfăcându-şi din teaca de piele pistolul.

— E nebun!? mai apucă doctorul să strige. În clipa uimitoare, o rafală pătrunse prin fereastra din spate a mașinii. Din fericire, nu fu lovit nimeni, iar la a doua rafală erau destul de departe pentru a nu se mai teme.

— Ați văzut? fură primele cuvinte ale șoferului. Ce v-am spus? Iată, am intrat în Paris, ăsta-i semnul cel mai sigur.

— Izbucni într-un plâns nervos. Umerii îi tresăltau la fiece hohot, și Faller se simți prost pentru el.

— Termină! îi spuse brutal.

Cuvântul avu efect. Viviers încetă să plângă tot atât de subit pe cât începuse. Ofta însă din când în când și șoptea înfrigurat: Doamne, Dumnezeule! Ce s-o fi întâmplat cu Clemence? Doamne, Dumnezeule!…

Străzile orașului arătau ca după un dezastru. Mobile sfărâmate pe caldarâm, omnibuze incendiate, turisme și tramvaie transformate în baricade de netrecut. Părăsiră Citroen-ul și, la rugămintea lui Viviers, îl însoțiră în rue Clotilde 8, la locuința sa.

Trebuiră să se strecoare pe sub ziduri, să dănțuiască cu un șir de nebuni care valsau în fața Domului Invalizilor, după o muzică numai de ei auzită…

Treptat, o stare tot mai accentuată de agitație punea stăpânire și pe ei. La un moment dat, Viviers îi conduse printr-un pasaj îngust, strangulat între două blocuri înalte, mucede.

— Pe aci ajungem mai repede…

Dădură de un robinet spart, din care apa curgea continuu, și Faller îi opri. Le privi figurile obosite, purtând evident semnele unei agitații nervoase crescânde.

— Luați pastilele astea! îi invită doctorul pe cei doi însoțitori ai lui și el se servi primul.

Colombina ezită o clipă, dar Viviers înghiți automat pastila.

După, o vreme, micuțul șofer se opri și spuse mirat:

— Parcă mă simt mai liniștit…

Faller surise, iar Colombina își dădu seama că o schimbare ciudată se petrecuse și în ea.

La ieșirea din pasaj, șoferul le arătă străduța care șerpuia între case vechi — cu unul sau două caturi —, pictate de vremuri într-o culoare tristă.

— Rue Clotilde, strada mea, spuse el. După colț e locuința…

Un zgomot vag răzbătea din direcția în care Viviers ic arătase a fi casa lui.

Când făcură colțul, spectacolul care li se înfățișă îi țintui locului: pe trotuar zăcea — diform — cadavrul unei femei.

— Clemence!… gemu Viviers și se prăvăli, sfârșit, peste trupul soției lui.

Faller se aplecă să-l ridice. Un glonț sfâșie liniștea lugubră a străzii. Fără să se întoarcă, îl târî cu greu pe Viviers la intrarea în blocul în fața căruia se aflau și în care, după câte înțelesese, locuia șoferul.

Colombina țâșni după ei, odată cu un alt glonț, care zbârnâi sinistru și se înfipse într-un canat al ușii.

— În noi trag, șopti ea.

— Ai văzut și de unde? întrebă Faller.

— Da, din balconul vecin.
— Din balconul vecin?! Atunci cum de n-a reuşit să mă lovească!?
Colombina săltă din umeri.
Viviers îşi revenea treptat din şocul suferit. Faller se furişă spre intrare. Spionă partea cealaltă a străzii. După puţin timp zări în balconul casei de vizavi un bătrânel în halat, cu o scufă de noapte în cap şi cu două perechi de ochelari pe şaua unui nas mare, cărnos.
Râse de unul singur; aşadar moşneagul acesta trăsese!?
— Îl mai vezi? se auzi o voce hârâită de bătrână, al cărei chip însă nu se zări.
— Nu! chiţcăi moşneagul, cu o voce în totală discordanţă cu nasul său. Apoi, făcându-şi mâinile pâlnie: Mei, voi, jefuitori de cadavre! Strigă el. Vă e frică să v-arătaţi pielea, ai?… V-aţi ascuns la adăpost de gloanţele mele, ai?…
Duse arma — un „Manicheld” vechi şi lung, cu care luptase, probabil, la Verdun — în poziţie de tragere şi aşteptă. După câteva clipe însă, când mâinile care ţineau arma grea începură să tremure de oboseală, moşul lăsă puşca jos, ceea ce îi permise lui Faller, fără risc, să iasă din ascunzătoare. Se ivi în pragul intrării şi, făcând mâinile pâlnie, urlă spre, balcon:
— Nu trage, papa, că nu suntem jefuitori de cadavre. Suntem… (în clipa aceea Viviers, care îşi revenise de-a binelea, se ivi şi el, livid, în prag). Uite-l pe domnul Viviers! Îl arătă Faller pe proaspătul său prieten.
Bătrânul, care între timp se străduise zadarnic să-şi descurce ţeava armei din poalele halatului, se aplecă mult peste balustrada balconului şi-i privi cu atenţie pe cei doi.
— Aşa e… Parcă ar fi domnul Viviers, zise el, cu oarecare îndoială încă.
— Domnule Carpentier, suspină Viviers, spune-mi, ştii ce s-a petrecut la mine acasă?
— Pe toţi dracii, e chiar tânărul Viviers! şi bătrânul sughiţă de uimire. Ce să se-ntâmple, drăguţă, ceea ce vezi ţi-au făcut-o prietenii dumitale, familia Greton…
Viviers îşi ieşi iarăşi din fire. Ţâşni în stradă, sub balconul bătrânului, şi de acolo strigă disperat acestuia:
— Dar de ce?… De ce au făcut-o?

Bătrânul își făcu cruce.

— Doamne?, ferește-ne! De ce?!… Iaca de nebunia asta generală!… Sfârșitul lumii, care a dat peste noi…

Pretutindeni se aflau răsturnate mașini de tot felul. O liniște și o lumină grea, cenușie, apăsau peste acest oraș, considerat până în urmă cu câteva zile cel mai vesel din lume. Căutau cu asiduitate o mașină bună, măcar în stare să pornească. Trebuiau să ajungă cu toții la sferoidul părăsit în pădure — dar cu ce?

Străzi întregi se transformaseră în scrum. Faller vizitase Parisul imediat după insurecția din august 1944, dar ceea ce vedea acum părea urmările dezastrului de atunci amplificate de o sută de ori. Monumentele zăceau răsturnate, sfărâmate la colțuri și în piațete. Într-un loc fură întâmpinați cu un foc viu de pistoale automate. Trăgeau, vădit, oameni de meserie. Armata!? Probabil că era armata, căci, la câțiva pași de ei, zăceau o grămadă de cadavre în uniformă. Dar lucrul cel mai uimitor îi aștepta în mica piațetă Saint-Georges, unde văzură mai multe zeci de marinari și de infanterişti care, evident, ajunseseră să se lupte între ei cu baionetele. Colombina închise ochii de groază și se prinse strâns de Faller.

— Nebunie!… Nebunie generală, cum bine spunea bătrânul… exclamă el. Numai de-am ajunge mai iute la steroid, dar cu ce naiba? Au trimis armata să-i liniștească pe parizieni — își continuă el cu glas tare gândul — și uite ce s-a întâmplat… și militarii au fost cuprinși de aceeași nebunie generală…

în Place de l’Etoile observară abandonat în pripă de proprietari un „Volkswagen”. Nu părea să fi suferit vreo stricăciune.

— Cât privește cheia de contact, spuse Viviers, n-ar fi o problemă…

O porniră spre mașinuță. Iată-i lângă ea, sub teiul unde fusese părăsită. Era și timpul. Câțiva indivizi se luaseră după ei, urlând ca apucații. Se urcară rapid în autoturism. Funcționa. Porniră. Când ajunseră la extremitatea pieței, Faller acceleră și mașina țâșni ca un taifun pe bulevarde, către marginea orașului, spre pădurea unde-i aștepta salvarea lor și — cine știe? — salvarea uriașei metropole.

Colombina și Viviers se urcară în sferoid. Cu tot tragicul situației, stupefacția șoferului i-a făcut să râdă:

— Sunteţi... marțieni?! i-a întrebat Viviers înspăimântată.
Faller scotoci ceva sub burta aerodinei. Apoi urca și el.
își luară zborul.
Curând, sub ei, învăluită în vraja neagră a serii, se deschise, fumegând în mii de locuri, panorama Parisului. Faller coborî aeronava la o distanță atât de mică, încât atunci când începu „să măture” cu radiații cartierele — operație de care o vesti pe Colombina —, aceasta avu imediat impresia că se vor ciocni de turnul Eiffel.
Viviers voi să afle ce puneau cei doi la cale zburând cu bizarul lor vehicul, încolo și încoace, peste marele oraș, în jurul căruia se vedeau de acum, oprite la distanțe apreciabile, uriașe convoaie civile și militare, ce nu mai îndrăzneau să înainteze.
— Crezi că vom reuși? întrebă îngrijorată Colombina.
— Fără îndoială, răspunse calm Faller.
Se întunecase de mult. Trecuse și de miezul nopții și sferoidul continua să brăzdeze sistematic metropola, împărțind-o în fâșii late de o sută de metri, de la o înălțime la care aparatul lor ar fi putut fi atins și cu praștia, nu numai cu o armă.
— Și chiar nu ne vede nimeni? rosti neîncrezător Viviers, după ce Colombina îi explicase amănunțit ce urmăresc.
— Suntem invizibili, dragul meu. La fel de invizibili ca aeronavele care au semănat groaza peste Paris...
Deschiseră aparatul de radio și căutară îndelung pe lungimile de undă ale Parisului. În sfârșit, se făcu auzită o voce ca unui om trezit după o boală îndelungată:
— Aici, Parisul... Aici, Parisul... Ne adresăm întregii țări, întregii omeniri! Aici, Parisul...
Faller zâmbi larg și lacrimi ciudate pentru un om dur ca el îi udară obrazul.
— Ei, dragul meu... surise Colombina.
— Nu-i nimic, nu-i nimic... mormăi el. Am transpirat de încordare... Acum însă cred că o să ne putem odihni un pic. Și pentru că atunci... atunci când am vrut să-ți spun... știi... la sosirea noastră... și nu m-ai lăsat... ei bine, îți voi spune acum, doar nu mai e nicio grabă: numele meu. E Colio Femandez... de la Interpol.
O clipă, între ei se așternu o tăcere atât de apăsătoare, încât Fernandez crezu că ar putea auzi bătând inima îmbujoratei

femei din fața sa. Apoi însă își dădu seama că, în pofida emoției, Colombina nu era chiar atât de surprinsă pe cât se așteptase el.

— Am bănuit, Faller, spuse ea simplu. Dar *adevăratul* Faller… ar fi făcut, poate, și el toate câte le-ai întreprins dumneata. El însă — și o umbră de regret i se aprinse în glas — ar fi fost în mod sigur mult mai politicos și mult mai… își aminti, brusc, de nu prea rarele scene în care el, acest fals Faller, îi respinsese, un gest tandru, o vorbă caldă… și chipul i se coloră, dintr-odată, într-un roșu aprins și, sub privirile înveselite ale lui Fernandez,. Adăugă:…Și oricum… oricum am bănuit… că dumneata… Apoi ciuda o întări și bâiguiala din glas fu înlocuită de fermitatea pe care Colombina o punea adesea în vorbele ei: Faller, domnule, era un gentleman! Dumneata n-o să-i poți lua locul niciodată!

15. Samson şi Dalila

I.

Lily Medollan o privi cu destulă atenție. Nu, nu era o femeie frumoasă, dar reușise să capete acel aer degajat, spiritual aproape, care o ajuta să fie ceea ce se cheamă „un om de lume”.

— Of, tu, mă bucur că mă mai vizitează și pe mine câte-un vechi prieten! Că-n ultimul timp…

Colombina rise de gesturile mute, repezi și, de ce nu am spune-o, destul de caraghioase pe care le făcea tânăra ei prietenă. Ceva din purtările ei trădau — deși Lily ținea să ascundă acest lucru — tipul sudic al mexicanilor.

Vorbiră despre una, despre alta. Și, ca de obicei, Lily, de o sinceritate guralivă, îi, istorisi cele mai mărunte intimități, ale ei cu Phil. Numai că ca — i se părea mai „eltie” se obişnuise să-i spună Kravdon.

— Cred, tu, că n-o să-l mai pot suporta! Kraydon stă mai toată vremea cu omul tău, iar când domnul Arberg (doctorul era pentru Lily singurul bărbat din bază căruia ea nu-i spunea doar pe nume) îi dă pace, se ocupă de tot soiul de nebunii. Azi mi-a scos peri albi — și-și duse, într-un gest dramatic, mâinile la tâmple. S-a sculat, tu, la ora trei dimineața, s-a îmbrăcat de parcă luase foc baza, a ieșit fără să-mi spună o vorbă, a intrat iar, apoi din nou a ieșit… Știi, tu, până am strigat o dată la el: „Kraydon. Ai draci?!” Atunci s-a apropiat de patul meu… știi… a

căutat să fie drăguț… îi luceau ochii, tu, când mi-a spus-o!… Când colo, mare scofală, tu… știi… mare scofală!

Dintr-un pahar mare, stacojiu, de cristal de Boemia, bău îndelung și cu nesaț o porție bună de whisky.

Colombina o privi în tăcere. Știa că Lily, odată dezlănțuită, avea să spună totul.

— Și când colo, tu, cum îți spuneam, mare scofală! Că el, Kraydon, o să-i pună pe toți să treacă printr-un test… mă rog, așa ceva… cu un aparat adus de un japonez d-ăia, cu ochii… știi tu… Zice: „Să nu sufli o vorbă, că află Arberg și…” Aiureli! Nici acum n-a învățat că modestia nu-i bună de nimic! Ce să-i faci, îl iubesc și așa prost cum e!

„Un aparat!?” Nu, nu mai voia emoții Colombina; avusese prea multe în ultimul timp, dar de la Kraydon te poți aștepta cine știe la ce. Deveni atentă la sporovăială prietenei sale, dar aceasta vorbea acum despre cu totul alte mici necazuri de-ale ei. Atunci spuse:

— Dar ce fel de aparat, dragă?

— Aparat? Care aparat?!

— Ziceai că o să trecem toți printr-un fel de test. Lily râse:

— Oh, nu toți! Doar n-o să mă oblige pe mine să stau în drăcovenia aia de cabină întunecoasă! I-arăt eu, numai să-ncerce! Sau pe tine ’… Nu-u… pe-ăilalți! Zice c-o să le filmeze gândurile! Aiurea, prostii! Dar știi cum e Kraydon!…

Acum n-o mai amuzau nimicurile pe care le tot înșira Lily, Trebuia să găsească un pretext ca să plece.

II.

Vestea adusă de Fernandez căzu ca un trăsnet:

— Arberg, în calitatea lui de „Stăpân al lumii”, a poruncit să treacă la supunerea tuturor teritoriilor „care i se cuvin de drept”.

Costelli — încă se mai afla în halatul său imaculat de medic — se așeză copleșit pe un scaun.

— Trebuie să ne… grăbim! Spuse el, deși habar n-avea în ce fel se puteau grăbi. Vrei să-mi mai torni un păhăruț? Îl rugă pe Fernandez. Iar când acesta îi turnă, Costelli dădu pe gât paharul mai repede decât pe celelalte și rămase câtăva vreme ca hipnotizat. Și ce naiba are de gând să facă? Să ne ucidă pe

toți!? se rupse, în sfârșit, comisarul din torpoarea ce-l cuprinsese.

— Ceva în genul ăsta, mormăi celălalt. Feste capul guvernelor adresează ultimatumuri marilor orașe… înțelegi? Făcu el o scurtă paranteză. O să creeze, în felul acesta, un fel de războaie civile în fiecare stat, opunând guvernelor populația marilor orașe, ce va prefera să se predea, ca să scape de automăcelurile provocate de furtuna de nebunie cu care amenință Arberg. Cele întâmplate la Chicago și la Paris par să fie argumente foarte puternice în ochii celor mulți…

În încăperea întunecată. Se așternu o tăcere apăsătoare.

— Suntem în mâinile lui Kraydon și ale lui Arberg… ne-am trezit prea târziu… spuse bătrânul comisar.

Fernandez se plimba cu pași largi prin încăpere, și, când vorbi, deși din glas îi răzbătea o oarecare doză ele optimism. Fruntea lui, brăzdată de două mari cicatrice, era înnegurată.

— Aș zice mai degrabă că am intrat într-o acută criză de timp…

Costelli, pregătit să-i răspundă ceva, trebui să-și rețină cuvintele, căci în spatele lor răsună o a treia voce cunoscută, deși alterată de emoție:

— Și totuși s-ar părea că e prea târziu…

O văzură pe Colombina în pragul ușii.

— Prea târziu?! se întoarse Fernandez spre ea, înciudat pe sine că ar fi putut fi surprinși de Kraydon sau de una dintre multiplele lui iscoade.

— Da, domnilor, așa se pare, continuă femeia, așezându-se. Am vizitat-o pe Lily Medollan — de la ea știu — și chiar azi după-amiază, fiecare dintre dumneavoastră… și, poate — cine știe? —, chiar și eu… va fi invitat la Phil Kraydon…

Figura celor doi se mai însenină.

— Da, e destul de neplăcut, dar nu cred că o sa…

— Numai că nu vor fi niște simple discuții! replică tânăra femeie. Kraydon o să vă bage, pe rând, în camera obscură a aparatului acela adus de japonez!

Fernandez tresări. Acum da, știa despre ce este vorba {îl informase Faller.

— „Retina-reminds”?!

— Da, preciză Colombina „, Retina-reminds”.

Costelli sări enervat în picioare:

— Despre ce naiba vorbiți?

N-aveau timp pentru discuții, dar Fernandez socoti că este cazul să-l pună în temă și pe comisar:

— Arberg a descoperit undeva, pe glob, un alt savant naiv, care, ca mulți alții de aici, s-a lăsat ademenit…

— Cine? întrebă Costelli.

— Un japonez — fizicianul Mamayoto.

— A… își aminti bătrânul comisar, cel despre care se spune că a venit aducând aici invenția vieții sale!?

— Da… un aparat de fotografiat amintirile, spuse Fernandez. Știam însă că nu fusese pe deplin pus la punct…

Colombina oftă:

— Probabil că la venirea lui nu-l avea pus la punct; acum însă e sigur că-l va folosi.

— Și-i chiar atât de extraordinar aparatul ăsta? întrebă Costelli.. ’.

— Trebuie să fi auzit, comisare, de doctorul Mamayoto, e imposibil să nu fi auzit, spuse Fernandez. Prin anii ’60 se spunea despre el că ar fi fost pe cale să inventeze un aparat de fotografiat imaginile fixate, (de-a lungul vieții, pe retina ochiului omenesc și înmagazinate, zice-se, într-o adevărată fototecă a creierului, centru nervos descoperit de un concetățean de-al său cu un deceniu înainte. Presa a scris pe atunci enorm de mult despre binefacerile pe care le-ar aduce omenirii acest aparat…

— O aduce binefaceri ulceroșilor și cardiacilor, îngăimă bătrânul comisar. Când mă gândesc, însă, ce-o să ne-aducă nouă, îmi îngheață inima…

III.

Colombina și Faller intrară în biroul lui Kraydon. Se bucurară că-l găsiră singur.

Noul adjunct al lui Arberg li se ridică în întâmpinare. Pe fața lui, toată numai zâmbet, ochii făceau o notă discordantă: erau răi, neliniștiți și cu luciri stranii.

— Cu ce aș putea să vă ajut? întrebă el, zâmbind mereu și trecându-şi de pe un picior pe celălalt trupul mătăhălos.

— Cu nimic, i-o tăie Fernandez. Am venit numai să-ți spun că ești o mare canalie. Și ca să n-ai obrazul să negi că ți-aș fi spus-o vreodată, am luat-o pe doamna ea martor.

Kraydon rămase năucit. Ce să înțelegi dintr-o astfel de treabă?

— Bine, dar... vru el să spună ceva. Pumnul lui Fernandez îl izbi drept între ochi și omul se prăbuși la podea. Loviturile însă continuară să-l urmărească și acolo, dar el aproape că nu le mai simțea. Când își dădu seama că cineva îl ajută să se ridice, încercă să-și adune gândurile: ce se petrecuse cu el?

Curând, ceva mai dezmeticit, realiză cu stupoare că se află în propriul său birou și că pe canapeaua mare stătea întinsă Colombina, cu bluza sfâșiată, cu părul în dezordine, cu ochii care-l țintuiau arzând de ură.

— Ei, bine, Kraydon? auzi o voce care venea, parcă, de sus, din plafon.

Ridică privirile și descoperi chipul lui Arberg, pe care, chiar și așa amețit cum era, citi o nedumerire puțin obișnuită.

— Eu... gemu el.

în clipa aceea simți că cineva îl zguduie puternic de umeri, strigându-i în obraz:

— Dar trezește-te odată, ești bărbat doar, sau ce] puțin așa ai vrut să pari!

., Faller o fi?” se minună el, descoperindu-l și pe acesta lângă Arberg. „Faller... Faller!...” și deodată în cugetul său se făcu lumină. Da, acum știa ce se întâmplase. O furie oarbă, întețită de curajul ce i-l da prezența lui Arberg, îl ajută să se ridice din fotoliu. Țintuindu-l pe Faller cu degetul, spuse:

— A vrut să mă ucidă... așa... din senin... să...

— Pe dracu’, râse strâmb Arberg. Și arătându-i-o din ochi pe Colombina: Pe doamna o cunoști?

Kraydon se întoarse spre tânăra femeie, la fel de aprig, la fel de zăpăcit:

— Era cu el... erau împreună... Și ea...

Colombina se ridică de pe canapea; spuse:

— Să lăsăm teatrul, Kraydon. Acum zece minute spuneai altceva! Îl fulgeră ea cu privirea.

— Dar, doctore Arberg, e stupefiant ce mi-e dat să trăiesc, să...

Arberg îl opri cu un gest:

— Destul. Ești acuzat că ai vrut să... mă rog, să abuzezi de faptul că doamna s-a aflat singură în acest birou cu dumneata...

— Dacă nu i-aș fi auzit strigătele... interveni indignat Faller.

— Strigăte? bâigui Kraydon, căzând, zdrobit, înapoi în fotoliu. Stătu astfel o vreme, sub privirile nemiloase ale celor trei, apoi, brusc, fața i se lumină triumfător și-i spuse lui Arberg:

— Este greu, într-adevăr, să mă crezi pe mine, deși… Ei sunt, totuși, doi. Dar îți cer o favoare: să fim supuși toți trei unui control cu aparatul nipon.

Kraydon privi sfidător fețele adversarilor săi. Colombina se simți gata să se prăbușească; cu chipul de-o teribilă paloare, i se adresă lui Arberg, aproape strigând:

— Cum ai putut avea încredere în nemernicul acesta?

Arberg se uita descumpănit de la unul la altul. Pe fața lui, în ciuda eforturilor vizibile de a se stăpâni, se înfruntau sentimente contradictorii.

— Ei bine, Arberg! rosti glacial Faller. „Stăpânul” surise ambiguu, ceea ce îl făcu pe Faller să repete: Ei bine, Arberg, dacă te lasă indiferent faptul că ți-am salvat onoarea, cred că cel mai indicat e să trecem la test. Poate că în felul acesta vel reuși să te convingi…

Continuând, cu o privire grea, să cerceteze chipul fiecăruia. Arberg se pronunță în cele din urmă:

— Bine, vom decide mâine dimineață! Și ieși.

Câteva clipe după el plecară și Fernandez și tânăra femeie, astfel că, atunci când se aflară în afara auzului și privirilor lui Kraydon, bărbatul putu să-i șoptească:

— Așadar am mai câștigat 12 ore! E ceva.

Colombina nu-i răspunse. Era încă sub impresia puternică a celor prin care trecuse.

Când fură în fața încăperilor lui Arberg, ea se opri.

— Mergi la el?! o-ntrebă Fernandez.

— Da, trebuie. Și văzându-l apăsat de griji: Poate — cine știe? — reușesc să-i schimb planurile nebunești…

„Trebuie să fii tare naivă dacă mai crezi că o poți face!” gândi Fernandez, dar buzele lui rostiră altceva:

— Trebuie să încerci, desigur! și-i ură succes

IV.

Nu se mai întâlnise cu Arberg, în intimitate, de o bună bucată de vreme. El o căutase de mai multe ori, dar tânăra femeie fusese plecată, în ultimul timp, în tot mai multe misiuni.

Acum trebuia să se ducă. De câteva zile o anunțase că ar dori să-i vorbească între patru ochi. Și, cu toate că se temea — mai ales după ultima întâmplare — să aibă. Cu el o explicație, nu mai avea încotro. Deși…

N-ar fi putut să spună cu toată inima că se temea de el. Colombina era singurul.om din colonie căruia Arberg nu reușise să-i frângă complet voința. Singurul om — dacă ar fi să-l exceptăm pe Faller.

„Faller!” Gândurile tinerei femei se îndreptară cu amărăciune către acest om. Plecase fără să-i spună nimic. O părăsise în pădurea aceea rece și sălbatică, îi trimisese, apoi, un străin pe care-l lăsase să-i fure chipul și identitatea… „Faller!? Pe unde o rătăci el acum?”

Intră în apartamentele lui Arberg fără să întâmpine vreo dificultate. Kraydon primise ordine precise în acest sens. Dar el nu uitase să-și ia, totuși, măsurile de siguranță. Nenumărați ochi o supravegheau pretutindeni, iar convorbirile ei erau interceptate. Singurul om cu care își mai putea permite luxul unor sincerități rămăsese Fernandez. El îi lăsase Faller micul aparat care, pus în funcțiune, crea în jurul celor doi o „rețea magnetică” ce bruia orice intercepție…

îl văzu pe Arberg venindu-i, fremătând, în întâmpinare. „Mă iubește, totuși.. Constată dureros Colombina. „Dar eu?” se întrebă ea. Răceala voluntară cu care primi îmbrățișările lui fu un răspuns sigur îndoielilor ei: „Nu, nu-l mai iubesc. Nu-l mai pot iubi pe omul acesta. Miroase a sânge!”.

Și o cumplită durere puse stăpânire pe ea. Oare destinul oamenilor să fie chiar de neschimbat? Îi privi ochii plini de patimă și crezu că ar putea, într-adevăr, să-l smulgă din orbirea lui nebunească. Venise hotărâtă să-l ucidă cu însuși străvechiul inel indian pe care i-l dăruise „Stăpânul lumii”. „Un singur declic și dușmanul tău va fi mort!” o învățase Arberg. Și. Deodată Colombina își dădu seama că, deși voia să salveze omenirea, ar fi dorit să-l salveze și pe el.

Se desprinse din lunga încleștare cu Arberg şi ieși de sub pled.

Bărbatul mai rămase o vreme, ca părăsit pe un țărm pustiu, pe plaja căruia fusese aruncat de valurile iubirii, după o luptă

istovitoare, apoi coborî și el leneș și veni să-şi lipească buzele arse de umărul gol al Colombinei.

Femeia tresări, și Arberg sesiză repulsia.

— Colombina… suspină el.

Ea își dădu seama de situație, uită totul pentru o clipă, se întoarse și-l îmbrățișa, lipindu-se felin de el, și susură:

— De ce nu ești și tu mai bun… mai…

— Cu tine?! întrebă el, neînțelegând.

— Cu… lumea… în general…

Bărbatul râse înveselit.

— Cu lumea?! Lumea trebuie să mi se supună și atunci voi fi bun cu ea…

— Și dacă nu ți se va supune? îndrăzni ea, nelăsându-l din brațele ei moi, chemătoare. Doar… lumea n-a putut fi supusă niciodată, de nimeni…

— Atunci, reuși el să șoptească între două sărutări, se va… Dar nu, nu e posibil! Tot ce e viu mi se va supune, și asta înseamnă totul, pentru că ceea ce nu mi se va supune nu va mai fi viu… Apoi îi descoperi privirea și se îngrozi: Ce-i cu tine, Colombina? Și imediat, ca o scuză: Crede-mă, m-am luptat adesea cu mine însumi. Dar îți. Jur că nu merită zbuciumul tău această adunătură pe care tu o numești „lumea în general”. Am vrut să-i ofer paradisul…

— Dar i-ai dăruit infernul… gemu cu deznădejde femeia, izgonindu-l pe Arberg din brațele ei.

în momentul acela Colombina zări strecurându-se pe ușă țeava unei puști cu plasmă și peste o secundă îl văzu intrând pe Costelli.

— Nu, țipă ea înnebunită, e dreptul meu! și-și repezi spre pieptul lui Arberg inelul cu acul înveninat.

Comisarul însă apăsase deja pe declanșator. Nu se auzi niciun zgomot.

Arberg se prăbuși fulgerat și, în câteva clipe, atât cadavrul său cât și covorul gros de Kașmir pe care căzuse se volatilizară. Din cel ce se voise „Stăpânul lumii” nu mai rămăsese decât o sinistră umbră care păta podeaua.

Peste această umbră se nărui trupul inert al Colombinei.

V.

Când comisarul Costelli a tras, în Arberg și acesta s-a prăbușit pe covor, tânăra femeie și-a pierdut cunoștința.’ Acest leșin a fost cât pe-aci să le încurce ce or doi polițiști socotelile. Costelli a trebuit s-o care în brațe, cu bruma de puteri pe care, din fericire, o mai avea, pe când celălalt le acoperea retragerea.

Apoi Colombina s-a trezit, iar Fernandez a invitat-o fără menajamente — căci n-aveau timp de pierdut — să se uite atent prin hubloul sferoidului.

Zburau acum sus de tot, iar sula ei fierbea ceva, ca un caza ^ uriaș.

— Suntem deasupra norilor? întrebă ea.

Fernandez surise pal:

— Suntem deasupra… Bazei. A sărit în aer…

— Tu ai aruncat-o?! strigă îngrozită Colombina.

Bărbatul” o privi mirat, dar într-un fel anume, care o făcu pe femeie să ghicească totul:

— Arberg? întrebă ea din nou.

Comisarul dădu din cap aprobator, în vreme ce Fernandez spuse:

— Era a doua lui cămașă magnetică, dacă mă pot exprima astfel. Pe cea dintâi — și în glas îi răsună un fel de amărăciune — a lepădat-o din pricina ta… și n-a mai putut să-l apere de moarte. Pe cea de-a doua… (Colombina îl privea copleșită.) Baza era minată atomic, declanșatorul aflându-se la ceasul-brățară al lui Arberg. Aparatul era construit astfel încât la fiecare zece minute cineva — ziua însuși Arberg; noaptea în mod automat — trebuia să-i apese fusul. În caz contrar, totul sărea în aer, totul urma să se dezagregheze — ceea ce s-a și petrecut —, transformându-se în pulbere atomică…

— Bine că ne-am salvat, totuși, rise nefiresc Costelli. Am tras o spaimă când am văzut-o pe doamna repezindu-se spre ținta armei mele… Cât despre plăcerea de a o fi transportat, a fost, ca să spun sincer, aproape prea mare pentru puterile mele. Totuși — întări el —, bine că ne-am salvat…

Colombina voi să le strige: „Dar profesorul Mamayoto? Dar naivul doctor Drucker?… dar Goblan?… dar ceilalți?” Mintea însă i se învălmăși, un noian de clopote începură să-i. Dăngăne în urechi și o negură i se așternu peste ochi. Când își reveni în

simțiri, Colombina văzu aplecați asupra ei trei bărbați; între Costelli și Fernandez îi surâdea trist Faller.

— Faller… gemu ea. Ești tu cu adevărat? Și, în timp ce unul dintre cei doi atât de asemănători se apropie de patul ei, celălalt… Faller! Strigă ea slab din nou, trăiești, Faller? Trăiești! Mai spuse ea blând și, parcă pentru a se convinge, își plimbă tandru degetele mâinii drepte peste fața lui.

Colio Fernandez veni și el în dreptul Colombinei.

— Misiunea noastră, doamnă, a fost îndeplinită, spuse el cu simplitate.

Era radios. Tânăr încă, puternic. Plin de sănătate.

Colombina își întoarse încet privirea de la el, dar o întâlni pe cea a comisarului; și Costelli era vesel. Clipele grele prin care abia trecuseră îi lăsaseră pe figură o lumină pământie, dar strălucirea vie a ochilor grăia de la sine despre bucuria care-l stăpânea.

— Numai în sufletul meu e pustiu, spuse femeia. Un pustiu din care nu voi mai ieși niciodată…

---

[1] Andre Trinaud (in romaneste de Maria Banus)

[2] Imnul Britanic